

Vương Đích Nam Nhân Chi Nhất - Tình Hãm Trạng Nguyên Lang

Contents

Vương Đích Nam Nhân Chi Nhất - Tình Hãm Trạng Nguyên Lang	1
1. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 1	1
2. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 2	8
3. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 3	16
4. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 4	22
5. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 5	29
6. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 6	35
7. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 7	44
8. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 8	52
9. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 9	59
10. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 10	65

Vương Đích Nam Nhân Chi Nhất - Tình Hãm Trạng Nguyên Lang

Giới thiệu

Edit: Thập nhân thập sắc Thể loại: đam mỹ, cổ đại. HE. Thật sự mà nói nếu không phải hằng ngày đối mặt với bọn qua

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-dich-nam-nhan-chi-nhat-tinh-ham-trang-nguyen-lang>

1. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 1

Hôm nay, hoàng thành Y Đông Nhạc quốc so với thường ngày càng thêm phần náo nhiệt, trong thành, hai bên đường người đông như mở hội. Một trận trống chiêng truyền đến, một đội thị vệ tay cầm trường thương sáng loáng hùng dũng đi tới, khí thế ngập trời, theo sau là đội nghi lễ không kém phần trang trọng.

Thiếu niên mặc quan phục màu đỏ sẫm cười trên tuần mã, được đội lễ nghi cũng thị vệ hộ tống, ung dung tiến bước trên phố.

Sự xuất hiện của hắn lập tức khiến cho hai bên đường một phen rối loạn, lẫn trong đám đông có tiếng hoan hô, cũng có châu đầu ghé tai bàn tán, nhất thời làm thành một trận ồn ào trên đường lớn.

Một lão nhân gia không rõ sự tình chạy tới bên đám đông tím tím, hỏi một gã hán tử đứng bên cạnh: “Là con cái nhà ai vậy? Thật oai phong a!”

“Lão không biết sao?” Hán tử kia kinh ngạc hỏi lại, “ Vị này chính là tân khoa trạng nguyên năm nay, Lâm Duệ Hi đại nhân.”

“Ồ...” Ông cụ neho neho mắt, chăm chú nhìn thiếu niên đang chậm rãi đi qua. Lâm Duệ Hi kia xấp xỉ mười sáu tuổi, phần kiểm chu thân (mặt trắng môi đỏ), dáng vẻ phong lưu, không nhìn kỹ còn tưởng là một cô

nường xinh đẹp, chỉ là hần tuần mi phi dương, đôi mắt thiếu đi sự trong trẻo thuần khiết của một niên thiếu bình thường, chỉ có một tia lạnh lùng quang mang, khiến người ta khiếp sợ.

Lão nhân gia vừa nhìn đã biết hài tử này không phải tầm thường, không khỏi cảm thán: “Chàng trai này đúng là hơn người...”

“Đương nhiên rồi.” Hần tử bên cạnh tiếp lời nói. “Lâm đại nhân chính là trạng nguyên trẻ tuổi nhất từ khi khai quốc đến giờ a, tham gia thi Đình áp đảo quần hùng, ngay cả hoàng thượng đối với thi từ của hần cũng hết lời khen ngợi.”

Bọn họ trò trò chuyện chuyện, đoàn người hộ tống Lâm Duệ Hi cũng đã dần đi xa, đám đông hai bên đường cũng tản dần.

Điều qua một vòng thành, Lâm Duệ Hi cùng với quan viên hộ tống thẳng đường đi tới phủ trạng nguyên do hoàng thượng ngự ban. Hần còn chưa thay xong y phục, gia nhân đã trình lên một xấp thiệp mời từ khắp nơi đưa tới.

Lâm Duệ Hi lơ đãng lật xem, toàn bộ đều là thiệp mời dự tiệc của quan lại quý tộc, hần mi tâm khê nhú, tựa hồ đối với những nghi thức xã giao này không mấy hứng thú. Lâm Duệ Hi thờ ơ đem đồng thiệp mời buông xuống, đang muốn tiến vào nội đường, lão quản gia Cẩm Hoan đã vội vã tiến vào, trên tay là một tấm thiệp khác.

“Thiếu gia, thỉnh người xem cái này.”

“Vẫn là thiệp mời?” Lâm Duệ Hi không kiên nhẫn hỏi, lúc này một gia nô rằng khểnh đứng bên cạnh Cẩm Hoan Thúc mới nói chen vào: “Thiếu gia, thiệp mời này không giống những cái kia a”

“Người là ai?” Lâm Duệ Hi thấy hần lạ mặt, không giống những nô bộc dẫn từ quê lên. Cẩm Hoan Thúc mới giải thích: “Thiếu gia, hần gọi là A Quảng, là nô bộc mới vào phủ, hần là người địa phương, đối với chuyện trong thành rất tường tận.”

“Nga?” Lâm Duệ Hi hiếu kỳ, đem ánh mắt đánh giá A Quảng, hỏi: “Người nói thiệp mời kia khác, là có ý tứ gì?”

A Quảng rành mạch nói:

“Đây là thư mời của đương kim tể tướng, Trần Tri Hiếu Trần đại nhân a. Trần đại nhân quyền cao chức trọng, vô luận là quan lại lớn nhỏ trong triều hay phú hào thương gia trong thành đều thường xuyên thăm viếng mong tạo quan hệ. Hần thiết yển, nhất định đã mời rất nhiều người quyền cao chức trọng trong thành, ngài chỉ cần tham gia yển hội này, là có thể bớt đi phiền phức đi thăm viếng kết giao với những người khác.

“Ta căn bản là không muốn cũng lữ người đó tạo quan hệ.”

“Thiếu gia, người hiện nay đã là quan trong triều, sớm muộn gì cũng phải cùng những người này qua lại, tránh được bây giờ cũng không tránh được sau này a.”

Lâm Duệ Hi trong lòng khó chịu, nhưng hần cũng minh bạch quy củ của chốn quan trường, mặc dù bản thân ngàn vạn lần không muốn, cũng sẽ phải cùng những kẻ kia giáp thiệp mà thôi. Hần thở dài: “Hiểu rồi, ta sẽ đi.”

A Quảng cùng Cẩm Hoan Thúc thấy hần nghĩ thông suốt, thỏa mãn nhìn nhau cười, nhận lại thiệp mời, rồi lui xuống.

Buổi tối, Lâm Duệ Hi sau khi dùng xong bữa tối, thay một bộ bạch y đơn giản, đúng giờ đến dự tiệc. Địa điểm tổ chức yển hội chính là tại câu lan viện nổi danh nhất kinh thành – Hương Phấn lâu, Lâm Duệ Hi lớn như vậy nhưng đây lại là lần đầu tiên đặt chân đến loại địa phương này.

Trần Tri Hiếu bố trí ba vòng tiệc rượu, Lâm Duệ Hi bị an bài ngồi ngay bên cạnh hần, có thể thấy Trần Tri Hiếu đối với hần cỡ nào coi trọng. Hần tự nhiên cũng là nhân vật chính của yển hội lần này, khách nhân thay nhau tiến lên kính rượu, Lâm Duệ Hi trên mặt bày ra dáng tươi cười lãnh đạm cùng khách sáo, ứng phó với mấy quan viên đang lời kéo hỏi han cũng ngợi khen nịnh nọt, Lâm Duệ Hi đều dùng một biểu tình

thờ ơ mà chống đỡ. Hắn thực sự vô cùng chán ghét loại tình cảnh này, lòng thầm nghĩ tìm thời cơ thích hợp, mau chóng ly khai.

Trời về khuya, khách nhân trong tiệc rượu cũng đã uống khá nhiều, Lâm Duệ Hi nhân cơ hội Trần Tri Hiếu đang tiến một viên quan, lập tức tiến lên xin phép ra về.

“Trần đại nhân, cảm tạ ngài chiêu đãi, ta còn có chút việc, xin cáo lui trước.”

“A? Lâm đại nhân dừng bước.” Trần Tri Hiếu ghé sát hắn, thần thần bí bí nói: “Ngài chó vội ra về, ta còn an bài một màn đặc sắc chờ ngài a.”

Lâm Duệ Hi nhìn thần sắc hắn, đoán chắc không phải là chuyện đứng đắn nghiêm chỉnh gì, vội từ chối nói: “Cảm tạ ý tốt của Trần đại nhân, nhưng...”

“Ai, ngài còn chưa biết là chuyện gì, đã vội từ chối?” Trần Tri Hiếu lén liếc mắt nhìn bốn phía, xác định tất cả mọi người đều đang uống rượu cùng tán chuyện, không có chú ý tới hai người họ, mới hạ giọng nói: “Một lát nữa Phiêu Hồng cô nương sẽ tới, mỹ nhân này là ta đặc biệt an bài cho ngài a...”

Nghe cách hắn nói cứ như thể việc này là ân huệ gì lớn lắm, Lâm Duệ Hi mới hoang mang hỏi: “Xin hỏi Phiêu Hồng cô nương là...”

“Phiêu Hồng cô nương chính là hoa khôi – đệ nhất mỹ nhân của Hương Phẩm lâu, cũng là một trong thập đại danh kỹ của đất Giang Nam, nàng bình thường không dễ gì chịu tiếp ai, thường ngày hương thân phú hào vùng tiền như nước cũng không dễ gặp được mặt nàng, tú bà vì nể mặt ta mới tặng một cơ hội cùng nàng a...”

Xem ra Trần Tri Hiếu chính là muốn dùng mỹ nhân kế lôi kéo hắn, Lâm Duệ Hi đối với hắn lại càng thêm một tia phản cảm, hắn nghĩ mình là loại phạm phu tục tử ham mê nữ sắc sao?

Lâm Duệ Hi lại càng kiên quyết nói: “Vô cùng cảm tạ Trần đại nhân đã ta mà hao tâm tổn ý, chỉ là ta thật sự có chuyện quan trọng, không thể ở lại thêm.”

Mặc dù đối phương không ngừng cự tuyệt, Trần Tri Hiếu vẫn nhất quyết không buông, hắn kéo tay Lâm Duệ Hi.

“Chớ chớ, ta lập tức để tú bà gọi Phiêu Hồng cô nương tới. Chỉ cần ngươi nhìn qua dung nhan của nàng, ta đảm bảo ngươi tuyệt đối không nỡ ra về.”

Hắn đã kiên quyết đến thế, Lâm Duệ Hi cũng không thể khước từ thêm, đành nhún lại mà ngồi xuống đợi. Không lâu sau, tú bà Hương Phẩm lâu mang theo dáng tươi cười hòa cùng áy náy đi tới.

“Trần đại nhân, thực vô cùng xin lỗi, Phiêu Hồng cô nương đang có khách, không thể rời đi được, hay để ta vì ngài an bài cô nương khác được không?”

Trần Tri Hiếu giận dữ, lớn tiếng hỏi: “Là ai lớn gan như thế. Dám cùng ta tranh người?”

Tú bà lộ vẻ sợ sệt, ghé bên tai Trần Tri Hiếu nói nhỏ, Lâm Duệ Hi ngồi bên cạnh, chỉ nghe được cái gì “Ngũ vương gia”, lập tức vẻ giận trên mặt Trần Tri Hiếu biến mất không thấy đâu...hắn không cam lòng nói: “Như vậy a... Đã như vậy thì đi an bài một cô nương khác vậy...”

Lâm Duệ Hi lập tức nói: “Không cần phiền phức thế, nếu ta không có duyên cùng Phiêu Hồng cô nương gặp mặt, ngày hôm nay coi như không cần nữa, Trần đại nhân, ta xin cáo lui trước.”

Hắn một lần nữa chào từ giã, hơn nữa chuyện tốt mình hao tâm tổn trí an bài hiện tại đã bị phá hư, Trần Tri Hiếu trong lòng cũng không còn hào hứng, miễn cưỡng nói:

“Đều do ta sắp xếp không chu đáo, làm mất nhã hứng của Lâm đại nhân, ngươi đã có chuyện quan trọng, ta tiễn ngài trở về a...”

“Dạ tạ Trần đại nhân, ta tự mình về cũng được, ngài ở lại đãi khách a.”

Trần Chi Hiếu nhìn hắn đã muốn rời đi, vội nhượng nò bọc đem lễ vật lớn nhất đến, nói: “Đây chính là nhân sâm ngàn năm, ngài hãy mang về, coi như chút thành ý của ta.”

“Vô cùng cảm tạ, thế nhưng, người xưa nói vô công bất thụ lộc, tại hạ không thể nhận lễ hậu thế này.” Lâm Duệ Hi trước sau như một, kiên quyết cự tuyệt.

Hắn một chút thể diện cũng không muốn giữ cho mình, Trần Tri Hiếu bắt đầu lộ vẻ không bằng lòng. Lâm Duệ Hi biết mình đã đắc tội y, tuy thế hắn không quan tâm. Lễ độ vãi chào, hắn nhẹ buông một câu: “Cáo từ!”, sau đó lập tức xoay người rời đi. Hắn đi rồi, Trần Tri Hiếu mới tức giận, vỗ bàn.

“Hanh! Khá lắm, hay cho một trạng nguyên gia thanh cao tự ngạo!!”

Sư gia đứng bên cạnh hắn nhẹ nhàng khuyên giải: “Trần đại nhân chớ nên bực mình, loại tiểu tử lòng cánh còn chưa mọc đủ này, chỉ biết cậy tài khinh người, để hắn ném một chút khổ cực, chờ hắn thấy rõ được tình thế, sớm muộn gì cũng muốn nương nhờ đại nhân thôi.”

“Àn, người nói rất có lý.” Trần Chi Hiếu vuốt râu, đôi mắt nhỏ như hạt đỗ xanh khẽ lóe một tia quang mang giả dối.

Lâm Duệ Hi, nhờ ánh sáng yếu ớt của hồng đăng lung (đèn ***g đỏ), theo đường cũ ly khai. Hương Phấn lâu này so với trạng nguyên phủ của hắn còn muốn lớn hơn, đi một hồi vẫn chưa ra được tới đại môn.

Lâm Duệ Hi lướt qua một cánh cổng hình vòm, thấy trước mặt là một tiểu đình viện xa lạ trông rất nhiều mẫu đơn, hắn mới xác định là đã đi nhầm đường. Đang muốn quay đầu rời đi, một bóng đen bất ngờ lao ra từ một bụi hoa, miệng mơ hồ gọi: “Phiêu Hồng...”

Người nọ xông đến, ôm chầm lấy Lâm Duệ Hi. Hắn ngay lập tức nghe thấy mùi rượu nồng nặc, thầm nghĩ người nọ chỉ là một con ma men, đang muốn lạnh lùng răn dạy, đối phương lại đột nhiên nâng cằm hắn lên, cúi người đặt lên đó một nụ hôn ——

“Ô...” Lâm Duệ Hi cả kinh, hai mắt mở trừng trừng, thân thể cứng ngắc, để mặc cho vật mềm mại kia đặt tại trên môi mình, mãi đến khi đầu lưỡi ẩm ướt của đối phương tham lam thâm nhập vào trong vòm miệng, Lâm Duệ Hi mới giật mình thanh tỉnh. Hắn như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, nổi giận đùng đùng đẩy người kia ra, kế tiếp, hắn đã là một việc điên rồ nhất cuộc đời hắn: nắm tay thành quyền, hướng phía cằm người nọ, phát lực...

Bang!! Nam tử so với hắn cao hơn một cái đầu ăn trọn cú đấm, ngã xuống.

“Ách...” Cảm giác chênh choáng do men rượu của Lôi Hạo Tường bị quyền vừa rồi đánh tan toàn bộ, hắn vuốt chỗ sưng nơi hàm dưới, chống tay ngồi dậy.

Trước mặt chính là một tuấn mỹ thiếu niên đang tức giận đến độ mặt ửng hồng cả lên, Lôi Hạo Tường một lúc sau ý thức được mình đã làm ra một việc vô lễ, nhưng vẫn ngơ ngác ngồi dưới đất, cùng với Lâm Duệ Hi “đấu nhãn”.

Lúc này, một nữ tử một thân hồng sắc sa y từ ngoài cổng vòm tiến vào, trên tay nàng là một khay sứ tinh xảo gồm bình rượu và hai chén nhỏ, kinh ngạc nhìn cảnh giằng co của hai người.

“Di?... Hai người...” Phiêu Hồng chưa kịp hỏi hết câu, Lâm Duệ Hi đã trừng mắt liếc Lôi Hạo Tường một cái, sau đó xoay người, nổi giận đùng đùng nhanh chóng bước qua nàng. Lôi Hạo Tường luống cuống đứng dậy, gọi với theo:

“Chờ chút...”

Lâm Duệ Hi không thèm quay đầu lại, Lôi Hạo Tường chỉ có thể giương mắt nhìn bóng lưng hắn mà than nhẹ, Phiêu Hồng nhẹ nhàng bước tới sau lưng hắn:

“Ngũ vương gia, người đó là ai vậy?”

“Ta cũng không biết...” Lôi Hạo Tường vỗ vỗ trán, bất đắc dĩ cười cười.

Lâm Duệ Hi vừa về đến nhà đã liều mạng dùng nước trà súc miệng, Cẩm Hoan Thúc thấy sắc mặt hắn không tốt, đoán được nhất định là thiếu gia đã gặp chuyện gì không hài lòng, cũng không dám hỏi gì nhiều.

Sau khi uống xong vài chén trà, Lâm Duệ Hi mới lấy lại được chút lãnh tĩnh. Hắn nhìn sắc tối đã khuya, bèn nói với Cẩm Hoan Thúc: “Cẩm Hoan Thúc, người không cần hậu hạ ta, đi nghỉ đi.”

“Hảo a... Đúng rồi, thiếu gia, trong thời gian người ra ngoài, đại phu nhân có sai người đưa thư tới.” Cẩm Hoan Thúc rút từ trong người ra một phong thư chưa mở.

Lâm Duệ Hi nhận lấy, không thèm liếc mắt một cái, đem để xuống bàn trà.

“Thiếu gia, người...không xem thư sao?”

“Dù sao thì cũng chỉ là giục ta về nhà thôi.” Lâm Duệ Hi nói mang theo ý bất mãn, trong giọng nói là tia trào phúng không giấu dếm. Hắn là con của thứ thiếp, hơn nữa mẫu thân mất sớm, hắn ở nhà trước nay đều không được ai để vào mắt, người duy nhất đối tốt với hắn cũng chỉ có phụ thân cùng với người chiếu cố hắn từ nhỏ tới giờ – Cẩm Hoan Thúc. Trên đời này đúng là có rất nhiều người “biết thời thế”, nay bản thân đã đề tên bản vàng, ngay cả đại phu nhân năm xưa không thèm liếc mắt tới Lâm Duệ Hi cũng phải hạ mình tới lấy lòng.

“VẬY...người có định hồi âm hay không?”

“Người viết thư nói cho bọn họ, ta sẽ không trở về.” Lâm Duệ Hi quyết đoán nói, từ lúc phụ thân qua đời, nơi đó đã không còn bất luận điều gì khiến hắn quyến luyến nữa.

“Như vậy a...” Cẩm Hoan Thúc bất đắc dĩ thở dài.

“Cẩm Hoan Thúc, người muốn trở về?” Lâm Duệ Hi nhàn nhạt hỏi.

“Thiếu gia, lão nô tất cả đều nghe theo an bài của cậu.” Cẩm Hoan Thúc kiên quyết nói.

Lâm Duệ Hi chỉ biết thở dài: “Cẩm Hoan Thúc, người không giống ta, người trong nhà vẫn còn người già trẻ nhỏ, người cùng ta lên kinh ứng thí, đã xa bọn họ hơn một năm rồi, giờ cũng là lúc nên về thăm nom bọn họ...”

“Thiếu gia, ta biết người quan tâm ta...bất quá...” Cẩm Hoan Thúc nhẹ giọng, mang theo trù mến sâu xa: “Người dù sao cũng còn trẻ, ở chỗ này lại không có ai có thể trông cậy được. Lão gia trước khi mất đã dặn ta, nhất định phải hảo hảo chăm sóc người, trừ phi người tìm được một người có đủ khả năng chiếu cố, lão nô tài ta mới có thể an tâm mà ly khai được.”

“Ta khả dĩ có thể chiếu cố chính mình.” Lâm Duệ Hi vô tình nói, nhưng Cẩm Hoan Thúc lại chỉ vào tay phải hắn, nhẹ giọng xót xa:

“Người còn nói thế, mau xem bàn tay người xem.”

Lâm Duệ Hi cúi đầu, mới phát hiện bàn tay phải của mình sưng đỏ cả lên, hắn sửng sốt, nhất thời không nhớ ra rốt cục sao mình lại bị thương.

“Ai...ngay cả bản thân bị thương cũng không biết, người nói lão nô làm sao an tâm mà đi?” Cẩm Hoan Thúc trách cứ không ngừng, đi ra ngoài tìm hòm thuốc.

Lâm Duệ Hi nhìn vàng trắng non treo ngoài cửa sổ, rốt cục nhớ ra, tay mình nhất định là do đánh một quyền vào cái hàm cứng ngắc của gã kia mới thành ra thế này.

“Tên hỗn trướng...” Lâm Duệ Hi nhớ lại, tức đến run người, hắn hung hăng lẩm bẩm: “Đừng có để ta gặp lại người, không thì...”

Thúy hà viễn phiêu hương, bích liễu chung hoàn sơn.

Thanh tuyền tu ánh nhật, lục thảo tấn áng nhiên

Ngự hoa viên một ngày hè, đâu đâu cũng là sắc xanh biêng biếc khiến người ta phải say mê, vài cánh bạch hạc ẩn trong bóng râm của rừng cây, dùng chiếc mỏ dài, vàng nhạt rĩa cánh rĩa lông, thác nước nhỏ từ trên ngọn giả sơn chảy xuống, xuyên qua tấm màn nước mỏng manh, có thể thấy tiểu động trong núi ẩn hiện phía sau. Lâm Duệ Hi đi bên cạnh hoàng đế, say mê ngắm cảnh trí ưu nhã nơi này.

Hoàng thượng chỉ tay giải thích, không giấu được một tia tự hào: “Nơi này là do trẫm sai người mô phỏng theo lâm viên nổi danh nhất của Ba Nam quốc mà bài trí, là một trong những đình viện trẫm thích nhất.”

“Cảnh trí mỹ lệ như vậy, vì thần lần đầu tiên mới được thấy, thực sự đã được mở rộng tầm mắt, chỉ tiếc là vẫn chưa có cơ hội được đến Ba Nam.” Lâm Duệ Hi chân thành cảm thán.

“Trẫm khi còn trẻ, có duyên được đi qua nơi đó một lần, chỉ tiếc là sau đó Ba Nam cùng chúng ta xảy ra chiến sự, cũng không còn cơ hội đặt chân đến nữa.”

“Bệ hạ, Ba Nam quốc cùng chúng ta rốt cục là vì việc gì mà tranh chấp?” Lâm Duệ Hi trước giờ chỉ chuyên tâm nghiên cứu thi thư, đối với chuyện quốc gia đại sự không hề hay biết.

“Nguyên nhân thì rất nhiều, cũng rất phức tạp, trẫm một lời cũng không nói rõ được.” Hoàng thượng bắt đầu cười khổ: “Trẫm chính là muốn trong lúc còn tại vị, đem tài hèn sức mọn của mình giải quyết tranh chấp với các nước lân bang, chỉ là xem ra không thể được rồi.”

Khi hai người trò chuyện, đột nhiên có vài tiểu cung nữ cùng hai lão thái giám hộ tống một tiểu công tử phần điều ngọc trác đi tới. Tiểu hài nhi này chỉ tầm sáu tuổi, tóc trên đầu cố định bằng kim quan nạm ngọc, mặc y phục xanh lam thêu chỉ vàng, thắt lưng đeo ngọc bích khảm hình bàn long, xem ra chính là một vị tiểu vương tử.

Hoàng thượng vừa thấy hắn, lập tức lộ ra dáng tươi cười sủng nịch. Lôi Thế Hiên nhanh như chớp chạy đến trước mặt hắn, dùng thanh âm ngọt ngào tình tứ gọi: “Phụ vương”

“Cực cưng ngoan.” Hoàng thượng không để ý tới mọi người, ôm lấy hắn, hôn nhẹ lên cái trán nhỏ trắng nõn, mịn màng. Lâm Duệ Hi cũng không phải một tên đầu gỗ, nghĩ thầm hài tử này ắt hẳn chính là tiểu thái tử tử điện hạ. Hắn chủ động cúi người: “Vi thần bái kiến thái tử điện hạ.”

Hoàng thượng buông Lôi Thế Hiên ra, cười nói: “Khanh gia không cần giữ lễ như thế, bình thân.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Hoàng thượng lại nói: “Thái tử vừa mới bắt đầu học viết chữ, cũng chỉ nhận mặt được mấy chữ, khanh gia vốn thông minh miễn tiện, không ngại chỉ bảo hắn một chút chứ.”

“Bệ hạ quá lời, vi thần rất lấy làm hân hạnh.” Được đương kim thánh thượng tán thưởng như thế, Lâm Duệ Hi cũng chỉ là nhàn nhạt nói tiếng tạ ơn.

Hoàng thượng đã nói là làm, lập tức sai người đưa trường trác (bàn dài) tới, tại ngự hoa viên bày ra giấy bút cùng nghiên mực, nhượng Lâm Duệ Hi dạy Lôi Thế Hiên viết chữ. Lâm Duệ Hi khẽ vén tay áo, đang muốn đưa tay cầm bút, hoàng thượng nhìn thấy trên mu bàn tay phải của hắn có quán khăn, hỏi: “Tay của khanh gia thụ thương lúc nào vậy?”

“Chỉ là vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại.” Lâm Duệ Hi hơi hột nói, hắn múa bút ngay trên bàn, viết Tang Đạt ra một bài “Thủy Long ngâm”, chữ của hắn khởi thừa thỏa đáng, vừa thanh lệ lại mang theo vẻ kiên cường. Hoàng thượng nhìn vào khen không tiếc lời, dặn dò Lôi Thế Hiên phải cố gắng học tập nhiều hơn, đang nói, thái giám phía xa đã cất tiếng thông hô: “Ngũ vương gia tới...”

Lôi Thế Hiên ngay lập tức buông bút, tung tăng chạy đi, reo lên: “Ngũ vương thúc!”

Lâm Duệ Hi hồ nghi nhìn lại, chỉ thấy Lôi Thế Hiên đang lao vào lòng một thanh niên tuấn lãng mặc tử y bào. Người kia vóc người cao lớn, cử chỉ bất phàm. Trên gương mặt là đôi lông mày dài, rậm, mắt to mang theo tia tinh anh áp đảo, khóe miệng hé lên bày ra nụ cười hòa nhã mê người, chiếc cằm cương nghị, tinh tế như điêu khắc, thứ duy nhất không vừa mắt chính là trên cằm đang dán cao thuốc màu trắng...

Lâm Duệ Hi sau khi nhìn rõ diện mạo hắn, nhất thời mặt chuyển màu xanh. Đây chẳng phải là tên vô lễ cuồng đồ đêm hôm đó sao???

Lôi Hạo Tường thấy niên thiếu đứng bên cạnh hoàng thượng, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Ngũ đệ, cằm của ngươi bị làm sao vậy?” Thanh âm của hoàng thượng nhất thời đem tâm trí của hắn trở về, Lôi Hạo Tường khẩn trương nói: “Không có gì, là ta không cẩn thận để bị thương thôi.”

Hoàng thượng nhìn tay Lâm Duệ Hi một chút, lại nhìn đến cằm của Lôi Hạo Tường, không khỏi cười cười trên trọc: “ha hã...gần đây thế nào lại nhiều người bị thương như vậy?”

Lâm Duệ Hi âm thầm trừng mắt liếc Lôi Hạo Tường, ngay sau đó lập tức ngoảnh mặt đi. Hoàng đế không biết ân oán của hai người họ, còn tủm tỉm cười cười đem hai người giới thiệu với nhau: “Lâm ái khanh, vị này chính là ngũ đệ của trẫm, hấn so với người chỉ hơn ba tuổi, từ nhỏ đã nổi danh văn võ song toàn, trâm thường đưa, nếu hấn không sinh ra trong hoàng thất, có lẽ đã áp đảo khi ứng thí, đoạt cả hai danh vị: “Văn – Võ trạng nguyên a...”

Đế vương lại quay qua Lôi Hạo Tường: “Ngũ đệ, người này chính là Lâm Duệ Hi, Lâm khanh gia, tân khoa trạng nguyên năm nay, người mới từ Hương Sơn trở về, chắc chưa biết ha?”

“Không...ta đã...” Lôi Hạo Tường đã sớm nghe nói qua người này chính là trạng nguyên trẻ tuổi nhất của Y Đông Nhạc quốc, lại cũng đã gặp qua hấn, chỉ là nhất thời không thể nói rõ mối quan hệ phức tạp này.

Cái gã ham mê tử sắc này cư nhiên chính là Ngũ vương gia văn võ song toàn? Lâm Duệ Hi vừa tức giận vừa có chút kinh ngạc. Hấn nén giận, cúi người vái chào, mang theo thanh âm lạnh lẽo nói: “Vi thần bái kiến ngũ vương gia.”

Lôi Hạo Tường lộ ra vẻ mặt bối rối, vội nói: “Lâm đại nhân chớ khách khí, thật vinh hạnh được biết ngài.”

Hoàng thượng thấy ánh nhìn của hai người có điểm không thích hợp, hiểu kỳ hỏi: “Thế nào? Các người đã từng gặp trước đây?”

“Chỉ là gặp qua một lần.” Lôi Hạo Tường vừa nói vừa lo lắng nhìn sắc mặt của Lâm Duệ Hi, chỉ thấy đôi phương quay mặt đi, cả nhìn cũng không thèm nhìn tới hấn.

“Như vậy a, nếu đã gặp qua rồi, vậy thì không cần câu nệ nữa.” Hoàng thượng sáng khoái cười lớn.

Lôi Hạo Tường xấu hổ, gượng cười theo, Lâm Duệ Hi thì không thèm nói tiếng nào. Đế vương lại thân mật mở lời: “Được rồi, vừa vặn Lâm khanh gia đang viết chữ, Ngũ đệ người cũng qua nhìn xem sao.”

Lôi Hạo Tường vội vã gật đầu, hấn đi tới trước án thư thưởng thức, đối với chữ của Lâm Duệ Hi vẫn là khen ngợi không ngớt. Lâm Duệ Hi cảm giác tán thưởng của hấn chỉ là vì bồi thường cho thất lễ đêm đó, lãnh đạm đáp lời: “Cảm tạ Ngũ vương gia tán thưởng.” trên mặt vẫn như trước không lộ ra một nụ cười.

Lâm Duệ Hi cá tính vốn cao ngạo, vốn khinh thường khách sáo, đối trá chốn quan trường, trong bụng nghĩ gì đều viết hết lên mặt. Đối với người hấn không thích, hấn quyết không có ý lấy lòng, dù đối phương có là vương gia đi chăng nữa cũng không ngoại lệ.

Mà Lôi Hạo Tường dù sinh ra trong hoàng thất, cá tính lại rất nhiệt tình phóng khoáng, nay thấy thái độ cự tuyệt của Lâm Duệ Hi, không những không tức giận, còn âm thầm nổi lên một trận áy náy. Nghĩ thầm đều là do chính mình uống quá nhiều rượu, làm ra cái loại chuyện vô lễ đó, khó trách hấn tức giận như vậy...

Hoàng thượng cũng mơ hồ cảm nhận được hai người họ lúc này đang ngầm nổi một trận sóng to gió lớn, hấn không biết hai người trẻ tuổi kia có cái gì hiểu lầm, bất quá bọn họ đều là những thanh niên tài俊 mà hấn yêu thích, đương nhiên muốn bọn họ có thể kết thân.

“Đừng ngồi, hôm nay đã náo nhiệt như thế, chi bằng đến tiểu đình trong ngự hoa viên quan ngự (ngắm...cá) một chút, các khanh thấy sao?”

“Hảo, ta cũng thật lâu chưa cùng vương huynh đối tửu. “ Lôi Hạo Tường hòa theo.

Đoàn người rời đến tiểu đình trong ngự hoa viên, đế vương sai người dâng lên trái cây cùng mỹ tửu, thái giám cũng biết ý mang lên một bình nhất đẳng mai tử tửu (rượu mơ). Lâm Duệ Hi nâng chén nhấp một ngụm, hương rượu tỏa ra, cảm giác được vị lạnh nhẹ nhàng khoan khoái dâng lên. Lôi Hạo Tường nhìn ra nghi hoặc của hấn, giải thích:

“Rượu này lấy ra từ kẽ nứt của băng đá, hơn nữa bản thân rượu mai tử cũng có khả năng hạ nhiệt, cực kỳ thích hợp thưởng thức khi khí trời nóng bức thế này.”

“Cảm tạ ngũ vương gia chỉ giáo, đúng là khiến hạ quan mở rộng tầm mắt.” Lâm Duệ Hi ôn tồn đáp lời, ngữ khí không nhìn ra nóng hay lạnh.

Hoàng thượng dong đưa cây quạt, cười cười tiếp lời: “Được rồi, Dong phi còn chưa muốn về sao?”

“Ân, mẫu hậu nàng sợ nhất chính là nhiệt a. Nàng nói muốn đợi tới lập thu mới trở về, còn nói muốn ta ở lại đó cùng nàng, ta thực sự còn rất nhiều công vụ trọng yếu cần xử lý, khó khăn lắm mới thuyết phục nàng để ta về trước.”

Lâm Duệ Hi trong lòng hừ lạnh, cái gì công vụ trọng yếu? Hảo lý do a!! Không phải là đi Hương Phẩm lầu ngắm hoa khô sao??? Hắn trong lòng đối với Ngũ vương gia lại tăng một phần phản cảm, đã nhận định đối phương chẳng có gì đáng trọng, chỉ là một tên thích chơi bời ong bướm.

Hoàng thượng lại tiếp tục cùng ngũ vương gia trò chuyện, Lôi Thế Hiên thỉnh thoảng được hỏi thì đáp vài câu, chỉ có Lâm Duệ Hi là không nói câu nào. Mãi đến khi chiều đã muộn, hoàng thượng mới đột nhiên nói: “Được rồi, Lâm khanh gia còn chưa có mã xa chuyên dụng đúng không?”

“Hồi hoàng thượng, vi thần từ trước đến nay đã quen cưỡi ngựa.”

“Kỵ mã đương nhiên rất tốt, bất quá trời hè nóng nực, dùng mã xa sẽ thoải mái hơn nhiều, như vậy đi...” Để vương quay qua Lôi Hạo Tường nói: “Ngũ đệ, Đức vương phủ với Trạng nguyên phủ cùng đường đúng không? Vậy đệ khi trở về, tiện đường đưa Lâm khanh gia đi một đoạn?”

“Hảo!” Lôi Hạo Tường vui vẻ đáp lời, nhưng trên mặt Lâm Duệ Hi lại lộ ra biểu tình không nguyện ý, hắn nhẹ nhàng thoái thác:

“Không cần phiền tới Ngũ vương gia như vậy, vi thần tự trở về là được rồi.”

“Khanh gia không cần khách khí, để hắn đưa ngươi về đi, các ngươi trên đường về tranh thủ tâm sự ‘gia tăng tình cảm’ cũng tốt”. Hoàng thượng đã cực lực “tác hợp”, Lâm Duệ Hi cũng không thể tiếp tục khước từ, chỉ còn cách đồng ý.

Lâm Duệ Hi ngồi trên mã xa rộng rãi xa hoa của Lôi Hạo Tường, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, gần như không thèm nhìn đối phương. Lôi Hạo Tường tỉ mỉ quan sát sắc mặt của hắn, định nói gì đó, cuối cùng lại không thốt ra lời.

“Lâm đại nhân, chuyện đêm đó..., ta cảm thấy phi thường xấu hổ...Ta tại đây bồi ngươi một lễ, mong rằng Lâm đại nhân đừng nên để trong lòng...”

Hắn còn có mặt mũi đem chuyện đó ra nói? Lâm Duệ Hi trong lòng sinh khí, bất quá hắn cũng không phải là loại người không biết đạo lý, chỉ lạnh lùng nói: “Ngũ vương gia không cần để tâm, ta sẽ không để trong lòng.”

Nếu không phải hôm nay lại nhìn thấy mặt ngươi, ta chắc chắn đã quên sạch rồi. Lâm Duệ Hi trong lòng bồi thêm một câu.

“Ngươi không để ý là tốt rồi...” Lâm Duệ Hi cười cười nói, hắn sao lại không nhìn ra Lâm Duệ Hi trong lòng vẫn còn chưa nguôi giận? Bất quá nếu hắn nói như vậy, chẳng phải tự nhiên sẽ đón ý nói hùa sao?

Lâm Duệ Hi nhìn cảnh sắc bên ngoài, mã xa đã ly khai hoàng cung cũng rất xa, hắn không muốn ở lại bên người gã vương gia ham tửu sắc này thêm một khắc nào, thẳng nói: “Đã tạ ngũ vương gia đã đưa một đoạn đường, thỉnh người dừng xe ở đây đi.”

“Di? Thế nhưng còn chưa tới phủ ngươi mà.”

“Cũng không còn xa lắm, ta có thể đi bộ trở về, thỉnh vương gia cho dừng xe lại.” Lâm Duệ Hi kiên quyết nói, Lôi Hạo Tường không lay chuyển được hắn, đành lệnh xa phu dừng lại.

Lâm Duệ Hi xuống xe, bóng dáng biến mất trong con phố đông người.

2. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 2

Hôm nay, hoàng thành Y Đông Nhạc quốc so với thường ngày càng thêm phần náo nhiệt, trong thành, hai bên đường người đông như mở hội. Một trận trống chiêng truyền đến, một đội thị vệ tay cầm trường thương sáng loáng hùng dũng đi tới, khí thế ngập trời, theo sau là đội nghi lễ không kém phần trang trọng.

Thiếu niên mặc quan phục màu đỏ sẫm cười trên tuần mã, được đội lễ nghi cũng thị vệ hộ tống, ung dung tiến bước trên phố.

Sự xuất hiện của hán lập tức khiến cho hai bên đường một phen rối loạn, lẫn trong đám đông có tiếng hoan hô, cũng có châu đầu ghé tai bàn tán, nhất thời làm thành một trận ồn ào trên đường lớn.

Một lão nhân gia không rõ sự tình chạy tới bên đám đông túm tụm, hỏi một gã hán tử đứng bên cạnh: “Là con cái nhà ai vậy? Thật oai phong a!”

“Lão không biết sao?” Hán tử kia kinh ngạc hỏi lại, “ Vị này chính là tân khoa trạng nguyên năm nay, Lâm Duệ Hi đại nhân.”

“Ồ...” Ông cụ nheo nheo mắt, chăm chú nhìn thiếu niên đang chậm rãi đi qua. Lâm Duệ Hi kia xấp xỉ mười sáu tuổi, phần kiểm chu thần (mặt trắng môi đỏ), dáng vẻ phong lưu, không nhìn kỹ còn tưởng là một cô nương xinh đẹp, chỉ là hán tuấn mi phi dương, đôi mắt thiếu đi sự trong trẻo thuần khiết của một niên thiếu bình thường, chỉ có một tia lạnh lùng quang mang, khiến người ta khiếp sợ.

Lão nhân gia vừa nhìn đã biết hán tử này không phải tầm thường, không khỏi cảm thán: “Chàng trai này đúng là hơn người...”

“Đương nhiên rồi.” Hán tử bên cạnh tiếp lời nói. “Lâm đại nhân chính là trạng nguyên trẻ tuổi nhất từ khi khai quốc đến giờ a, tham gia thi Đình áp đảo quần hùng, ngay cả hoàng thượng đối với thi từ của hán cũng hết lời khen ngợi.”

Bọn họ trò trò chuyện chuyện, đoàn người hộ tống Lâm Duệ Hi cũng đã dần đi xa, đám đông hai bên đường cũng tản dần.

Điều qua một vòng thành, Lâm Duệ Hi cùng với quan viện hộ tống thẳng đường đi tới phủ trạng nguyên do hoàng thượng ngự ban. Hán còn chưa thay xong y phục, gia nhân đã trình lên một xấp thiệp mời từ khắp nơi đưa tới.

Lâm Duệ Hi lơ đãng lật xem, toàn bộ đều là thiệp mời dự tiệc của quan lại quý tộc, hán mi tâm khê nhú, tựa hồ đối với những nghi thức xã giao này không mấy hứng thú. Lâm Duệ Hi thờ ơ đem đồng thiệp mời buông xuống, đang muốn tiến vào nội đường, lão quản gia Cẩm Hoan đã vội vã tiến vào, trên tay là một tấm thiệp khác.

“Thiếu gia, thỉnh người xem cái này.”

“Vẫn là thiệp mời?” Lâm Duệ Hi không kiên nhẫn hỏi, lúc này một gia nô rằng khểnh đứng bên cạnh Cẩm Hoan Thúc mới nói chen vào: “Thiếu gia, thiệp mời này không giống những cái kia a”

“Người là ai?” Lâm Duệ Hi thấy hán lạ mặt, không giống những nô bộc dẫn từ quê lên. Cẩm Hoan Thúc mới giải thích: “Thiếu gia, hán gọi là A Quảng, là nô bộc mới vào phủ, hán là người địa phương, đối với chuyện trong thành rất tường tận.”

“Nga?” Lâm Duệ Hi hiếu kỳ, đem ánh mắt đánh giá A Quảng, hỏi: “Người nói thiệp mời kia khác, là có ý tứ gì?”

A Quảng rành mạch nói:

“Đây là thư mời của đương kim tể tướng, Trần Tri Hiếu Trần đại nhân a. Trần đại nhân quyền cao chức trọng, vô luận là quan lại lớn nhỏ trong triều hay phú hào thương gia trong thành đều thường xuyên thăm viếng mong tạo quan hệ. Hán thiết yến, nhất định đã mời rất nhiều người quyền cao chức trọng trong thành, ngài chỉ cần tham gia yến hội này, là có thể bớt đi phiền phức đi thăm viếng kết giao với những người khác.

“Ta căn bản là không muốn cũng lữ người đó tạo quan hệ.”

“Thiếu gia, người hiện nay đã là quan trong triều, sớm muộn gì cũng phải cùng những người này qua lại, tránh được bây giờ cũng không tránh được sau này a.”

Lâm Duệ Hi trong lòng khó chịu, nhưng hán cũng minh bạch quy củ của chốn quan trường, mặc dù bản thân ngàn vạn lần không muốn, cũng sẽ phải cùng những kẻ kia giáp thiệp mà thôi. Hán thở dài: “Hiểu rồi, ta sẽ đi.”

A Quảng cùng Cẩm Hoan Thúc thấy hần nghĩ thông suốt, thỏa mãn nhìn nhau cười, nhận lại thiệp mời, rồi lui xuống.

Buổi tối, Lâm Duệ Hi sau khi dùng xong bữa tối, thay một bộ bạch y đơn giản, đúng giờ đến dự tiệc. Địa điểm tổ chức yến hội chính là tại câu lan viện nổi danh nhất kinh thành – Hương Phẩm lâu, Lâm Duệ Hi lớn như vậy nhưng đây lại là lần đầu tiên đặt chân đến loại địa phương này.

Trần Tri Hiếu bố trí ba vòng tiệc rượu, Lâm Duệ Hi bị an bài ngồi ngay bên cạnh hần, có thể thấy Trần Tri Hiếu đối với hần cỡ nào coi trọng. Hần tự nhiên cũng là nhân vật chính của yến hội lần này, khách nhân thay nhau tiến lên kính rượu, Lâm Duệ Hi trên mặt bày ra dáng tươi cười lãnh đạm cùng khách sáo, ứng phó với mấy quan viên đang lôi kéo hỏi han cũng ngại khen nịnh nọt, Lâm Duệ Hi đều dùng một biểu tình thờ ơ mà chống đỡ. Hần thực sự vô cùng chán ghét loại tình cảnh này, lòng thầm nghĩ tìm thời cơ thích hợp, mau chóng ly khai.

Trời về khuya, khách nhân trong tiệc rượu cũng đã uống khá nhiều, Lâm Duệ Hi nhân cơ hội Trần Tri Hiếu đang tiễn một viên quan, lập tức tiến lên xin phép ra về.

“Trần đại nhân, cảm tạ ngài chiêu đãi, ta còn có chút việc, xin cáo lui trước.”

“A? Lâm đại nhân dừng bước.” Trần Tri Hiếu ghé sát hần, thần thần bí bí nói: “Ngài chờ vội ra về, ta còn an bài một màn đặc sắc chờ ngài a.”

Lâm Duệ Hi nhìn thần sắc hần, đoán chắc không phải là chuyện đứng đắn nghiêm chỉnh gì, vội từ chối nói: “Cảm tạ ý tốt của Trần đại nhân, nhưng...”

“Ai, ngài còn chưa biết là chuyện gì, đã vội từ chối?” Trần Tri Hiếu lén liếc mắt nhìn bốn phía, xác định tất cả mọi người đều đang uống rượu cùng tán chuyện, không có chú ý tới hai người họ, mới hạ giọng nói: “Một lát nữa Phiêu Hồng cô nương sẽ tới, mỹ nhân này là ta đặc biệt an bài cho ngài a...”

Nghe cách hần nói cứ như thể việc này là ân huệ gì lớn lắm, Lâm Duệ Hi mới hoang mang hỏi: “Xin hỏi Phiêu Hồng cô nương là...”

“Phiêu Hồng cô nương chính là hoa khôi – đệ nhất mỹ nhân của Hương Phẩm lâu, cũng là một trong thập đại danh kỹ của đất Giang Nam, nàng bình thường không dễ gì chịu tiếp ai, thường ngày hương thân phú hào vùng tiền như nước cũng không dễ gặp được mặt nàng, tú bà vì nể mặt ta mới tặng một cơ hội cùng nàng a...”

Xem ra Trần Tri Hiếu chính là muốn dùng mỹ nhân kế lôi kéo hần, Lâm Duệ Hi đối với hần lại càng thêm một tia phản cảm, hần nghĩ mình là loại phạm phu tục tử ham mê nữ sắc sao?

Lâm Duệ Hi lại càng kiên quyết nói: “Vô cùng cảm tạ Trần đại nhân đã ta mà hao tâm tổn ý, chỉ là ta thật sự có chuyện quan trọng, không thể ở lại thêm.”

Mặc dù đối phương không ngừng cự tuyệt, Trần Tri Hiếu vẫn nhất quyết không buông, hần kéo tay Lâm Duệ Hi.

“Chớ chớ, ta lập tức để tú bà gọi Phiêu Hồng cô nương tới. Chỉ cần ngươi nhìn qua dung nhan của nàng, ta đảm bảo ngươi tuyệt đối không nỡ ra về.”

Hần đã kiên quyết đến thế, Lâm Duệ Hi cũng không thể khước từ thêm, đành nhần lại mà ngồi xuống đợi. Không lâu sau, tú bà Hương Phẩm lâu mang theo dáng tươi cười hòa cùng áy náy đi tới.

“Trần đại nhân, thực vô cùng xin lỗi, Phiêu Hồng cô nương đang có khách, không thể rời đi được, hay để ta vì ngài an bài cô nương khác được không?”

Trần Tri Hiếu giận dữ, lớn tiếng hỏi: “Là ai lớn gan như thế. Dám cùng ta tranh người?”

Tú bà lộ vẻ sợ sệt, ghé bên tai Trần Tri Hiếu nói nhỏ, Lâm Duệ Hi ngồi bên cạnh, chỉ nghe được cái gì “Ngũ vương gia”, lập tức vẻ giận trên mặt Trần Tri Hiếu biến mất không thấy đâu...hần không cam lòng nói: “Như vậy a... Đã như vậy thì đi an bài một cô nương khác vậy...”

Lâm Duệ Hi lập tức nói: “Không cần phiền phức thế, nếu ta không có duyên cùng Phiêu Hồng cô nương gặp mặt, ngày hôm nay coi như không cần nữa, Trần đại nhân, ta xin cáo lui trước.”

Hắn một lần nữa chào từ giã, hơn nữa chuyện tốt mình hao tâm tổn trí an bài hiện tại đã bị phá hư, Trần Tri Hiếu trong lòng cũng không còn hào hứng, miễn cưỡng nói:

“Đều do ta sắp xếp không chu đáo, làm mất nhã hứng của Lâm đại nhân, người đã có chuyện quan trọng, ta tiễn ngài trở về a...”

“Đạ tạ Trần đại nhân, ta tự mình về cũng được, ngài ở lại đãi khách a.”

Trần Chi Hiếu nhìn hắn đã muốn rời đi, vội nhượng nô bộc đem lễ vật lớn nhất đến, nói: “Đây chính là nhân sâm ngàn năm, ngài hãy mang về, coi như chút thành ý của ta.”

“Vô cùng cảm tạ, thế nhưng, người xưa nói vô công bất thụ lộc, tại hạ không thể nhận lễ hậu thế này.” Lâm Duệ Hi trước sau như một, kiên quyết cự tuyệt.

Hắn một chút thể diện cũng không muốn giữ cho mình, Trần Tri Hiếu bắt đầu lộ vẻ không bằng lòng. Lâm Duệ Hi biết mình đã đắc tội y, tuy thế hắn không quan tâm. Lễ độ vãi chào, hắn nhẹ nhàng buông một câu: “Cáo từ!”, sau đó lập tức xoay người rời đi. Hắn đi rồi, Trần Tri Hiếu mới tức giận, vỗ bàn.

“Hanh! Khá lắm, hay cho một trạng nguyên gia thanh cao tự ngạo!!”

Sư gia đứng bên cạnh hắn nhẹ nhàng khuyên giải: “Trần đại nhân chớ nên bực mình, loại tiểu tử lòng cánh còn chưa mọc đủ này, chỉ biết cậy tài khinh người, để hắn ném một chút khổ cực, chờ hắn thấy rõ được tình thế, sớm muộn gì cũng muốn nương nhờ đại nhân thôi.”

“Àn, người nói rất có lý.” Trần Chi Hiếu vuốt râu, đôi mắt nhỏ như hạt đỗ xanh khẽ lóe một tia quang mang giả dối.

Lâm Duệ Hi, nhờ ánh sáng yếu ớt của hồng đăng lung (đèn ***g đỏ), theo đường cũ ly khai. Hương Phấn lâu này so với trạng nguyên phủ của hắn còn muốn lớn hơn, đi một hồi vẫn chưa ra được tới đại môn.

Lâm Duệ Hi lướt qua một cánh cổng hình vòm, thấy trước mặt là một tiểu đình viện xa lạ trông rất nhiều mẫu đơn, hắn mới xác định là đã đi nhầm đường. Đang muốn quay đầu rời đi, một bóng đen bất ngờ lao ra từ một bụi hoa, miệng mơ hồ gọi: “Phiêu Hồng...”

Người nọ xông đến, ôm chầm lấy Lâm Duệ Hi. Hắn ngay lập tức nghe thấy mùi rượu nồng nặc, thầm nghĩ người nọ chỉ là một con ma men, đang muốn lạnh lùng răn dạy, đối phương lại đột nhiên nâng cằm hắn lên, cúi người đặt lên đó một nụ hôn ——

“Ồ...” Lâm Duệ Hi cả kinh, hai mắt mở trừng trừng, thân thể cứng ngắc, để mặc cho vật mềm mại kia đặt tại trên môi mình, mãi đến khi đầu lưỡi ẩm ướt của đối phương tham lam thâm nhập vào trong vòm miệng, Lâm Duệ Hi mới giật mình thanh tỉnh. Hắn như bị sét đánh trúng đỉnh đầu, nổi giận đùng đùng đẩy người kia ra, kế tiếp, hắn đã là một việc điên rồ nhất cuộc đời hắn: nắm tay thành quyền, hướng phía cằm người nọ, phát lực...

Bang!! Nam tử so với hắn cao hơn một cái đầu ăn trọn cú đấm, ngã xuống.

“Ách...” Cảm giác chênh choáng do men rượu của Lôi Hạo Tường bị quyền vừa rồi đánh tan toàn bộ, hắn vuốt chỗ sưng nơi hàm dưới, chống tay ngồi dậy.

Trước mặt chính là một tuấn mỹ thiếu niên đang tức giận đến độ mặt ửng hồng cả lên, Lôi Hạo Tường một lúc sau ý thức được mình đã làm ra một việc vô lễ, nhưng vẫn ngơ ngác ngồi dưới đất, cùng với Lâm Duệ Hi “đấu nhãn”.

Lúc này, một nữ tử một thân hồng sắc sa y từ ngoài cổng vòm tiến vào, trên tay nàng là một khay sứ tinh xảo gồm bình rượu và hai chén nhỏ, kinh ngạc nhìn cảnh giằng co của hai người.

“Di?... Hai người...” Phiêu Hồng chưa kịp hỏi hết câu, Lâm Duệ Hi đã trừng mắt liếc Lôi Hạo Tường một cái, sau đó xoay người, nổi giận đùng đùng nhanh chóng bước qua nàng. Lôi Hạo Tường luống cuống đứng dậy, gọi với theo:

“Chờ chút...”

Lâm Duệ Hi không thèm quay đầu lại, Lôi Hạo Tường chỉ có thể giương mắt nhìn bóng lưng hần mà than nhẹ, Phiêu Hồng nhẹ nhàng bước tới sau lưng hần:

“Ngũ vương gia, người đó là ai vậy?”

“Ta cũng không biết...” Lôi Hạo Tường vỗ vỗ trán, bất đắc dĩ cười cười.

Lâm Duệ Hi vừa về đến nhà đã liều mạng dùng nước trà súc miệng, Cẩm Hoan Thúc thấy sắc mặt hần không tốt, đoán được nhất định là thiếu gia đã gặp chuyện gì không hài lòng, cũng không dám hỏi gì nhiều.

Sau khi uống xong vài chén trà, Lâm Duệ Hi mới lấy lại được chút lãnh tĩnh. Hần nhìn sắc trời đã khuya, bèn nói với Cẩm Hoan Thúc: “Cẩm Hoan Thúc, người không cần hậu hạ ta, đi nghỉ đi.”

“Hạo a... Đúng rồi, thiếu gia, trong thời gian người ra ngoài, đại phu nhân có sai người đưa thư tới.” Cẩm Hoan Thúc rút từ trong người ra một phong thư chưa mở.

Lâm Duệ Hi nhận lấy, không thèm liếc mắt một cái, đem để xuống bàn trà.

“Thiếu gia, người...không xem thư sao?”

“Dù sao thì cũng chỉ là giục ta về nhà thôi.” Lâm Duệ Hi nói mang theo ý bất mãn, trong giọng nói là tia trào phúng không giấu dếm. Hần là con của thứ thiếp, hơn nữa mẫu thân mất sớm, hần ở nhà trước nay đều không được ai để vào mắt, người duy nhất đối tốt với hần cũng chỉ có phụ thân cùng với người chiếu cố hần từ nhỏ tới giờ – Cẩm Hoan Thúc. Trên đời này đúng là có rất nhiều người “biết thời thế”, nay bản thân đã đề tên bản vàng, ngay cả đại phu nhân năm xưa không thèm liếc mắt tới Lâm Duệ Hi cũng phải hạ mình tới lấy lòng.

“Vậy...người có định hồi âm hay không?”

“Người viết thư nói cho bọn họ, ta sẽ không trở về.” Lâm Duệ Hi quyết đoán nói, từ lúc phụ thân qua đời, nơi đó đã không còn bất luận điều gì khiến hần quyến luyến nữa.

“Như vậy a...” Cẩm Hoan Thúc bất đắc dĩ thở dài.

“Cẩm Hoan Thúc, người muốn trở về?” Lâm Duệ Hi nhàn nhạt hỏi.

“Thiếu gia, lão nô tất cả đều nghe theo an bài của cậu.” Cẩm Hoan Thúc kiên quyết nói.

Lâm Duệ Hi chỉ biết thở dài: “Cẩm Hoan Thúc, người không giống ta, người trong nhà vẫn còn người già trẻ nhỏ, người cùng ta lên kinh ứng thí, đã xa bọn họ hơn một năm rồi, giờ cũng là lúc nên về thăm nom bọn họ...”

“Thiếu gia, ta biết người quan tâm ta...bất quá...” Cẩm Hoan Thúc nhẹ giọng, mang theo trĩu mến sâu xa: “Người dù sao cũng còn trẻ, ở chỗ này lại không có ai có thể trông cậy được. Lão gia trước khi mất đã dặn ta, nhất định phải hảo hảo chăm sóc người, trừ phi người tìm được một người có đủ khả năng chiếu cố, lão nô tài ta mới có thể an tâm mà ly khai được.”

“Ta khả dĩ có thể chiếu cố chính mình.” Lâm Duệ Hi vô tình nói, nhưng Cẩm Hoan Thúc lại chỉ vào tay phải hần, nhẹ giọng xót xa:

“Người còn nói thế, mau xem bàn tay người xem.”

Lâm Duệ Hi cúi đầu, mới phát hiện bàn tay phải của mình sưng đỏ cả lên, hần sưng sốt, nhất thời không nhớ ra rốt cục sao mình lại bị thương.

“Ai...ngay cả bản thân bị thương cũng không biết, người nói lão nô làm sao an tâm mà đi?” Cẩm Hoan Thúc trách cứ không ngừng, đi ra ngoài tìm hòm thuốc.

Lâm Duệ Hi nhìn vầng trăng non treo ngoài cửa sổ, rốt cục nhớ ra, tay mình nhất định là do đánh một quyền vào cái hàm cứng ngắc của gã kia mới thành ra thế này.

“Tên hỗn trướng...” Lâm Duệ Hi nhớ lại, tức đến run người, hần hung hăng lẩm bẩm: “Đừng có để ta gặp lại người, không thì...”

Thúy hà viễn phiêu hương, bách liễu chung hoàn sơn.

Thanh tuyền tu ánh nhật, lục thảo tấn ánh nhiên

Ngự hoa viên một ngày hè, đầu đầu cũng là sắc xanh biêng biếc khiến người ta phải say mê, vài cánh bạch hạc ẩn trong bóng râm của rừng cây, dùng chiếc mỏ dài, vàng nhạt rửa cánh rửa lông, thác nước nhỏ từ trên ngọn giả sơn chảy xuống, xuyên qua tấm màn nước mỏng manh, có thể thấy tiểu động trong núi ẩn hiện phía sau. Lâm Duệ Hi đi bên cạnh hoàng đế, say mê ngắm cảnh trí ưu nhã nơi này.

Hoàng thượng chỉ tay giải thích, không giấu được một tia tự hào: “Nơi này là do trẫm sai người mô phỏng theo lâm viên nổi danh nhất của Ba Nam quốc mà bài trí, là một trong những đình viện trẫm thích nhất.”

“Cảnh trí mỹ lệ như vậy, vi thần lần đầu tiên mới được thấy, thực sự đã được mở rộng tầm mắt, chỉ tiếc là vẫn chưa có cơ hội được đến Ba Nam.” Lâm Duệ Hi chân thành cảm thán.

“Trẫm khi còn trẻ, có duyên được đi qua nơi đó một lần, chỉ tiếc là sau đó Ba Nam cùng chúng ta xảy ra chiến sự, cũng không còn cơ hội đặt chân đến nữa.”

“Bệ hạ, Ba Nam quốc cùng chúng ta rốt cục là vì việc gì mà tranh chấp?” Lâm Duệ Hi trước giờ chỉ chuyên tâm nghiên cứu thi thư, đối với chuyện quốc gia đại sự không hề hay biết.

“Nguyên nhân thì rất nhiều, cũng rất phức tạp, trẫm một lời cũng không nói rõ được.” Hoàng thượng bắt đầu cười khổ: “Trẫm chính là muốn trong lúc còn tại vị, đem tài hèn sức mọn của mình giải quyết tranh chấp với các nước lân bang, chỉ là xem ra không thể được rồi.”

Khi hai người trò chuyện, đột nhiên có vài tiểu cung nữ cùng hai lão thái giám hộ tống một tiểu công tử phần điều ngọc trác đi tới. Tiểu hài nhi này chỉ tầm sáu tuổi, tóc trên đầu cố định bằng kim quan nam ngọc, mặc y phục xanh lam thêu chỉ vàng, thắt lưng đeo ngọc bích khảm hình bàn long, xem ra chính là một vị tiểu vương tử.

Hoàng thượng vừa thấy hấn, lập tức lộ ra dáng tươi cười sủng nịch. Lôi Thế Hiên nhanh như chớp chạy đến trước mặt hấn, dùng thanh âm ngọt ngào tinh tế gọi: “Phụ vương”

“Cục cưng ngoan.” Hoàng thượng không để ý tới mọi người, ôm lấy hấn, hôn nhẹ lên cái trán nhỏ trắng nõn, mịn màng. Lâm Duệ Hi cũng không phải một tên đầu gỗ, nghĩ thâm hài tử này ắt hẳn chính là tiểu thái tử điện hạ. Hấn chủ động cúi người: “Vi thần bái kiến thái tử điện hạ.”

Hoàng thượng buông Lôi Thế Hiên ra, cười nói: “Khanh gia không cần giữ lễ như thế, bình thân.”

“Tạ ơn bệ hạ.”

Hoàng thượng lại nói: “Thái tử vừa mới bắt đầu học viết chữ, cũng chỉ nhận mặt được mấy chữ, khanh gia vốn thông minh miễn tiện, không ngại chỉ bảo hấn một chút chứ.”

“Bệ hạ quá lời, vi thần rất lấy làm hân hạnh.” Được đương kim thánh thượng tán thưởng như thế, Lâm Duệ Hi cũng chỉ là nhàn nhạt nói tiếng tạ ơn.

Hoàng thượng đã nói là làm, lập tức sai người đưa trường trác (bàn dài) tới, tại ngự hoa viên bày ra giấy bút cùng nghiên mực, nhượng Lâm Duệ Hi dạy Lôi Thế Hiên viết chữ. Lâm Duệ Hi khẽ vén tay áo, đang muốn đưa tay cầm bút, hoàng thượng nhìn thấy trên mu bàn tay phải của hấn có quần khăn, hỏi: “Tay của khanh gia thụ thương lúc nào vậy?”

“Chỉ là vết thương nhẹ, không có gì đáng ngại.” Lâm Duệ Hi vội hời hợt nói, hấn múa bút ngay trên bàn, viết Tang Đạt ra một bài “Thủy Long ngâm”, chữ của hấn khởi thừa thỏa đáng, vừa thanh lệ lại mang theo vẻ kiên cường. Hoàng thượng nhìn vào khen không tiếc lời, dặn dò Lôi Thế Hiên phải cố gắng học tập nhiều hơn, đang nói, thái giám phía xa đã cất tiếng thông hô: “Ngũ vương gia tới...”

Lôi Thế Hiên ngay lập tức buông bút, tung tăng chạy đi, reo lên: “Ngũ vương thúc!”

Lâm Duệ Hi hồ nghi nhìn lại, chỉ thấy Lôi Thế Hiên đang lao vào lòng một thanh niên tuấn lãng mặc tử y bào. Người kia vóc người cao lớn, cử chỉ bất phàm. Trên gương mặt là đôi lông mày dài, rậm, mắt to mang theo tia tinh anh áp đảo, khóe miệng hé lên bày ra nụ cười hòa nhã mê người, chiếc cằm cương nghị, tinh tế như điêu khắc, thứ duy nhất không vừa mắt chính là trên cằm đang dán cao thuốc màu trắng...

Lâm Duệ Hi sau khi nhìn rõ diện mạo hắc, nhất thời mặt chuyển màu xanh. Đây chẳng phải là tên vô lễ cuồng đồ đêm hôm đó sao???

Lôi Hạo Tường thấy niên thiếu đứng bên cạnh hoàng thượng, cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

“Ngũ đệ, cảm của ngươi bị làm sao vậy?” Thanh âm của hoàng thượng nhất thời đem tâm trí của hắc trở về, Lôi Hạo Tường khản trương nói: “Không có gì, là ta không cẩn thận để bị thương thôi.”

Hoàng thượng nhìn tay Lâm Duệ Hi một chút, lại nhìn đến cảm của Lôi Hạo Tường, không khỏi cười cười trêu chọc: “ha hã...gần đây thế nào lại nhiều người bị thương như vậy?”

Lâm Duệ Hi âm thầm trừng mắt liếc Lôi Hạo Tường, ngay sau đó lập tức ngoảnh mặt đi. Hoàng đế không biết ân oán của hai người họ, còn tùm tùm cười cười đem hai người giới thiệu với nhau: “Lâm ái khanh, vị này chính là ngũ đệ của trẫm, hắc so với ngươi chỉ hơn ba tuổi, từ nhỏ đã nổi danh văn võ song toàn, trâm thường đưa, nếu hắc không sinh ra trong hoàng thất, có lẽ đã áp đảo khi ứng thí, đoạt cả hai danh vị: “Văn – Võ trạng nguyên a...”

Đế vương lại quay qua Lôi Hạo Tường: “Ngũ đệ, người này chính là Lâm Duệ Hi, Lâm khanh gia, tân khoa trạng nguyên năm nay, ngươi mới từ Hương Sơn trở về, chắc chưa biết ha?”

“Không...ta đã...” Lôi Hạo Tường đã sớm nghe nói qua người này chính là trạng nguyên trẻ tuổi nhất của Y Đông Nhạc quốc, lại cũng đã gặp qua hắc, chỉ là nhất thời không thể nói rõ mối quan hệ phức tạp này.

Cái gã ham mê tử sắc này cư nhiên chính là Ngũ vương gia văn võ song toàn? Lâm Duệ Hi vừa tức giận vừa có chút kinh ngạc. Hắc nén giận, cúi người vái chào, mang theo thanh âm lạnh lẽo nói: “Vi thần bái kiến ngũ vương gia.”

Lôi Hạo Tường lộ ra vẻ mặt bối rối, vội nói: “Lâm đại nhân chớ khách khí, thật vinh hạnh được biết ngài.”

Hoàng thượng thấy ánh nhìn của hai người có điểm không thích hợp, hiếu kỳ hỏi: “Thế nào? Các người đã từng gặp trước đây?”

“Chỉ là gặp qua một lần.” Lôi Hạo Tường vừa nói vừa lo lắng nhìn sắc mặt của Lâm Duệ Hi, chỉ thấy đối phương quay mặt đi, cả nhìn cũng không thèm nhìn tới hắc.

“Như vậy a, nếu đã gặp qua rồi, vậy thì không cần câu nệ nữa.” Hoàng thượng sáng khoái cười lớn.

Lôi Hạo Tường xấu hổ, gượng cười theo, Lâm Duệ Hi thì không thèm nói tiếng nào. Đế vương lại thân mật mở lời: “Được rồi, vừa vặn Lâm khanh gia đang viết chữ, Ngũ đệ ngươi cũng qua nhìn xem sao.”

Lôi Hạo Tường vội vã gật đầu, hắc đi tới trước án thư thưởng thức, đối với chữ của Lâm Duệ Hi vẫn là khen ngợi không ngớt. Lâm Duệ Hi cảm giác tán thưởng của hắc chỉ là vì bồi thường cho thất lễ đêm đó, lãnh đạm đáp lời: “Cảm tạ Ngũ vương gia tán thưởng.” trên mặt vẫn như trước không lộ ra một nụ cười.

Lâm Duệ Hi cá tính vốn cao ngạo, vốn khinh thường khách sáo, đối trá chốn quan trường, trong bụng nghĩ gì đều viết hết lên mặt. Đối với người hắc không thích, hắc quyết không có ý lấy lòng, dù đối phương có là vương gia đi chăng nữa cũng không ngoại lệ.

Mà Lôi Hạo Tường dù sinh ra trong hoàng thất, cá tính lại rất nhiệt tình phóng khoáng, nay thấy thái độ cự tuyệt của Lâm Duệ Hi, không những không tức giận, còn âm thầm nổi lên một trận áy náy. Nghĩ thâm đều là do chính mình uống quá nhiều rượu, làm ra cái loại chuyện vô lễ đó, khó trách hắc tức giận như vậy...

Hoàng thượng cũng mơ hồ cảm nhận được hai người họ lúc này đang ngầm nổi một trận sóng to gió lớn, hắc không biết hai người trẻ tuổi kia có cái gì hiểu lầm, bất quá bọn họ đều là những thanh niên tài俊 mà hắc yêu thích, đương nhiên muốn bọn họ có thể kết thân.

“Đừng ngồi, hôm nay đã náo nhiệt như thế, chi bằng đến tiểu đình trong ngự hoa viên quan ngư (ngắm...cá) một chút, các khanh thấy sao?”

“Hảo, ta cũng thật lâu chưa cùng vương huynh đối tửu. “ Lôi Hạo Tường hòa theo.

Đoàn người rời đến tiểu đình trong ngự hoa viên, đế vương sai người dâng lên trái cây cùng mỹ tửu, thái giám cũng biết ý mang lên một bình nhất đẳng mai tử tửu (rượu mơ). Lâm Duệ Hi nâng chén nhấp một

ngụm, hương rượu tỏa ra, cảm giác được vị lạnh nhẹ nhàng khoan khoái dâng lên. Lôi Hạo Tường nhìn ra nghi hoặc của hắn, giải thích:

“Rượu này lấy ra từ kẽ nứt của băng đá, hơn nữa bản thân rượu mai tử cũng có khả năng hạ nhiệt, cực kỳ thích hợp thưởng thức khi trời nóng bức thế này.”

“Cảm tạ ngũ vương gia chỉ giáo, đúng là khiến hạ quan mở rộng tầm mắt.” Lâm Duệ Hi ôn tồn đáp lời, ngữ khí không nhìn ra nóng hay lạnh.

Hoàng thượng đang đưa cây quạt, cười cười tiếp lời: “Được rồi, Dong phi còn chưa muốn về sao?”

“Ân, mẫu hậu nàng sợ nhất chính là nhiệt a. Nàng nói muốn đợi tới lập thu mới trở về, còn nói muốn ta ở lại đó cùng nàng, ta thực sự còn rất nhiều công vụ trọng yếu cần xử lý, khó khăn lắm mới thuyết phục nàng để ta về trước.”

Lâm Duệ Hi trong lòng hừ lạnh, cái gì công vụ trọng yếu? Hảo lý do a!! Không phải là đi Hương Phẩm lầu ngắm hoa khôi sao??? Hắn trong lòng đối với Ngũ vương gia lại tăng một phần phản cảm, đã nhận định đối phương chẳng có gì đáng trọng, chỉ là một tên thích chơi bời ơng bướm.

Hoàng thượng lại tiếp tục cùng ngũ vương gia trò chuyện, Lôi Thế Hiên thỉnh thoảng được hỏi thì đáp vài câu, chỉ có Lâm Duệ Hi là không nói câu nào. Mãi đến khi chiều đã muộn, hoàng thượng mới đột nhiên nói: “Được rồi, Lâm khanh gia còn chưa có mã xa chuyên dụng đúng không?”

“Hồi hoàng thượng, vi thần từ trước đến nay đã quen cưỡi ngựa.”

“Kỵ mã đương nhiên rất tốt, bất quá trời hè nóng nực, dùng mã xa sẽ thoải mái hơn nhiều, như vậy đi...” Đế vương quay qua Lôi Hạo Tường nói: “Ngũ đệ, Đức vương phủ với Trạng nguyên phủ cùng đường đúng không? Vậy đệ khi trở về, tiện đường đưa Lâm khanh gia đi một đoạn?”

“Hảo!” Lôi Hạo Tường vui vẻ đáp lời, nhưng trên mặt Lâm Duệ Hi lại lộ ra biểu tình không nguyện ý, hắn nhẹ nhàng thoái thác:

“Không cần phiền tới Ngũ vương gia như vậy, vi thần tự trở về là được rồi.”

“Khanh gia không cần khách khí, để hắn đưa ngươi về đi, các ngươi trên đường về tranh thủ tâm sự ‘gia tăng tình cảm’ cũng tốt”. Hoàng thượng đã cực lực “tác hợp”, Lâm Duệ Hi cũng không thể tiếp tục khước từ, chỉ còn cách đồng ý.

Lâm Duệ Hi ngồi trên mã xa rộng rãi xa hoa của Lôi Hạo Tường, nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, gần như không thèm nhìn đối phương. Lôi Hạo Tường tỉ mỉ quan sát sắc mặt của hắn, định nói gì đó, cuối cùng lại không thốt ra lời.

“Lâm đại nhân, chuyện đêm đó..., ta cảm thấy phi thường xấu hổ...Ta tại đây bồi ngươi một lễ, mong rằng Lâm đại nhân đừng nên để trong lòng...”

Hắn còn có mặt mũi đem chuyện đó ra nói? Lâm Duệ Hi trong lòng sinh khí, bất quá hắn cũng không phải là loại người không biết đạo lý, chỉ lạnh lùng nói: “Ngũ vương gia không cần để tâm, ta sẽ không để trong lòng.”

Nếu không phải hôm nay lại nhìn thấy mặt ngươi, ta chắc chắn đã quên sạch rồi. Lâm Duệ Hi trong lòng bồi thêm một câu.

“Ngươi không để ý là tốt rồi...” Lâm Duệ Hi cười cười nói, hắn sao lại không nhìn ra Lâm Duệ Hi trong lòng vẫn còn chưa nguôi giận? Bất quá nếu hắn nói như vậy, chẳng phải tự nhiên sẽ đón ý nói đùa sao?

Lâm Duệ Hi nhìn cảnh sắc bên ngoài, mã xa đã ly khai hoàng cung rất xa, hắn không muốn ở lại bên người gã vương gia ham tửu sắc này thêm một khắc nào, thẳng nói: “Đã tạ ngũ vương gia đã đưa một đoạn đường, thỉnh người dừng xe ở đây đi.”

“Di? Thế nhưng còn chưa tới phủ ngươi mà.”

“Cũng không còn xa lắm, ta có thể đi bộ trở về, thỉnh vương gia cho dừng xe lại.” Lâm Duệ Hi kiên quyết nói, Lôi Hạo Tường không lay chuyển được hắn, đành lệnh xa phu dừng lại.

Lâm Duệ Hi xuống xe, bóng dáng biến mất trong con phố đông người.

3. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 3

Trong rừng trúc ngập tràn sương mù ban sớm, băng lảng mang theo chút lạnh lẽo, chân người đạp trên lớp cỏ khô dày, phát ra thanh âm xào xạc. Một tiếng chim kêu sắc nhọn vang vọng cả khu rừng. Lâm Duệ Hi ngẩng đầu, nheo nheo hai mắt, nhìn vài tia nắng đang cố xuyên qua lá cành rậm rạp....

Cỏ từ bốn phía bỗng nhiên rung động, một bóng người xuất hiện đột ngột từ phía sau, dùng sức trụ chặt thân thể hần. Lâm Duệ Hi hoảng sợ, quay đầu lại. Chỉ thấy hé lộ ra một nụ cười – gương mặt *** đang hướng mặt mình tiến tới, trước khi bờ môi của nam nhân kia chạm vào mình, Lâm Duệ Hi cuống cuống kêu to: “Cút ngay—!!”

Rầm ——

Một bình hoa sứ trắng men xanh hoàn hảo rơi xuống đất, vỡ tan tành, gĩa sai vật cầm khăn lau đứng một bên, vẻ mặt kinh hãi nhìn mấy mảnh sứ vỡ trên mặt đất.

Lâm Duệ Hi mở mắt to, nhìn xà nhà trên cao chạm trở hoa văn tinh xảo. Hân thở hổn hển một hồi mới phục hồi lại tinh thần, nguyên lai, chỉ là mộng a.... Lâm Duệ Hi không để ý đến lễ nghi, ngã xuống ghế dựa.

Cầm Hoan Thúc nghe thấy âm thanh ban nãy, từ ngoài cửa chạy vội vào: “Làm sao vậy? Đã phát sinh chuyện gì?”

“Ta làm vỡ bình hoa...” Gĩa sai vật trả lời, vẻ mặt khổ sở.

Lâm Duệ Hi nửa ngồi dậy, nói: “Cầm Hoan Thúc, mặc kệ hần đi, là ta nói mơ làm hần sợ...”

“Như vậy a... đừng lo, quét dọn sạch sẽ là được rồi.” Cầm Hoan Thúc đi tới trước mặt Lâm Duệ Hi, quan tâm hỏi: “Thiếu gia, người mấy ngày nay luôn luôn gặp ác mộng, có thể là đầu óc căng thẳng quá, hay để ta sai trù phòng làm canh nhân sâm cho người tắm bổ một chút?”

“Không cần phiền phức thế, để vài ngày tự khắc sẽ hết thôi.” Lâm Duệ Hi khoác thêm áo ngoài, đứng lên.

“Nhân sâm cùng đông trùng hạ thảo trong nhà vốn sẵn, chi bằng đun cách thủy lên...” Cầm Hoan Thúc còn chưa nói xong, Lâm Duệ Hi đã nghi hoặc hỏi:

“Trong nhà có rất nhiều nhân sâm cùng đông trùng hạ thảo?”

Cầm Hoan Thúc lúc này mới phát giác mình lỡ lời, dưới ánh mắt lạnh của Lâm Duệ Hi, ấp úng nói: “Đúng vậy...đều là do một vị khách nhân đưa tới.”

“Khách nhân nào? Sao ta không biết?”

“Là do một quan lão gia sai người đưa tới, bọn họ thấy người không có ở nhà, hỏi thăm vài tiếng, sau đó để lễ vật lại rồi đi.”

“Người thế nào không nói với ta một tiếng đã tùy tiện thu lễ của người ta?” Lâm Duệ Hi trách cứ.

“Nếu không thu thì hạ nhân người ta sẽ nói phỉ chúng ta khinh người a, hơn nữa thiếu gia mấy ngày nay hôm nào cũng tiến cung gặp hoàng thượng, trở về vô cùng mệt mỏi, nằm xuống liền ngủ ngay, lão nô là không tìm được cơ hội nói với người. Vì vậy đành tự ý đứng ra làm chủ...” Cầm Hoan Thúc hơi cúi đầu, nói: “Nếu như thiếu gia thấy không thỏa đáng, lão nô lập tức sai người đưa trả lễ vật...”

“Không cần, nhận lễ rồi trả lại, càng thêm bất hảo...” Lâm Duệ Hi nói, giọng có đôi chút giận: “Cầm Hoan Thúc, lần sau chú ý một chút, không được thu lễ của người khác, bọn họ tìm đến cửa phủ đều có dụng tâm riêng, lễ vật không phải thứ tặng không, nếu nhận tất sẽ phải giúp lại họ điều gì đó. Người cũng biết, ta cũng không muốn a đua theo bọn họ, không cần tạo quan hệ không cần thiết làm gì.”

“Lão nô biết...” Cầm Hoan Thúc cúi đầu nghe hần giáo huấn, đương lúc đó, A Quảng từ ngoài cửa đi vào, cầm trong tay một tấm thiệp mời.

“Thiếu gia, đây là thiệp mời của Cung thân vương đưa tới, mời người tới nay tới vương phủ thưởng hoa,”

“Lại nữa?” Lâm Duệ Hi lộ ra biểu tình không kiên nhẫn: “Đưa một ít lễ vật qua, nói lại với họ ta còn có công vụ cấp bách không đến được, chuyển thêm lời cảm ơn của ta nữa.”

“Thiếu gia...” A Quảng nói, mang theo hàm ý: “Yến hội lần này người nhất định phải tham gia.”

Lâm Duệ Hi khẽ nhếch lông mày, lạnh lẽo nói: “Người lại có ý gì?”

“Thiếu gia đối với tình hình trong triều không mấy quan tâm, đương nhiên không biết.” A Quảng thao thao bất tuyệt: “Hiện nay trong triều chia làm hai phe chính, một bên là quan viên do Trần Chi Hiếu trấn đại nhân đứng đầu, một bên là phái vương tôn quý tộc do Cung thân vương dẫn đầu... Từ trước hai phái này đã tranh giành quyết liệt, không ai chịu nhường ai. Thiếu gia hiện nay là hồng nhân bên cạnh hoàng thượng, thế nên hai bên đều muốn lôi kéo người, nhưng người trước mặt hoàng thượng nói thêm mấy lời...”

“Thì sao? Ta cũng không định sẽ nghiêng về phía nào cả!” Lâm Duệ Hi chán ghét nói, hấn ghét nhất chính là tranh chấp chốn quan trường, không đếm xỉa đến c hình là lựa chọn tốt nhất.

“Thiếu gia, lần trước không phải người đã tham gia tiệc của Trần đại nhân sao?”. Một lời của A Quảng khiến Lâm Duệ Hi tỉnh ngộ, hấn hiểu ra ý người nọ, lẩm bầm nói:

“Cũng đúng, nếu ta cự tuyệt Cung thân vương, chẳng khác nào thừa nhận đã vào phe của Trần Chi Hiếu... Sớm biết như vậy, đã sớm từ chối lời mời của Trần Chi Hiếu...”

Yến hội kia đối với hấn quả thực chính là khởi nguồn cho tai họa, không chỉ khiến bản thân bị cuốn vào tranh đấu chốn quan trường, còn hai bằng bị tên Ngũ vương gia đáng hận kia cợt nhả!!! Lâm Duệ Hi càng nghĩ càng hận, chỉ là nước đã đổ đổ đi khó hốt lại được.

“Đúng là vậy, thiếu gia mình bạch là tốt rồi, cho nên, để chứng minh ngài hoàn toàn trung lập, yến hội này người nhất định phải đi.” A Quảng vẫn nỗ lực thuyết phục, Lâm Duệ Hi chỉ đành cam chịu nói:

“Ta biết rồi, ta đi là được rồi!”

Phụ đệ của Cung thân vương cùng trạng nguyên phủ cách nhau ba con phố, đi bộ cũng chỉ mất có một tuần trà. Lâm Duệ Hi trước khi đi, Cẩm Hoan Thúc đã nhượng A Quảng hộ tống hấn, nhưng bị hấn cự tuyệt.

A Quảng thái độ ứng xử khôn khéo, cũng hiểu được đạo lý đối nhân xử thế, nhưng Lâm Duệ Hi vẫn là cảm thấy hấn có nhiều điểm không vừa mắt, không làm sao thích hấn từ tận đáy lòng được. Hấn từ trước đến nay vẫn đơn giản như vậy, thích ai thì phải cam tâm tình nguyện từ tận đáy lòng.

Tới vương phủ, sau khi đưa thiệp mời, một gã nô bộc đốt đèn ***g, đưa hấn vào trong hoa viên. Trong vườn phiêu đăng hương thơm nồng đậm của hoa cơ, đèn ***g đủ màu sắc treo trên các cành cây, trong vườn vô số loài hoa đang nở rộ. Trong vườn kê nhiều bàn tròn lớn, trên bàn bày đủ các loại hoa quả tươi cùng điểm tâm đẹp mắt. Khách nhân lần lượt ngồi xuống bên bàn, cùng uống rượu, cùng ngắm hoa, bàn chuyện phiếm.

Sau khi Lâm Duệ Hi đi tới, đám người đang tán chuyện dừng lại một chút, vài người đưa mắt ngằm đánh giá hấn, chụm đầu xì xào gì đó. Lâm Duệ Hi đưa mắt nhìn, ở đây chỉ có mấy người là hấn nhận ra, gia chủ Cung thân vương lại chưa xuất hiện, hấn nhất thời cảm thấy không được tự nhiên, đứng cũng không được, mà ngồi thì cũng không thoải mái cho lắm. May là có vài khách nhân tương đối nhiệt tình chủ động lại gần cùng hấn hàn huyên, Lâm Duệ Hi liền thuận thế cùng bọn họ ngồi xuống.

Ngồi xuống chưa được bao lâu, người hầu đột nhiên hô: “Cung thân vương tới —Ngũ vương gia tới—”

Ngũ vương gia? Lâm Duệ Hi kinh ngạc quay đầu lại. Một anh vĩ nam tử xấp xỉ hai mươi tuổi mặt mày tiêu sái bước tới trong tiếng trầm trồ của khách nhân, đi bên cạnh hấn chính là Lôi Hạo Tường.

Nghĩ không ra lại gặp hấn ở đây! Lâm Duệ Hi sắc mặt lập tức trầm xuống, thế nào mà chính bản thân trăm phương nghìn kế muốn tránh hấn, hấn lại cứ nhằm trước mặt mình mà xuất hiện???

Tân khách nhất loạt đứng lên, vây quanh hai nam nhân mới xuất hiện, nhất thời dấy lên một trận chào hỏi sáo rỗng. Lâm Duệ Hi nhờ đoàn người đó che chắn, một mình trốn ở trong góc khuất, thầm mong tất cả

mọi người đừng có ai để mắt tới hần. Đáng tiếc trời không chiều lòng người, Cung thân vương một bên cười đáp lại lời thăm hỏi của khách nhân, một bên thẳng hướng hần mà bước tới.

“Lâm đại nhân, hoan nghênh ngài quang lâm tề xá, đúng là đã nể mặt bốn vương rồi.” Cung thân vương chủ động bắt chuyện, Lâm Duệ Hi chỉ có thể khách sáo trả lời: “Thân vương quá khách khí, cảm tạ ngài đã mời ta...”

“Tới đây, đừng ngồi ở chỗ này. Chỗ của ngài ở chỗ này.” Cung thân vương thân thiết kéo lấy cánh tay hần, đem hần ngồi trên ghế. Lâm Duệ Hi miễn cưỡng phải bày ra dáng tươi cười, ngồi ở chỗ Cung thân vương an bài cho hần — vừa vặn ngay bên cạnh Lôi Hạo Tường.

Lôi Hạo Tường không để ý thần sắc chán ghét của đối phương đối với mình, thân thiết bắt chuyện với Lâm Duệ Hi: “Lâm đại nhân, không nghĩ chúng ta lại gặp ở đây. Ngài xem, quả thật chúng ta có duyên a...”

“Có lẽ vậy.” Lâm Duệ Hi cười không nổi, chỉ lãnh đạm nói một câu. Hần ở trong lòng thầm mắng, nếu là duyên thì chỉ có là nghiệt duyên thôi!!! Nếu như biết hần sẽ đến, thì dù mình có bị cho là về phe Trần Chi Hiếu cùng tuyệt đối không đặt chân đến cái yến tửu này!!!

Lôi Hạo Tường là vương gia, tự nhiên cùng một phái với Cung thân vương!! Đều là trách mình suy nghĩ không chu đáo, đáng lẽ trước khi đến phải hảo hảo điều tra xem hai người họ có giao tình không mới phải, Lâm Duệ Hi trong lòng không ngừng tự rửa xả.

Lôi Hạo Tường là người thông minh, thấy sắc mặt Lâm Duệ Hi âm tình bất định, biết là hần không vui khi nhìn thấy mình. Hần âm thầm thở dài, Lâm Duệ Hi bất luận là phẩm cách hay tài năng hần đều vô cùng yêu thích, hần từ trước đến giờ rất thích kết giao với những bằng hữu như thế này, Chỉ tiếc trước đây đã trót có hành vi không phải, xem ra muốn cùng Lâm Duệ Hi kết giao còn khó hơn lên trời a.

Hai người họ trong bụng đều có tâm sự, không ai nói với ai câu nào. Mãi đến khi Cung thân vương đứng lên kính rượu khách nhân, hai người mới cùng nâng chén rượu lên đáp lại.

Cung thân vương hăng hái hướng Lâm Duệ Hi nói:

“Lâm đại nhân là tân khoa trạng nguyên, hiện nay được hoàng thượng vô cùng coi trọng, không biết ngài sắp tới sẽ đảm nhiệm chức vụ gì?”

“Ta không có dự định gì, tất cả đều theo an bài của hoàng thượng.” Lâm Duệ Hi khéo léo trả lời.

“Hoàng thượng trước nay rất biết dùng người, Lâm đại nhân vô cùng am hiểu thi từ ca phú, mà nay đang trống một ghế học sĩ của Hàn Lâm viện, nói không chừng bộ hạ sẽ bổ nhiệm Lâm đại nhân làm a.”

“Đa tạ thân vương coi trọng, chỉ là, tại hạ không dám tùy tiện phỏng đoán ý tứ của bộ hạ.”

“Không việc gì, không việc gì! Bộ hạ phi thường anh minh, sáng suốt a!” Cung thân vương bất ngờ hạ giọng: “Thế nào? Lâm đại nhân đối với chức vụ này không biết có hứng thú không? Ta khả dĩ có thể hướng bộ hạ đề cử, ta đảm bảo trừ người ra, không ai có thể đảm nhận vị trí này.”

“Cảm tạ ý tốt của thân vương, ta vẫn là chờ bộ hạ an bài.” Lâm Duệ Hi không muốn nhận ân tình này, Cung thân vương lại không hề phát ý, hần hướng Lôi Hạo Tường nháy mắt ra hiệu, muốn hần cùng thuyết phục Lâm Duệ Hi. Lôi Hạo Tường thấy, nhưng chỉ cười cười lắc đầu, xem như không có chuyện gì tiếp tục uống rượu. Cung thân vương nhất thời bày ra vẻ mặt chán nản, hừ nhẹ một tiếng, đành mặt lại. Lâm Duệ Hi ngồi giữa hai người họ, cảm thấy không được tự nhiên.

Tới khi bắt đầu diễn xướng ca vũ, bầu không khí lại một lần nữa trở nên náo nhiệt. Khách nhân khi thấy vũ cơ xinh đẹp đứng đầu, nhất thời nổi lên một trận xì xào, tiếng nhạc khí nổi lên, xen lẫn với thanh âm tán thán.

“Người kia không phải là vũ nương đệ nhất của “Yêu Nguyệt Phường” – Thủy Lăng Lan cô nương sao?”

“Đúng vậy, nàng không phải vẫn luôn nói là chỉ bán nghệ không bán thân, chỉ tiếp khách ở Yêu Nguyệt Phường thôi sao? Sao lại ở chỗ này?”

“Có cái gì khó hiểu? Với tiền tài quyền thế của Cung thân vương, đem Thủy cô nương mua về, làm một chức chuyên chúc vũ cơ (chuyên lo ca múa) trong phủ có gì khó?”

“Cũng đúng a”

Cung thân vương nghe được mấy lời bàn tán, trong lòng dắc ý không thôi. Hắn nhẹ vẫy tay với Thủy Lăng Lan,, đối phương lập tức yểu điệu thướt tha bước tới bên hắn, Trên người của Thủy Lăng Lan đặc biệt phát ra một cỗ hương khí, là hương cỏ Chi Lan thanh khiết vô ngần, thứ hương khí này dường như có ma lực thần bí tác động lên người nam tử, Lâm Duệ Hi sau khi ngửi thấy, trong lòng cũng không khỏi dâng một trận nhộn nhạo.

Cung thân vương vòng tay ôm lấy vòng eo thon mảnh của Thủy Lăng Lan, khẩu khí dắc ý nói: “Lan nhi, lại đây, kính rượu mấy vị quan nhân này.”

“Dạ.” Thủy Lăng Lan ôn nhu trả lời, nâng lên chén rượu kính rượu khách nhân.

Đến phiên Lôi Hạo Tường ánh mắt của nàng đột nhiên nổi một tia ba động, nhưng Lôi Hạo Tường thần sắc vẫn như cũ không biến đổi. Hắn đưa chén nhường nàng rót rượu, Thủy Lăng Lan chậm rãi rót đầy cho hắn. Ngay khi chén rượu vừa đầy, một tờ giấy nhỏ từ trong tay nàng trượt xuống, nằm lại trên tay Lôi Hạo Tường, cũng bởi có tay áo dài che khuất, các khách nhân khác bao gồm cả Cung thân vương không phát hiện ra, chỉ có Lôi Hạo Tường – người ngồi gần Lôi Hạo Tường nhất là nhìn thấy rõ ràng.

Thủy Lăng Lan rót rượu xong, xem như chưa có việc vừa rồi xảy ra, trở về nhu thuận ngồi trên đùi Cung thân vương, trêu đùa cùng hắn. Lôi Hạo Tường cầm tờ giấy, nhanh chóng xem xong, lập tức xé nát, ném vào khóm hoa gần đó. Hắn vừa ngẩng đầu lên, vừa vận bắt gặp ánh mắt vừa nghi hoặc lại xen chút hiếu kỳ của Lâm Duệ Hi. Lâm Duệ Hi bị hắn bắt gặp mình đang lén lút quan sát, bất quá hắn tự nhủ không việc gì phải hoảng sợ, hắn lạnh lùng nhìn Lôi Hạo Tường đang bối rối, liếc mắt một cái, rồi quay mặt đi.

Lôi Hạo Tường biết Lâm Duệ Hi phát hiện mình cũng Thủy Lăng Lan quan hệ không bình thường, bất quá hắn tỏ tường tâm địa đối phương, tuyệt đối sẽ không nói ra ngoài. Lôi Hạo Tường phóng tâm mà cười, trong nháy mắt uống cạn chén rượu.

Sau đó, hắn kiểm một cơ ly khai. Sau đó không bao lâu, Thủy Lăng Lan cũng rời bàn tiệc. Lâm Duệ Hi cũng đoán là bọn họ hẹn nhau gặp mặt, hắn nhìn Cung thân vương hiện tại vẫn không hay biết gì, vẫn còn cùng khách nhân đấu rượu, lòng không khỏi dấy lên một trận thương cảm. Thực sự là tên ngốc mà!! Cơ thiếp của người cùng bằng hữu của người hẹn hẹn hò hò, thế mà người còn có tâm trí ở chỗ này uống rượu. Song song thương cảm cho Cung thân vương, dĩ nhiên hình tượng Lôi Hạo Tường trong lòng Lâm Duệ Hi lại càng thêm một phần kinh khủng – tên tiểu nhân dối trá thấy sắc quên bạn a!!!!

Gần mực thì đen, bản thân tuyệt đối không thể cùng người như thế kết giao, Lâm Duệ Hi trong lòng đã hạ quyết tâm như thế.

Lôi Hạo Tường mãi cho đến khi tiệc đã gần tàn mới trở về, hắn, xem như không gì xảy ra cùng Cung thân vương nói chuyện phiếm, một chút áy náy ăn năn cũng không có!!! Lâm Duệ Hi trong lòng lại càng khinh bỉ, nhìn cũng chẳng buồn liếc hắn một cái!

Khách nhân lần lượt đứng lên ly khai, Lâm Duệ Hi cũng hướng phía Cung thân vương chào từ giả. Cung thân vương khách khí nói:

“Trời cũng đã khuya, một mình ngươi về sợ không an toàn, hay để ta chuẩn bị một cỗ kiệu tiễn ngươi?”

“Đa tạ hảo ý của ngài, bất quá không cần thiết, phủ ta cách vương phủ cũng không xa, một mình trở về cũng được rồi.” Lâm Duệ Hi vẫn như trước chối từ.

“Nếu đã vậy, ngươi đi cẩn thận.”

“Cảm tạ thân vương. Tái kiến!”. Lâm Duệ Hi sau khi hướng hắn từ biệt, một mình ly khai. Hắn vừa ra khỏi đại môn vương phủ được một lúc, Lôi Hạo Tường đã dẫn theo một gã nam phó đuổi theo.

“Lâm đại nhân, đợi ta một chút.” Lôi Hạo Tường chạy vượt qua hắn, nói: “Chẳng phải phủ của hai chúng ta cùng đường sao, không bằng cùng nhau trở về?”

Lâm Duệ Hi liếc mắt nhìn hắn, nhàn nhạt trả lời: “Cảm tạ Ngũ vương gia quan tâm, nhưng ta nghĩ không cần thiết, chúng ta cứ ai đi đường nấy, không liên can gì đến nhau cả.”

Lôi Hạo Tường sao lại không nhìn ra thái độ khinh bỉ của hắn, mới cẩn thận dò xét: “Lâm đại nhân...không phải người đối với ta có cái gì hiểu lầm chứ?”

“Tại hạ không dám!” Lâm Duệ Hi ôn hòa trả lời. Lôi Hạo Tường biết hỏi lại cũng không có kết quả, không thể làm gì khác là thay đổi trọng tâm câu chuyện.

“Lâm đại nhân trong nhà cũng có không ít nô bộc? Lần sau nếu đi dự tiệc, mang theo một hai người hầu sẽ tốt hơn, có gì cũng tiện xử lý. Đặc biệt những yến tiệc chiêu đãi kiều nữ, khi về có người hộ tống cũng an toàn hơn..”

“Đa tạ vương gia quan tâm, tại hạ thân phận thấp hèn, không thể so với vương gia cành vàng lá ngọc, cuộc đời cũng chưa từng làm qua chuyện ám muội gì, mấy kẻ phạm pháp hèn hạ cũng không thèm để ý tới ta đi.” Lâm Duệ Hi trào phúng nói.

“Lâm đại nhân hà tất phải nói vậy? Ta chỉ là...” Ta chỉ là lo lắng cho người a, Lôi Hạo Tường muốn nói thế, nhưng những lời này bất quá cũng chỉ là tự hấn đa mang, lời lại nuốt xuống không nói ra.

Bọn họ đi được một đoạn đường, mặt đất bỗng nổi một trận gió lạnh, ngay sau đó, một trận mưa không hề báo trước ào ạt trút xuống. Lâm Duệ Hi cố chấp muốn đợi mưa chạy về, nhưng lại bị Lôi Hạo Tường cường ghênh lôi vào tránh dưới một mái hiên.

“Cơn mưa này chỉ một chốc là tạnh, dừng một chút đi, nếu đợi mưa về, nếu bị nhiễm phong hàn thì bất hảo.” Lôi Hạo Tường khuyên nhủ, Lâm Duệ Hi biết hắn nói có lý, cũng không phản bác lại.

Hắn tìm trong tay áo chiếc khăn tay, muốn lau qua mặt. Nhưng tìm một hồi cũng không thấy, nghĩ thầm có thể là đã quên mang theo. Lôi Hạo Tường này giờ vẫn im lặng đứng bên quan sát, quan tâm nói: “Người dùng tạm của ta đi...”

Hắn lấy khăn tay từ trong tay áo, đang muốn đưa cho Lâm Duệ Hi, thì một chiếc khăn lụa màu lam nhạt rơi ra từ ống tay áo hắn, rơi xuống bên chân Lâm Duệ Hi. Lâm Duệ Hi nhìn hắn khom lưng nhặt, chiếc khăn lụa đó trên mặt có thêu mấy đóa hoa lan vô cùng tinh tế, lại còn phảng phất tứ hương thơm tinh tế của cỏ Chi Lan.

Lâm Duệ Hi nhớ rõ, vị đạo gia chính là hương khí đặc biệt chỉ có trên người Thủy Lăng Lan cô nương. Hơn nữa hình đóa hoa lan cùng tờ giấy hắn thấy ban nãy, hắn lập tức đoán được lại lịch của chiếc khăn tay nọ.

Lôi Hạo Tường mặt hơi bối rối, đem khăn lụa nhét trở lại. Lâm Duệ Hi thu tay áo mình, tùy tiện lau một hồi. Hai người trầm mặc đứng dưới mái hiên, nô bộc của Lôi Hạo Tường đứng ở phía xa, thỉnh thoảng vươn tay xem có còn mưa hay không. Lâm Duệ Hi hơi ngẩng đầu, hai mắt mông lung nhìn màn mưa dày đặc trong đêm. Xà nhà phía trên treo một hàng đèn ***g giấy, mang theo sắc vàng nhạt phủ lên mình hắn. Lôi Hạo Tường xuất thần nhìn hắn, suy nghĩ thật lâu, cuối cùng kiên nhẫn, mở miệng giải thích:

“Ta cùng Thủy Lăng Lan cô nương lúc này, kỳ thực không có gì ám muội...”

Lâm Duệ Hi nghi hoặc đưa mắt nhìn hắn: “Đó là việc riêng của vương gia, người không cần nói cùng ta...”

“Ta chỉ không muốn Lâm đại nhân đối với ta có hiểu lầm.” Lôi Hạo Tường chân thành nói, lời lại ỉn chưa đôi ba phần tha thiết.

Nguyên lai hắn muốn vấn hồi chút thể diện? Có gan làm còn sợ người khác biết? Lâm Duệ Hi đối với hắn ấn tượng đã không tốt, lúc này lại càng thêm coi thường, không khỏi mang ngữ khí chua ngoa đáp lại: “Ta hiểu, nguyên lai là ta hiểu lầm, bất quá xin vương gia yên tâm, ta không phải là một kẻ không biết nặng nhẹ. Mà dù cho ta đối với ngài có “hiểu lầm”, cũng không ảnh hưởng gì đến vương gia cả.”

“Xem ra thành kiến của Lâm đại nhân đối với ta rất lớn...” Lôi Hạo Tường bất đắc dĩ thở dài

“Không dám, ta chỉ là tin vào điều ta thấy.” Lâm Duệ Hi ngẩng đầu, kiên cường nói.

Lôi Hạo Tường nhất thời nóng nảy, nhin không được nói: “Thế nhưng, có một số việc không thể chỉ nhìn mặt ngoài mà xét đoán...”

“Tại hạ đã hiểu!”

“Ta cùng Thủy Lăng Lan cô nương vốn là người quen cũ, không nghĩ rằng ta ly khai kinh thành một thời gian, khi trở về nàng đã trở thành vũ cơ trong Cung thân vương phủ. Chúng ta lần này bất quá gặp mặt chỉ là nói câu thoại biệt (chia sỡ tay T^T), cũng không có làm chuyện gì quá giới hạn.” Lôi Hạo Tường thẳng thắn đem chuyện kể ra. “Còn có chiếc khăn lụa kia, là năm xưa ta đưa cho nàng, giờ nàng đem trả lại, coi như làm một cái kết thôi.”

Hắn nói ra những điều này, đơn giản chỉ là muốn Lâm Duệ Hi đối với hắn nhìn nhận lại, nhưng Lâm Duệ Hi vẫn như trước thần tình lãnh đạm.

“Vương gia, vị thanh giả tự thanh, nếu người cùng Thủy cô nương khi đó trong sạch, người cần bản cũng không cần để ý đến cái nhìn của ta. Ta cũng đã nói, ta chỉ là một người không có can hệ gì tới ngài, người việc gì phải tốn sức giải thích cùng ta?”

“Lâm đại nhân nói như thế thật là...” Lôi Hạo Tường cười khổ, xem ra bản thân có nói thêm cũng chỉ càng nói càng dở. Hai người lại một trận tích mịch, xung quanh chỉ nghe thấy tiếng mưa rơi tí tách, mấy gia nô vẫn đứng ở phía xa.

Qua một lúc lâu, mưa dần ngớt, trên phiến lá tích đọng vài giọt nước trong veo. Trăng non vốn lẩn khuất sau mây, giờ đây lặng lẽ lộ ra một nửa dung nhan, đường phố dưới ánh trăng dần hiện lên rõ ràng.

Lâm Duệ Hi bước ra ngoài mái hiên, ôm quyền nói: “Cảm tạ vương gia đưa tiễn, tại hạ cáo từ.”

“Lâm đại nhân đi thông thả.” Lôi Hạo Tường biết bản thân không được hắn để vào trong mắt, cũng không tiếp tục mặt dày dây dưa với hắn.

Lâm Duệ Hi một mình đi vào trong con đường tối, từ từ tiêu thất trong bóng đêm. Lôi Hạo Tường thất thần nhìn dáng hắn rời đi, bỗng nhiên phát giác mỗi lần hai người gặp gỡ, bản thân cũng đều như thế này mà nhìn hắn ly khai.

Lôi Hạo Tường trong lòng dâng lên một loại suy tính kỳ lạ, hắn đối với chính mình tránh như tránh quỷ, lúc nào cũng muốn chạy xa khỏi mình. Hắn bắt đầu cất bước, đi về phía Lâm Duệ Hi vừa mới ly khai.

“Vương gia...” Nam phó ngạc nhiên gọi với theo.

“Người về phủ trước, ta đi xem một chút.”

“Vâng...” Nam phó chỉ có thể lĩnh mệnh rời đi.

Lôi Hạo Tường khinh công rất cao, đi trên đường lại vô thanh vô tức, coi như là người có võ công cao cường cũng khó có thể phát hiện, đừng nói là một Lâm Duệ Hi không biết võ công. Hắn chăm chú đi theo sau đối phương, Lâm Duệ Hi không hề hay biết, chỉ lo cảm cúi bước.

Đi được một đoạn, Lâm Duệ Hi bỗng nhiên dừng cước bộ, chăm chú nhìn một dáng người nằm sóng soài trong một góc khuất, Lôi Hạo Tường theo ánh mắt hắn nhìn, thì thấy một lão bà quần áo rách rưới đang nằm dưới mái hiên.

Lôi Hạo Tường còn chưa hiểu chuyện gì, Lâm Duệ Hi đã hướng lão bà kia bước tới. Hắn ngồi thụp xuống, ôn nhu hỏi:

“Ngụy bà bà, người thế nào lại chạy ra đây?”

“hì hì...” Lão bà gãi gãi mớ tóc hoa râm, bầy ra nụ cười khúc khích nơi cửa miệng đã mất vài chiếc răng, nhìn qua có vẻ điên điên khùng khùng.

“Ngụy bà bà, hôm nay bên ngoài trời có mưa, người vào trong đại viện ngủ có được không?” Lâm Duệ Hi tuyệt không bài xích thân thể dơ bẩn của lão bà, kéo tay nàng, lão bà đột ngột kêu la:

“Chiều, chiều...”

Lâm Duệ Hi cúi đầu nhìn, nguyên lại nàng tiếc rẻ tấm chiếu rách dưới thân, hắn cuộn tấm chiếu rách lại, giao cho Ngụy bà bà. Đối phương ôm vào lòng như bảo bối, để hắn nâng dậy, dìu đi.

Hắn dìu lão bà đi vào trong ngõ nhỏ, Lôi Hạo Tường ngay lập tức bám sát theo, Lâm Duệ Hi mang bà bà đi tới một gian nhà bằng đất, gõ gõ cửa, không bao lâu sai một phụ nhân trung niên chạy ra mở cửa:

“Ôi, là Lâm đại nhân?” Thúy Di kinh ngạc nhìn hai người họ

“Ta đưa Ngụ bà bà về.” Lâm Duệ Hi đem Ngụ bà bà giao cho nàng ta, Thúy Di một bên nói lời cảm tạ, một bên nhẹ giọng trách lão bà.

“Đều bảo người đừng tùy tiện ra ngoài, mỗi lần đều phiền đến Lâm đại nhân.”

“Đừng trách bà. Bà bà chỉ là quen ngủ ở ngoài, trong thời gian ngắn không thể sửa a.”

“Lâm đại nhân nói đúng a...”

Lâm Duệ Hi móc ra một nén bạc: “Cái này đem mua cho bà bà bộ quần áo mới, cũng giúp bà đổi một tấm chiếu mới, còn lại thì đem mua điểm tâm cho hài tử trong viện ba.”

“Cảm tạ Lâm đại nhân, cứ phiền ngài quan tâm như thế, quả thực là...” Thúy Di vui mừng tiếp nhận tiền, lại nói: “Bất quá tấm chiếu này không cách nào đổi được, tấm chiếu đó là di vật mà xú lão đầu – chồng của Ngụ bà bà để lại, bà xem nó như bảo bối, luyến tiếc không buông a.”

Lâm Duệ Hi cùng nàng nói thêm mấy câu nữa, sau đó liền cáo từ ly khai.

Lôi Hạo Tường về mặt sâu xa theo sau hắn. Chẳng đến khi hắn trở về đến phủ trạng nguyên mới ly khai

4. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 4

Lâm Duệ Hi vốn gần như rơi vào hôn mê đột nhiên bừng tỉnh, nhìn người vừa chạy tới – đích thị là Ngụ bà bà.

Ngụ lão bà đang cố sống cố chết ôm lấy chân của hắc y nhân, vừa cắn vừa nắm. Gã kia rống lên giận dữ, một chưởng đánh về phía ngực lão bà, thân thể Ngụ bà bà một phen chấn động, rớt cục văng xuống lòng đường tựa như một con rối đứt dây, Lâm Duệ Hi trừng lớn hai mắt, kêu một tiếng tê tâm liệt phế: “Ngụ bà bà ——!!”

Ngụ bà bà nằm trên mặt đất, không hề nhúc nhích, Lâm Duệ Hi hai mắt đỏ hoe, tay chân run rẩy. Chiếc bao lớn phút chốc bị trùm lên người hắn, bao kín toàn thân.

Lâm Duệ Hi cảm giác được mình đang bị đối phương nhắc bổng lên vai, nhưng sau một khắc ngắn ngủi, hắn lại nghe thấy một trận gió thanh, gã hắc y đang vác hắn tựa hồ bị cái gì đánh trúng, hắn lao đảo buông tay, Lâm Duệ Hi bị ném xuống mặt đất.

Bên tai nghe tiếng gã hắc y nhân rống lên giận dữ, cùng tiếng xô xát, nhưng hắn không còn chút khí lực nào để xúc tưởi đứng lên.

Người vừa xuất hiện cản bước hai kẻ kia không ai khác chính là Lôi Hạo Tường! Hai gã hắc y tả hữu giáp công, chiêu thức hạ xuống như lũ cuốn. Lôi Hạo Tường không nao núng, lão luyện hóa chiêu, ngăn trở công kích của bọn chúng, thuận thế, một cước đem một trong hai người đá ra xa.

Lánh – tên còn lại rớt cục phát hỏa, rút ra một cây chủy thủ sắc nhọn hướng Lôi Hạo Tường đâm tới. Ngũ vương gia không hề nao núng, nhanh nhẹn né tránh, trở mình, bắt được cổ tay đối phương, dùng sức hạ một đòn!

Chỉ nghe tiếng xương gãy răng rắc vang lên, hắc y nhân phát sinh tiếng kêu thê lương thảm thiết, cánh tay đã bị chưởng kia đánh gãy! Gã hắc y bị đá văng ra đang muốn tiến lên tương trợ, chợt nghe từ đằng xa vọng lại tiếng một đám người đang chạy đến!!

“Bên kia làm sao vậy?”

“Phát sinh chuyện gì?”

Vài gã quan binh, tay xách đèn ***g hướng phía này chạy tới, hai gã hắc y thấy tình thế bất lợi, nhanh chân nhảy lên nóc nhà, chạy hướng ngược lại, nhanh chóng tiêu thất trong bóng đêm. Lôi Hạo Tường không đuổi theo, hắn chạy tới mở bao cho Lâm Duệ Hi, một tay ôm hắn dậy.

Đối với đám quan binh vừa tới, hắn phân phó một câu: “Có thích khách! Lập tức sai người lục soát, phong tỏa cửa thành, không được để sót bất cứ kẻ khả nghi nào!”

“Dạ!! Ngũ vương gia, có cần chúng thuộc hạ phái người hộ tống hai vị?”

“Phái một người được rồi!”

“Dạ!” Quan binh lĩnh mệnh lập tức tản ra, chỉ lưu lại một người hộ tống.

Lâm Duệ Hi mơ mơ màng màng nghe bọn họ đối thoại, hắn đã hít phải mê dược, còn bị gã hắc y bóp cổ, ý thức càng trở nên mơ hồ, tưởng chừng sắp ngất đi. Lôi Hạo Tường ôm hắn trở về, nhưng ánh mắt Lâm Duệ Hi vẫn gắt gao đặt trên thân ảnh Ngụy bà bà đang nằm sóng xoài trên mặt đất.

Bờ môi hắn mấp máy mấy chữ không rõ ràng: “Cứu lão bà...”

Lôi Hạo Tường quay đầu nhìn lại, sau đó phân phó cho gã quan binh hộ tống: “Đem lão bà tử kia trở về...”

Lâm Duệ Hi nghe xong lời này, mới thả lỏng mà ngất đi trên tay Ngũ vương gia.

Bên môi cảm nhận được một cổ lạnh lạnh cùng ẩm ướt, tựa hồ là miệng chén nước. Lâm Duệ Hi vô thức hé đôi môi, một dòng nước trà âm ẩm tiến vào trong miệng, một hồi mấp máy môi cũng uống xong chén trà.

Uống thêm vài ngụm nữa, vật kè trên miệng cũng rời đi, thần trí Lâm Duệ Hi dần dần khôi phục, mí mắt khẽ lay động. Bên tai nghe được tiếng mở cửa khẽ khàng, lại thêm một thanh âm già nua quen thuộc:

“Vương gia, đại phu đã tới...”

Lâm Duệ Hi mở mắt, thấy mấy bóng người không rõ ràng đang đứng bên giường.

Đại phu ngồi xuống bên mép giường, nắm lấy cổ tay hắn, tĩnh tâm bắt mạch. Lâm Duệ Hi ho khan mấy tiếng, khung cảnh trước mắt dần trở nên rõ ràng. Hắn đang nằm trong phòng mình, Lôi Hạo Tường ngồi ở đầu giường, Cẩm Hoan Thúc đứng một bên, vẻ mặt lo lắng nhìn hắn.

Ký ức trước khi hôn mê xẹt nhanh qua đầu Lâm Duệ Hi, hắn bỗng nhiên ngồi bật dậy, bởi động tác đột ngột, trước mặt kéo đến một trận tối sầm, lại ngã xuống giường.

Lôi Hạo Tường thấy hắn còn muốn nhồm dậy, một tay ấn hắn trở lại giường, nói: “Người ngoan ngoãn nằm yên cho ta, nhượng đại phu xem bệnh cho người!!”

“Ngụy bà bà sao rồi?” Lâm Duệ Hi hỏi, đây vẫn là vấn đề hắn quan tâm nhất.

“Không cần lo lắng, ta đã phái người đưa bà trở về, cũng thỉnh đại phu tới rồi.”

Nghe hắn nói vậy, Lâm Duệ Hi mới thở một hơi nhẹ nhõm,. Qua một lúc lâu hắn mới nhớ tới một vấn đề – Lôi Hạo Tường sao biết được nhà Ngụy bà bà ở đâu?

Đại phu buông tay hắn xuống, kéo áo hắn xuống kiểm tra một lượt. Trên cổ Lâm Duệ Hi in hằn một vết bầm xanh đen lớn nhìn rất dọa người, hắn là vừa rồi bị gã hắc y kia chế trụ mà ra.

Lôi Hạo Tường nhẹ nhàng đưa tay đặt trên vết bầm, Lâm Duệ Hi khẽ rên một tiếng, hắn mới nhanh chóng thu tay về, yêu thương hỏi:

“Xin lỗi, rất đau a?”

Lâm Duệ Hi lắc lắc đầu, đại phu nói: “Thương thế của Lâm đại nhân không nặng lắm, hảo hảo nghỉ ngơi một thời gian, uống vài thang Khu Kinh Dược là ổn thôi, về phần vết thương trên cổ, bôi thuốc mỡ lên, sau hai ngày máu bầm sẽ tan đi.”

Lôi Hạo Tường ôn nhu đắp lại chăn cho Lâm Duệ Hi, Cẩm Hoan Thúc theo đại phu đi bốc thuốc, bên trong phòng rốt cục chỉ còn lại có hai người bọn họ. Kinh qua chuyện vừa rồi, Lâm Duệ Hi có phần ngây dại, hắn mờ mịt đưa mắt nhìn trần nhà. Lôi Hạo Tường thấy thế quan tâm hỏi:

“Người thấy thế nào rồi?”

“Không có việc gì, chỉ hơi vág đầu một chút thôi...” Lâm Duệ Hi sợ hắn lo lắng, chỉ nói qua loa cho có lệ. Lôi Hạo Tường thở dài một hơi, không kìm được mà đưa tay xoa xoa cái trán trắng ngần của đối phương.

“Đều là do ta sơ suất, hại người bị thương.”

“Không phải a, nếu không phải vương gia tới kịp lúc, ta với Ngụy bà bà e là không xong rồi...” Nhớ tới tình cảnh lúc đó, Lâm Duệ Hi lại khẽ run lên, nếu chỉ vì hấn mà liên lụy tới Ngụy bà bà hấn nhất định không cách nào tha thứ cho bản thân.

“Ta đã nói khi ở ngoài triều đình có gọi ta là vương gia rồi cơ mà.” Lôi Hạo Tường cười cười, sửa lời hấn.

Lâm Duệ Hi mặt vốn đang trắng bệch, bị hấn nói một câu liền đỏ ửng cả lên, hấn bỗng nhiên cảm thấy nằm như thế mà nói chuyện với người kia rất không hợp lẽ. Vì vậy liền chống tay ngồi dậy, Lôi Hạo Tường thấy thế, vội vàng đem tấm đệm dày kê sau lưng hấn.

“Được rồi, người thế nào còn lưu lại đây?” Lâm Duệ Hi nhìn sắc trời bên ngoài, hiện tại chỉ ít cũng đã là giờ Tý: “Người không phải đang ở thư viện chờ bằng hữu đem thi từ về sao?”

Nói đến cái này, sắc mặt Lôi Hạo Tường tối sầm lại, hấn thận trọng nói:

“Thời gian người ngất xỉu, ta đã phái người đi tìm gã bằng hữu đó hỏi thăm, hấn căn bản không có đưa thư cho ta, càng không có thu thập thêm được thi từ quý hiếm gì.”

“Sao có thể thế được?” Lâm Duệ Hi nghi hoặc hỏi.

Bằng hữu đó của ta ngụ trong kinh thành, dù là muốn đưa thi từ, cũng sẽ không đưa lúc trời tối hù thế này, ta lúc nhận thư đã thấy nghi rồi. Chỉ là chữ viết này rất giống bút pháp của hấn, ta xem một hồi lâu mới nhìn ra điểm sơ hở a. Ta lại nghĩ đây có thể chính là kẻ kẻ gian bày ra, bèn nhanh chóng ly khai thư viện, đuổi theo người...kết quả đúng như ta sở liệu.

“Nói như vậy...hắc y nhân kia không phải chỉ là kẻ cấp binh thường?” Lâm Duệ Hi nhanh chóng hiểu ra, Lôi Hạo Tường gật nhẹ đầu, nghiêm túc nói:

“Hai gã hắc y nhân kia chỉ là quân cờ thí, phía sau nhất định còn trò gì đó nữa. Chắc chắn kẻ giết dây không phải hạng tầm thường.”

“Có thể là ai a...” Lâm Duệ Hi hoàn toàn không có đầu mối.

“Người thường ngày rất ít cùng người ngoài kết giao, cũng không gây ra chuyện thị phi gì, đại sự gần nhất tham gia cũng chỉ có chuyện biên thảo thi tập. Nếu ta đoán không lầm, nhất định là cùng chuyện này có quan hệ.

“Tại sao?”

“Cái này ta cũng không dám chắc, nói chung, kẻ này không muốn chúng ta thuận lợi hoàn thành công việc. Vì vậy mới muốn gây khó dễ cho người.”

“Nếu có thể bắt được hắc y nhân thì tốt rồi.” Lâm Duệ Hi thở dài.

“Ta cũng nghĩ như vậy, bắt quá không thể dễ dàng thế a...” Lôi Hạo Tường trong mắt hiện một tia tinh quang khó đoán: “Hai gã kia thân thủ không tầm thường, nhất định kẻ giết dây cũng là đại nhân vật a...”

“Nghe người nói như vậy,,có phải là không có chút manh mối nào?” Lâm Duệ Hi hỏi.

“Manh mối thì ta có, nhưng không có cơ sở xác thực.”

“Lẽ nào không có chút đầu mối nào để điều tra sao?”

“Phong thư kia chính là đầu mối duy nhất...” Lôi Hạo Tường móc phong thư giả mạo ra,cẩn thận nhìn lại một lượt.

“Ta không hiểu, nếu như thư không phải do bằng hữu người viết, thế nào lại đến được tay người?”

“Cái này cũng rất khó nói, bằng hữu của ta trong kinh sư cũng là tài tử có chút tiếng tăm, không ít thư họa của hấn được lưu truyền bên ngoài, muốn giả mạo bút tích của hấn, không phải là quá khó.” Lôi Hạo Tường suy đoán: “ Hiện tại có hai khả năng. Một là phong thư đó do kẻ nào đó mượn danh nghĩa của bằng hữu ta đưa tới. Hai là...”

Hắn muốn nói lại thôi, khiến Lâm Duệ Hi không khỏi truy hỏi: “Hai là gì?”

“Hai là, gã tiểu tư giao thư tín cho ta bị kẻ khác mua chuộc.” Lôi Hạo Tường nghiêm mặt nói, Lâm Duệ Hi tức thì thấy lạnh sống lưng.

“Có loại sự tình này sao? Nói vậy là...chúng ta không phải ở vào thế phi thường nguy hiểm sao?”

“Người đừng lo lắng quá, tạm thời chưa có chứng cứ, bất quá, nhất định ta sẽ tra ra chân tướng vụ này.” Lôi Hạo Tường kiên quyết nói: “Chuyện này để ta xử lý đi, người hảo hảo nghỉ ngơi, từ ngày mai trở đi, ta sẽ phái người tới chỗ người, người chỉ cần chuyên tâm hoàn thành tốt thi tập là được.”

Lâm Duệ Hi vừa cảm kích lại vừa thấy hổ thẹn trong lòng. Cảm kích vì, hắn chăm sóc chiếu cố đến mình như vậy. một lòng muốn mình có thể an tâm mà làm việc còn xấu hổ, vì chính bản thân lúc trước không biết tốt xấu, không đem quan tâm cũng khuyên bảo của đối phương đặt ở trong lòng.

Y lúng túng nói: “Ta thực sự là,, , rất xin lỗi người a.”

“Làm sao vậy?” Lôi Hạo Tường đối với lời xin lỗi bất ngờ của y hoàn toàn mờ mịt.

“Người vẫn khuyên ta khi ra ngoài nên đem theo người hầu, ta lại không đem lời của người để vào tai...” Lâm Duệ Hi cúi cúi đầu, thẹn thùng nắm chặt tấm chăn mỏng đang đắp hờ.

Lôi Hạo Tường không hề để ý, cười nhẹ: “Người cần gì tự trách bản thân? Thích khách lần này chính là cao thủ, dù người có mang theo người hầu cũng chạy không thoát a, thôi thì coi như ngã một lần, lần sau cẩn thận hơn một chút là được rồi!”

Thấy hắn thoải mái như thế, Lâm Duệ Hi rốt cục trong lòng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Đêm đã khuya, Lôi Hạo Tường rốt cục cũng phải cáo từ. Lâm Duệ Hi uống xong bát được Cẩm Hoan Thúc sắc cho hắn. nằm trên giường trần trọc không ngủ được.

Y suy nghĩ rất nhiều, chuyện thích khách lần này, còn có chuyện của Lôi Hạo Tường ...

Trời sáng, Lâm Duệ Hi không bởi vì sự cố hôm qua mà lười biếng, y dậy sớm đi tới thư viện như thường lệ, chỉ bất quá là bên người có thêm hai gã thị tòng cao lớn biết võ công – đây là do Lôi Hạo Tường an bài cho hắn, hai người này từ sáng sớm đã chờ trước cổng phủ trạng nguyên.

Nhưng ngoài dự liệu của Lâm Duệ Hi chính là, đập vào mắt y: người trong thư viện đang nháo nhào khiêng một đồng đồ đi ra, đồng đồ đó dính đầy mực nước, thoát nhìn bẩn thỉu nhớp nháp vô cùng. Lâm Duệ Hi chạy vội tới, kinh ngạc phát hiện, đồng kia cư nhiên chính là thi tập cùng tư liệu mà bọn họ mất bao nhiêu công mới đem tập hợp lại. được.

“Lâm đại nhân, người sao không tính đường thêm mấy ngày đã vội đến đây?” Một thi nhân phụ trách sao chép tư liệu, thấy y liền hỏi thăm, giọng pha chút bất ngờ cũng không mong muốn: “Ngũ vương gia còn nói có lẽ ngài sẽ nghỉ vài ngày...”

Lâm Duệ Hi không có tâm trí trả lời, y cầm lấy một quyển thi tập lật lên xem, bên trong đều bị mực nước làm bẩn, không nhìn ra được chữ nào, Lâm Duệ Hi xem xét kỹ lưỡng, không một quyển nào còn nguyên vẹn!

“Duệ Hi!! Người sao lại không ở nhà hảo hảo nghỉ ngơi, chạy đến đây làm gì?” Lôi Hạo Tường từ trong phòng bước ra, Lâm Duệ Hi đang kích động cũng dần khôi phục bình tĩnh, y cầm một quyển thi tập ướm sững giờ lên:

“Đã phát sinh chuyện gì vậy? Sao lại thành như vậy?” Y không kiên nhẫn dồn dập hỏi, lòng nóng như lửa đốt. Lôi Hạo Tường cẩn thận nhìn xung quanh một vòng, sau đó mới cầm tay Lâm Duệ Hi kéo vào phòng, đóng cửa lại...

“Người đừng gấp, bình tĩnh một chút, nghe ta nói.”

Lâm Duệ Hi hít một hơi thật sâu, Lôi Hạo Tường thấy sắc mặt y hơi dịu lại mới hướng y nói nguyên do:

“Sáng sớm nay khi ta tới thư viện, đã phát hiện cửa phòng chứa thi thảo đã bị phá, sách vở bên trong đều bị hắt mực nước, cả những tập đã chỉnh lý xong cùng với tư liệu thu thập được, toàn bộ đều bị hủy.”

“Sao có thể dùng thủ đoạn độc ác như thế chứ??” Lâm Duệ Hi vô cùng phẫn nộ, Lôi Hạo Tường dừng một chút mới nói tiếp:

“Ta hỏi qua mấy người gác cửa, bọn hần nói không biết gì cả, đại môn bên ngoài cũng không có dấu vết bị phá, thế nên ta đoán có hai khả năng...”

Lâm Duệ Hi nhanh chóng bổ sung hộ hần: “ Một là tặc nhân dùng khinh công vượt tường, hai là gác cửa bị mua chuộc!”

“Àn, hơn nữa hôm qua lại còn có chuyện lá thư kia, ta phải đem toàn bộ lính canh cổng cùng tiểu tư đổi hết mới được!” Lôi Hạo Tường kiên quyết nói.

“Nhưng nếu như không phải do bọn họ làm thì sao? Chứng cứ không có, đâu thể tùy tiện đổ oan cho người ta?” Lâm Duệ Hi lưỡng lự nói.

“Trữ uổng vô túng (thà rằng bắt nhầm còn hơn bỏ sót), hiện tại chúng ta không có thời gia để điều tra từng người một!”

Mặc dù là có điểm tàn khốc, nhưng Lâm Duệ Hi cũng biết rằng hần nói hoàn toàn có lý, bọn họ đích thực là không còn thời gian nữa.

“Vậy hiện tại, chúng ta nên làm thế nào?” Gặp phải chuyện này, Lâm Duệ Hi căn bản là không có sách lược ứng phó, không thể làm gì hơn ngoài việc thỉnh ý kiến của Lôi Hạo Tường

“Trước tiên, chuyện này không được để truyền ra bên ngoài, ta đã sai người đem toàn bộ sổ thi tập kia tiêu hủy.”

“Tại sao?” Lâm Duệ Hi đối với cách làm của hần không lý giải được, hỏi lại: “Chúng ta không phải nên lập tức đem chuyện này bẩm báo với hoàng thượng?”

“Tuyệt đối không được, nếu hoàng thượng cho truy cứu, chúng ta nhất định phải lãnh trách nhiệm.”

“Phá thi tập đâu phải là chúng ta?” Lâm Duệ Hi không phục.

“Duệ Hi...” Lôi Hạo Tường đột nhiên lộ ra thần sắc âm lãnh y trước giờ chưa từng thấy qua.: “Người dùng có ngây thơ như thế, hiện nay chuyện trong triều, người không biết chút gì cả.”

Lời nói của hần, cộng thêm thần sắc, khiến Lâm Duệ Hi trong bất giác cảm nhận được ý tứ châm chọc rõ ràng, khiến khẩu khí đáp lại cũng không nén được bất mãn: “Vương gia nói không sai, ta đích thực là kém cỏi, chuyện trong triều hoàn toàn không biết gì, không sánh được với vương gia người thông minh tài trí!”

“Ta muốn nói không phải ý này, ta chỉ là... ách!” Lôi Hạo Tường chợt nhận ra bản thân đã lỡ lời, đang muốn giải thích, đột nhiên, từ bên ngoài có tiếng đập cửa gấp gấp.

“Vương gia, Hộ Thành Đô Úy phái người đến gặp người!”

“Ta biết rồi, bảo họ chờ một chút!” Lôi Hạo Tường vội vã đáp, nói rồi quay lại ôn nhu đối Lâm Duệ Hi giải thích: “Xin lỗi, tối nay ta cùng người nói tiếp, người trước tiên cứ về nhà đã, có tin tức gì mới ta sẽ phái người đến thông báo cho người.”

Lâm Duệ Hi sắc mặt không đổi, im lặng đứng yên tại chỗ, không hiểu đang suy nghĩ cái gì. Lôi Hạo Tường nhìn ra vẻ mặt của y có điểm không ổn, nhưng ngại để người bên ngoài chờ lâu, không cách gì khác là vội vã ly khai.

Lôi Hạo Tường đi gặp Đô Úy, hai người tiếp tục thương lượng chuyện thích khách đêm qua, mãi mê đến nỗi không phát giác ra trời đã muốn hoàng hôn, Đô Úy giữ hần lại dùng bữa, tranh thủ nói thêm một lúc khi ăn. Chờ Lôi Hạo Tường trở về thư viện thì cũng đã qua giờ Mùi, hần vừa vào đại môn, đã thấy thủ hạ hần phái đi bảo vệ Lâm Duệ Hi đang đứng tán gẫu cùng một gã thị vệ canh cửa.

“Người sao lại ở chỗ này?” Lôi Hạo Tường ngạc nhiên hỏi.

“Lâm Duệ Hi đại nhân vẫn chưa đi, ngay cả bữa trưa cũng ăn ở đây...” Gã thủ hạ lúng túng trả lời, Lôi Hạo Tường nghe xong cả kinh, vội hỏi Lâm Duệ Hi đang ở đâu, sau đó vội vàng chạy đi tìm hần.

Trong thư phòng mọi thứ đều đã được lau dọn sạch sẽ, thế nhưng mùi mực tàu lại có vẻ nồng hơn ban sáng. Lâm Duệ Hi ngồi trước cửa sổ, chuyên chút ghi ghi chép chép, không phát giác Lôi Hạo Tường bước vào.

Lôi Hạo Tường không muốn kinh động y, nhẹ nhàng bước chân tới phía sau, tò mò nhìn. Lâm Duệ Hi đang viết thi từ, hai bên trái phải y chất đầy giấy lớn kín đặc chữ. Thi từ Lâm Duệ Hi đang viết, có một câu thơ phi thường quen thuộc đập vào mắt Lôi Hạo Tường – “Nhân duyên chung vô định, Vương nữ mộng Thanh Trì” – Cái này chính là câu thơ bọn họ vừa tranh luận hôm trước a! Lôi Hạo Tường chợt minh bạch y đang định làm gì.

“Duệ Hi...” Hần nhin không được thấp giọng nói: “Không lẽ người định đem thi tập bị hủy chép lại một lượt sao?”

Lâm Duệ Hi xoay người nhìn hần một cái, bỏ lại một câu: “Đừng quấy rầy ta...” Sau đó lại cầm cúi chép tiếp.

Lôi Hạo Tường biết lúc này y đang nỗ lực nhớ lại thi từ, không thể phân tâm, thế nên hần chỉ có thể ngậm miệng, đứng một bên nhìn.

Bên ngoài cửa sổ, sắc trời từ sáng sửa trở nên nhu hòa, từ nhu hòa lại biến thành xám xịt, dần dần bóng đêm kéo đến. Lâm Duệ Hi vẫn không có ý định ly khai án thư, Lôi Hạo Tường đứng bên cạnh nhìn y, không để ý thân phận vương gia tôn quý đưa cơm bưng trà tận tay cho y, thế nhưng y vẫn vui đầu viết, chỉ thỉnh thoảng ngừng lên uống một ngụm nước, cơm cũng không thêm ăn.

Thấy bóng đêm càng ngày càng sâu, Lôi Hạo Tường nhớ Lâm Duệ Hi hôm qua mới gặp chuyện, thân thể còn chưa hồi phục, ngày hôm qua ngay cả cơm cũng chưa ăn. Trong tâm một trận thương tiếc cùng yêu thương, chỉ sợ thân thể y không trụ được, vì vậy cất giọng nài nỉ:

“Duệ Hi, đừng có viết nữa. Giờ cũng không còn sớm, ngày hôm nay cứ dừng ở đâu đã, ngày mai hãy làm tiếp.”

“Không được” Lâm Duệ Hi cố chấp trả lời: “Ngày mai ta sẽ không nhớ được nhiều như hôm nay nữa!”

“Người không cần nóng vội là gì, thi tập bị hủy chúng ta có thể thu thập lại mà.”

“Nói là nói thế, nhưng nếu vậy, người lại phải một phen hao tâm tổn trí, mệt nhọc so với trước còn hơn nhiều, chẳng phải cái được không bù nổi cái mất sao?” Nghe y nói thế, Lôi Hạo Tường dĩ nhiên cứng họng không nói được gì.

“Đừng làm ồn nữa!” Lâm Duệ Hi buông mấy chữ tối hậu, sau đó không thêm để ý tới hần, tiếp tục cầm bút...chép chép và chép.

Lôi Hạo Tường thừa biết y ngoan cố tới chừng nào, chính mình có nói gì đi nữa thì cũng chỉ là tốn nước bọt mà thôi. Hần đành đưa ra điều kiện:

“Được rồi, người cứ viết tiếp, bất quá, đến giờ Hợi phải dừng lại cho ta.”

Lâm Duệ Hi vì hờn giận chuyện ban sáng, tuy rằng biết rõ đối phương quan tâm y, nhưng vẫn cố tình bày ra vẻ lạnh lùng, hờ hững. Lôi Hạo Tường nhìn bóng lưng bướng bỉnh của hần, cũng ương ngạnh nói thêm:

“Nếu lúc đó người còn không nghe ta, dù có phải động tay chân ta cũng vác người ra ngoài.”

Vai Lâm Duệ Hi run lên một chút, nhưng cứng đầu dùng nhân thân: “Ai sợ người chứ!” nhìn lại hần. Lôi Hạo Tường sau khi nói xong câu đó, liền ly khai căn phòng.

Tới đúng giờ Hợi, hần mới trở lại.

“Duệ Hi, giờ Hợi rồi, dừng bút đi!” – Lôi Hạo Tường tung ra tối hậu thư.

Lâm Duệ Hi tiếp tục lơ hần đi, vẫn đắm đuối nhìn mớ chữ trên bàn. Lôi Hạo Tường nheo mắt nhìn y, nhẹ nhàng nói: “Nếu tiểu Duệ Hi người không hợp tác, đừng trách ta thất lễ a.”

Hần kéo cao ống tay áo, nhanh chóng bước đến gần, ôm lấy thất lưng của Lâm Duệ Hi, không để ý tới tiếng thét chói tai phản kháng của y, nhẹ nhàng quăng y lên trên vai, đơn giản như điều hâu bắt gà con vậy.

Lâm Duệ Hi trong tay còn cầm cây bút lông ướt mực, liều mạng giấy dựa, mặc kệ mực văng tung tóe lên mặt mình cùng mặt Lôi Hạo Tường.

“Thả ta xuống, ta còn chưa có viết xong!!! Một dòng nữa thôi!!!” Y ở bên tai Lôi Hạo Tường càng gào to hơn.

“Về nhà ăn tối, sau đó tắm, đi ngủ! “ Lôi Hạo Tường nghiêm khắc nói, hấn chế trụ thân thể đang muốn lộn xộn, một cước đá văng đại môn.

“Ta không cần người dạy! Thả ta xuống!”Lâm Duệ Hi bị hấn giật mất bút lông, kêu còn to còn vang hơn trước.. Trời ạ! Hấn không thể cứ vác mình đường hoàng mà bước ra thế chứ! Mất mặt chết mất!!!

“Giờ không tới phiên người làm chủ!” Lôi Hạo Tường bá đạo nói.

Hai thủ hạ phụ trách bảo hộ Lâm Duệ Hi thấy hai người đi ra, nhanh chóng bước lên nghênh đón, thế nhưng khi thấy cảnh kia, nhất thời choáng váng đến á khẩu, trơ mắt ra nhìn. Lâm Duệ Hi đang bị Lôi Hạo Tường vác trên vai, thấy bộ dáng mực trũng khẩu ngốc của hai người nọ, khuôn mặt tràn ngập xấu hổ cùng giận dữ.

Lôi Hạo Tường trái lại không thêm để ý tới biểu tình của bọn họ, nhanh chóng ra lệnh:

“Chuẩn bị xe!”

“Dạ...dạ!!” Hai thủ hạ nhanh chóng hồi phục tinh thần, nhanh như chớp chạy đi an bài xe ngựa.

Lâm Duệ Hi nghĩ đến cảnh ra đến cửa thì sẽ lại bị một cơ sở người nữa bắt gặp, vừa thẹn vừa giận nói: “Ta đồng ý về là được! Thả ta xuống mau!”

Lôi Hạo Tường thấy y thỏa hiệp, cũng không muốn làm khó, nhẹ nhàng thả y xuống. Lâm Duệ Hi chỉnh lại áo quần xộc xệch, hít thở một hồi cho bình tĩnh rồi mới bước đi.

“Chờ chút.” Lôi Hạo Tường đưa tay kéo y lại, Lâm Duệ Hi nộ khí đằng đằng trừng mắt nhìn hấn, ánh mắt như muốn xuyên thủng mặt hấn, mang theo hận ý: Người còn muốn cái gì???? Lôi Hạo Tường không thêm để ý tới nhân thân như muốn xé xác mình ra của y, hấn lôi ra một mảnh khăn lụa, ôn nhu lau đi mấy vết mực lem trên mặt Lâm Duệ Hi.

“Được rồi!” Hấn đậm đậm cười, thu khăn tay lại.

Biểu tình Lâm Duệ Hi từ tức giận chuyển qua kinh ngạc, sau đó lại thành xấu hổ không nói nên lời. Giờ y mới phát hiện, trên mặt Lôi Hạo Tường cũng dính không ít mực. Y cũng muốn lôi khăn tay ra lau hộ đối phương, coi như là đáp lễ, nhưng lực một hồi trong người cũng không ra được miếng vải nào, hình như là đã để quên ở nhà. Y nhất thời đứng đơ ra, không biết nên làm gì mới phải.

“Làm sao vậy?” Lôi Hạo Tường mỉm cười, tựa tiểu phi tiểu nhìn gương mặt méo xệch của y.

Lâm Duệ Hi không cam lòng chịu lép vế so với hấn, nếu tìm không được khăn tay, vậy dùng cái khác thay là được... Lâm Duệ Hi ngay lập tức đem luôn ống tay áo của mình, chà nhẹ lên gương mặt Lôi Hạo Tường, từ cái trán cao đến chóp mũi, vòng quanh gương mặt, một vết mực cũng không tha.

“Được rồi!” Y buông tay, cười tủm tỉm đánh giá gương mặt Lôi Hạo Tường vừa khôi phục được vẻ tuần tú trắng trẻo. Lôi Hạo Tường nghĩ thế nào cũng không ra y sẽ làm chuyện vừa rồi, một phen mực trũng khẩu ngốc.

Một gã tiểu tư đi tới ghé vào tai hấn nói nhỏ: “Vương gia, Lâm đại nhân, xe đã chuẩn bị xong, xuất phát ngay chứ ạ?”

“Đi thôi.” Lâm Duệ Hi bỏ lại Lôi Hạo Tường đứng đó, phăm phăm bước ra ngoài, Lôi Hạo Tường thấy y đã bước ra tới cửa, mới nhanh nhanh chóng chóng đuổi theo.

5. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 5

Mặc dù Lâm Duệ Hi trí nhớ hơn người, nhưng khi chép lại được phân nửa số thi từ thì cũng sức cùng lực kiệt, may mà kỳ hạ hoàn thành còn hai tháng. Lôi Hạo Tường sau khi đem chuyện trong đồ thư quán cùng sự vụ xử lý ổn thỏa, lập tức lần thứ hai ra ngoài thu thập thi từ. Dựa vào kinh nghiệm lần trước, lần đi này thuận lợi hơn rất nhiều.

Kỳ hạn sắp đến, Lâm Duệ Hi lại càng không dám lơ là, để hoàn thành công vụ, cũng là đề phòng kẻ gian lần thứ hai giở trò, y tạm thời dọn vào ở trong đồ thư quán. Lôi Hạo Tường sau khi trở về, biết được, cũng theo y vào đó ở, hai người cả ngày không ra khỏi thư phòng, ngoại trừ trở về phòng riêng nghỉ ngơi, còn lại toàn bộ thời gian đều cùng nhau bả sao thi tập.

Qua hơn một tháng, thi tập chỉ cần tu chỉnh một lượt là có thể hoàn thành, thì đột nhiên, hoàng thượng hạ lệnh triệu kiến hai người nhập cung diện thánh. Ý tứ hoàng thượng sâu xa khó đoán, Lâm Duệ Hi nổi lên cảm giác bất thường, nhưng Lôi Hạo Tường vẫn chỉ cười cười nói: “Hiện đệ không cần lo lắng, trời sắp xuống đã có ta đỡ cho người.”

Lôi Hạo Tường vốn thần sắc đạm nhiên, vừa vào ngự thư phòng, nhìn thấy tể tướng Trần Chi Hiếu cùng một Ngự sử đại thần, trong mắt tia cả lơ phát phơ lập tức chuyển thành quang mang sắc nhọn.

Hai người hành lễ, vừa mới ngồi xuống, hoàng thượng đã mở lời:

“Vương đệ, Lâm khanh gia, trẫm có một chuyện muốn hướng hai người làm rõ.”

Chín phần là chuyện bất hảo? Lâm Duệ Hi hơi run lên, Lôi Hạo Tường trái lại bình thản trả lời: “Bệ hạ cứ hỏi, thần nhất định sẽ trung thực trả lời, tri vô bất ngôn.”

“Trẫm có nghe nói, đồ thư quán tháng trước, ban đêm bị kẻ gian đột nhập. Có chuyện này không?”

Lâm Duệ Hi sẽ không nói dối, nên Lôi Hạo Tường không cho y cơ hội mở miệng đã nói chen vào: “Đúng vậy, kẻ gian thừa dịp cảnh vệ không chú ý, đã đột nhập vào trong gây rối.”

“Có tổn thất gì không?”

“Tổn thất tuy có, nhưng cũng không nghiêm trọng gì.” Rõ ràng là tổn thất thập phần nghiêm trọng lại bị Lôi Hạo Tường tránh nặng tìm nhẹ nói thành không có gì đáng ngại. Lâm Duệ Hi hoang mang nhìn hắn, không rõ hắn đang suy tính cái gì.

“Thế nhưng trẫm nghe nói không phải như vậy?” Hoàng thượng khi nói những lời này, nhãn thần vô thức hướng về phía Trần Chi Hiếu.

“Xin hỏi hoàng thượng đã nghe được những gì?” Lôi Hạo Tường hỏi.

“Nghe nói...thi cảo đã hoàn thành đều bị phá hủy, có đúng hay không?”

Lôi Hạo Tường trên mặt lộ ra vẻ tươi cười thản nhiên, lưu loát đáp: “Tuyệt đối không có chuyện này, tiểu tặc kia chỉ là đột nhập muốn kiếm ít bạc mà thôi.”

Bọn họ nói đến đây, Ngự sử họ Hoàng rốt cục không nhịn được mà mở miệng: “Ngũ vương gia, lời của người là thật chứ?”

Lôi Hạo Tường vẫn trưng ra dáng tươi cười bất biến: “Ta nói lời đều là thật, chúng ta có xem qua tổn thất, cũng chỉ có đại môn bị phá hỏng, thư phòng một mảnh loạn thất bát tao, nghiên đồ mực rơi chút ít mà thôi.”

Hắn đáp lời lẽ chắc chắn, khiến Hoàng Ngự Sử nhất thời á khẩu không nói được gì. Thấy thế, Trần Chi Hiếu cũng bắt đầu tham gia khẩu chiến.

“Ngũ vương gia, cớ thần cả gan nói vài câu, việc này mặc kệ hậu quả thế nào, Vương gia cùng Lâm đại nhân cũng không thoát khỏi một phần trách nhiệm.”

“Nga?” Lôi Hạo Tường khiêm tốn ôm quyền: “Trần đại nhân có cao kiến gì, thỉnh cứ nói ra.”

Hai người nhìn nhau một trận lồi quang thiểm điện, nhưng hoàng thượng lại chỉ thờ ơ áp dụng chính sách trung lập, hẳn thậm chí còn rất là hưởng thụ nhắp một ngụm trà Phổ Nhị thượng đẳng, chờ xem bọn hắn đấu khẩu làm sao. Lâm Duệ Hi không ngờ sự tình sẽ tiến triển thành thế này, hẳn cho tới bây giờ vẫn chưa thông hiểu chuyện tranh đấu chốn quan trường, chỉ có thể sốt ruột đứng một bên nhìn Lôi Hạo Tường ứng phó.

Trần Chi Hiếu một bên nhìn sắc mặt hoàng thượng, một bên nói lưu loát: “Đầu tiên, tuy rằng trong đồ thư quán không có hoàng kim châu bảo gì, nhưng vi thần cũng biết, Vương gia cùng Lâm đại nhân phụng thánh ý biên soạn thi cao – đây chính là quốc bảo, chính là tinh hoa thi ca từ phú của Y Đông Nhạc quốc chúng ta, nếu không phải hoàng thượng anh minh. Bảo vật này có khả năng sẽ vĩnh viễn biến mất trên đời.”

Hoàng đế tựa hồ rất hài lòng tỉ dụ của hắn, mỉm cười gật gật đầu. Trần Chi Hiếu thấy thế sắc mặt lộ vui mừng, không vị nể mà tăng thêm ngữ khí:

“Nhưng vương gia ngài lại coi nó như là thi tập bình thường, không hảo hảo tận lực bảo hộ, lại đem đặt ở một nơi dễ dàng bị kẻ trộm xâm nhập. Nhờ hồng phúc bề hạ tể thiên, mới không có chuyện gì, nhưng qua chuyện này cũng thấy Vương gia cùng Lâm đại nhân chưa thực sự toàn tâm tận lực, mới để xảy ra sơ suất như thế này.”

Lâm Duệ Hi bị hắn nói một tràng, nhất thời gẹn họng không nói được gì, y chẳng thể ngờ Trần Chi Hiếu chỉ một câu là có thể đem toàn bộ tội trạng đổ lên đầu bọn họ.

Lôi Hạo Tường trái lại, bình tĩnh chờ hắn nói xong, không chút hoàng mang phản bác: “Trần đại nhân, ta hình như chưa hề nói rằng thi tập đặt tại thư phòng ba?”

Trần Chi Hiếu cùng Hoàng Ngự Sự nhất thời mục trừng khẩu ngốc, tiểu ý trên mặt bị lau sạch sẽ, Trần Chi Hiếu mới vội để thêm một câu: “Vi thần mới vừa rồi chỉ là suy đoán, bởi theo lẽ thường thư tịch đều sẽ đặt trong thư phòng a.”

“Nhưng thi tập này chúng ta không đặt trong thư phòng.” Lôi Hạo Tường tự tin hẳn phản bác không được, cố tình đem sự việc nói lệch đi. Trần Chi Hiếu biết hắn nói xạo, cũng không thể hảo hảo vạch trần, bởi vì nếu thế sẽ bị hắn phản vấn “Người thế nào khẳng định? Tin tức này người từ đâu nghe được?”

Trần Chi Hiếu phát hiện mình đã rơi vào kế của đối phương, vừa tức vừa cuống, không khỏi lắp bắp: “Thì... Là như thế a... Vi thần hồ đồ, thỉnh vương gia thứ lỗi.”

“Đại nhân không cần để ý, tin tức cũng có lúc nhầm lẫn, hướng hồ chỉ là suy đoán.” Lôi Hạo Tường cười tủm tỉm nhìn hắn, Lâm Duệ Hi nghe được thế nội tâm một trận xúc động ghê rợn, âm thầm vì màn phản kích đặc sắc của hắn mà tán thưởng không thôi. Chỉ hận mình không giỏi bày mưu tính kế, gặp những sự tình như thế này chỉ có thể đứng một bên cho người ta chống đỡ.

Thế nhưng Trần Chi Hiếu vẫn chưa từ bỏ, hắn còn một tội có thể lôi ra, lại tiếp: “Ngũ vương gia, vừa rồi là vi thần lỗ mãng, suy đoán lung tung, nhưng người cùng Lâm đại nhân cũng phòng bị quá sơ sài, đây chính là sự thực. Hơn nữa, phát sinh chuyện vừa rồi, ngài lại giấu đi không báo lại với hoàng thượng, cái này chính là trốn trách nhiệm a.”

“Kinh sư lớn như thế, mấy loại trộm vặt này mỗi ngày phát sinh nhiều không kể xiết, nếu như mọi chuyện đều muốn bẩm báo, hoàng thượng chẳng phải sẽ chết vì phiền sao?” Lôi Hạo Tường tận lực đem việc nhỏ hóa thành không có.

“Vương gia, ngài có thể nào đem chuyện trộm cắp thông thường so với đột nhập vào đồ thư quán?” Trần Chi Hiếu không chịu buông tha, bắt bẻ từng chữ một.

“Trần đại nhân nói rất phải, lần này đích xác là sơ sẩy của chúng ta, tiểu vương cùng Lâm đại nhân ngày sau nhất định sẽ hành sự chu toàn hơn.” Lôi Hạo Tường chấp nhận lùi một bước, hắn nhận sai như thế, trái lại khiến cho Trần Chi Hiếu không thể tiếp tục buông lời thị phi, Hoàng Ngự Sự nhìn thế cục, nhanh chóng tiếp lời:

“Vương gia, nếu như sự cố ở đồ thư quán lại phát sinh, ngài sẽ chịu trách nhiệm thế nào đây?”

“Hôm nay làm sao biết được chuyện ngày mai, Hoàng đại nhân làm sao biết sự cố ở đồ thư quán sẽ tiếp tục phát sinh?” Lôi Hạo Tường cười hỏi.

“Vi thần chỉ là tỉ dụ,... có một lần...tất có lần hai...”

“Nếu như chỉ là tỉ dụ, vậy chờ nó trở thành sự thực, đại nhân lúc đó hãy lo lắng cũng không muộn,” Lôi Hạo Tường thừa thế lấn tới, khiến Hoàng Ngự Sử nhất thời chỉ có thể giương mắt nhìn không đáp được câu nào.

Hoàng thượng nhìn chán, lúc này mới mở miệng nói: “Được rồi, được rồi, nếu Ngũ vương gia đã đảm bảo sau này sẽ gia tăng phòng bị, Trần khanh gia cùng Hoàng khanh gia cũng không cần nhiều lời nữa.”

Tức thì đám người dưới điện cùng nhau đáp: “Hoàng thượng anh minh.”

Hoàng thượng sau đó phân phó Lôi Hạo Tường cùng Lâm Duệ Hi đẩy nhanh tốc độ hoàn thành, rồi cho tất cả lui xuống. Sau khi ly khai ngự thư phòng, Trần Chi Hiếu hướng Lôi Hạo Tường bày ra một ánh mắt không cam lòng kèm theo khiêu khích, sau đó mới cùng Hoàng Ngự Sử bỏ đi.

Lôi Hạo Tường thành côn hóa giải nguy cơ lâm này, nhưng Lâm Duệ Hi nhìn hẩn với con mắt càng thêm ngưỡng mộ. Nguyên lai tên gia hỏa bình thường lúc nào cũng cười vô thưởng vô phạt này chính là thâm tàng bất lộ. Trước đây Lôi Hạo Tường nói không thể đem việc này tiết lộ ra ngoài, chính là sợ Trần Chi Hiếu mượn gió bẻ măng? Chính mình lúc đó không phân rõ thị phi, còn cùng hẩn cãi một trận, giờ ngẫm lại không khỏi thấy hổ thẹn trong lòng...

Lâm Duệ Hi nhất thời đối với tính cố chấp của mình chán ghét vô cùng, y lững thững đi phía sau Lôi Hạo Tường, nhỏ giọng nói:

“Ngũ vương gia căn bản đã dự tính trước chuyện này, ta ngày đó đã thất lễ...”

Y sau khi nói xong, đợi một lúc cũng không thấy Lôi Hạo Tường hó hé gì, đối phương cứ thẳng phía trước mà đi, liên quay đầu lại liếc mắt nhìn y cũng không thèm. Lâm Duệ Hi cho rằng hẩn là cố ý không để ý tới mình, nhất thời tâm sinh ra hờn giận, chính mình cũng đã mở miệng xin lỗi rồi, hẩn chẳng lẽ còn muốn tự cao tự đại? Lâm Duệ Hi bước nhanh đuổi kịp hẩn, muốn ngăn hẩn lại.

Lôi Hạo Tường đang trầm tư suy nghĩ, thành linh bị Lâm Duệ Hi chắn trước mắt, hẩn ngạc nhiên ngừng đầu, mờ mịt hỏi: “Làm sao vậy?”

Lâm Duệ Hi thấy hẩn bày ra vẻ mặt ngu ngơ, nghĩ thầm hẩn cũng không phải cố ý không để ý tới mình, trong lòng tức giận lập tức tiêu tan, y nhẹ giọng hỏi: “Người đang nghĩ cái gì, nghĩ đến xuất thần như thế?”

Lôi Hạo Tường cười, dáng cười ẩn chứa một tia âm lãnh mà Lâm Duệ Hi không tài nào lý giải. Hẩn dùng ngữ điệu trầm thấp đáp: “Không có gì, người đừng lo lắng, chỉ cần an tâm hoàn thành công việc là tốt rồi.”

Hẩn càng nói như thế, Lâm Duệ Hi lại càng thấy hiếu kì, bất quá y cũng không phải người không hiểu lý lẽ. Nếu đối phương đã không muốn nói tỉ mỉ, cũng tuyệt đối không lằng nhằng dây dưa mãi.

Lôi Hạo Tường sủng nịnh xoa xoa đầu Lâm Duệ Hi, lại nói: “Ta còn có chút việc, phải đi trước, thị vệ chờ ở cửa cung, để cho bọn họ đưa người về ba.”

“Ân”

“Trên đường cẩn thận một chút.” Lôi Hạo Tường căn dặn một câu rồi mới ly khai. Lâm Duệ Hi thấy hẩn đi xa dần, trong lòng không hiểu vì sao lại dâng lên một cổ cảm xúc là kỳ, hẩn linh cảm dường như sắp phát sinh đại biến...

Dự cảm của Lâm Duệ Hi rất nhanh trở thành hiện thực, năm ngày sau, đồ thư quán bị phóng hỏa giữa đêm khuya. Lâm Duệ Hi lúc đó vừa mới trở về nhà sơ tẩy, y phục cũng chưa thay. Hẩn sau khi biết tin lập tức cấp tốc chạy tới đồ thư quán, lửa đã bị dập tắt, chỉ có gian phòng lưu thi tập là bị thiêu hủy, lửa không lan sang các địa phương khác của đồ thư quán, cũng không có người bị thương.

Thi tập lần thứ hai gặp chuyện không may, Lâm Duệ Hi bị đả kích không nhẹ, ngồi yên trong đồ thư quán, khóc cũng khóc không được. Lôi Hạo Tường nhượng vài người trông chừng hẩn, sau mới dẫn theo một nhóm quan binh suốt đêm lục soát trong thành truy tìm nghi phạm.

Lâm Duệ Hi cả một đêm không ngủ, mặt trời vừa ló dạng thì Lôi Hạo Tường đã phái người báo tin vui – phạm nhân sa lưới! Hơn nữa nghi phạm cư nhiên bị bắt được trong nội phủ của Trần Chi Hiếu. Càng khiến Lâm Duệ Hi bất ngờ chính là, thi tập nguyên lai bị nghi phạm đem đi, hơn nữa còn giấu ở trong nhà Trần Chi Hiếu, có thể nói nhân chứng vật chứng đều có cả! Tin vui nối tin vui, tâm tình của Lâm Duệ Hi đứng là từ đáy vực, nhảy một phát lên đỉnh núi, nhất thời không biết phải bày tỏ cảm xúc thế nào.

Chuyện sau đó Lâm Duệ Hi không có khả năng can dự vào, Lôi Hạo Tường đem Trần Chi Hiếu giao cho hình bộ, do hoàng thượng đích thân thẩm vấn. Trần Chi Hiếu ngay từ đầu cực lực vì bản thân kêu oan, một mực nói rằng là do Lôi Hạo Tường bày kế hãm hại hấn. Tuy nhiên chứng cứ như sơn, hấn có cãi thế nào cũng không thoát được.

Dáng vẻ bệ vệ của tể tướng đại nhân dần biến mất, sau cùng cũng phải thừa nhận có phái người đi quấy nhiễu chuyện biên soạn thi từ, Lâm Duệ Hi trước đây bị thương cũng là do hấn một tay bày trò. Nhưng lạ ở chỗ, Trần Chi Hiếu có chết cũng không thừa nhận sai người phóng hỏa, nhưng mà, lúc này dù hấn có phủ nhận cũng không có ai tin. Hoàng Ngự Sử vốn cùng phe cánh với hấn, thấy hấn đại thể đã mất, liền lập tức thuận gió đẩy thuyền, bọn họ không chỉ chùng thực việc hủy thi tập là do Trần Chi Hiếu gây nên, còn đem toàn bộ chuyện ăn hối lộ của hấn cung khai không thiếu chuyện gì.

Trần Chi Hiếu không sao chịu nổi nỗi nhục bị phản bội, đã tự tử ngay trong ngục, nhưng ngay cả trước khi chết, hấn cũng không thừa nhận chuyện phóng hỏa, bất quá giữa một rừng tội lớn nhỏ đủ loại của hấn, một chi tiết con con đó đã sớm bị lãng quên. Phe cánh của Trần Chi Hiếu, có người bị giáng chức, có người bị lưu đầy, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, phe cánh quan lại trong triều tan rã.

Những sự việc trên, Lâm Duệ Hi đều là từ miệng người ngoài mà biết được, y theo đúng như lời dặn của Lôi Hạo Tường, chuyên tâm lo chuyện thi từ, còn chuyện thị phi kia, hấn không có năng lực nhúng tay, càng không có hứng thú xen vào.

Sau khi vụ án của Trần Chi Hiếu kết thúc, công việc biên soạn thi tập cũng đến lúc hoàn thành.

Sau khi thuận lợi đem ba tập thượng, trung, hạ của thi tập dâng lên thánh thượng, Lâm Duệ Hi cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Việc in ấn cùng phát hành thi tập đều do Hàn Lâm viện phụ trách, không cần y hao tâm tổn sức. Để ăn mừng nhiệm vụ hoàn thành, Cung thân vương cố ý vì bọn họ bao trọn một chiếc thuyền hoa, bên trong có một sảnh tiếp khách rộng vô cùng, có thể chứa tới hơn năm mươi người.

Tham gia yến hội lần này, ngoại trừ mấy hoàng thân ngoại tộc thân thích của Cung thân vương, còn có một chút dư đảng của phe Trần Chi Hiếu, bọn họ sau biến cố trước đây đã hoàn toàn thay đổi thái độ đối địch, nhất nhất tỏ ra bộ dáng nịnh nọt lấy lòng, chính là thể hiện thành ý muốn gia nhập phe của Cung thân vương.

Quan trường chính là như thế, không có bằng hữu nào là vĩnh viễn, cũng không có ai mãi mãi là địch nhân của người. Người đắc ý thì người người vây quanh, khi người thất thế thì cả con ngựa cũng không để người vào mắt.

Trong thuyền hoa, thân ảnh hồng nhan mỹ miều tha thướt, đàn sáo êm tai, Chủ thuyền hoa chính là một ca kỹ mỹ mạo yêu kiều, danh tự là Liễu Hàm Yên, nàng không chỉ giỏi ca múa, ngón đàn còn được liệt vào hàng đệ nhất. Thường ngày khi chiêu đãi khách nhân, Liễu cô nương cũng không để gì mà lộ mặt hiển nghệ, chỉ vì cùng với Lôi Hạo Tường có giao tình đặc biệt, ngày hôm nay nàng không chỉ lộ mặt đàn hát, còn vì khách nhân mà hiến một khúc nghệ thường vũ y, khiến cho tiếng vỗ tay tán thưởng vang lên không ngớt.

Sau khi kết thúc điệu múa, Liễu Hàm Yên cũng không hề cố kỵ ánh mắt người ngoài, chủ động ngồi xuống bên cạnh Lôi Hạo Tường. Cung thân vương thấy thế cười đến thập phần ám muội:

“Ngũ vương gia quả không hổ với danh xưng “Hoa khôi sát thủ”. Danh kỹ cao ngạo lạnh lùng gặp người cũng đều không giữ được lãnh tình.”

“Cung thân vương chê cười rồi? Chỉ cần ngài muốn, bất luận ca kỹ hay mỹ nữ cũng đều trốn không thoát lòng bàn tay ngài a.” Lôi Hạo Tường tự tiểu phi tiểu đáp lời, hai người nhìn nhau cười đến thập phần hòa nhã, mặt ngoài thì thật sự hòa thuận vui vẻ, nhưng trong mắt lại hàm chứa thâm ý sâu xa.

Lâm Duệ Hi không hay biết sóng to gió lớn âm thầm nổi lên xung quanh hai người họ, y chỉ cảm thấy nwx tử mỹ mạo quốc sắc thiên hương đang nép sát bên người Lôi Hạo Tường thật sự chướng mắt vô cùng.

Trước có Phiêu Hồng cô nương, sau có Thủy Lăng lã, giờ lại thêm Liễu Hàm Yên này... Lâm Duệ Hi không có mù, đương nhiên biết rõ ba vị danh kỹ đối với Lôi Hạo Tường có quan hệ không tầm thường, hơn nữa, đây mới chỉ là tính trong phạm vi của kinh sư, nếu như tính cả địa phương khác nữa, còn không biết có thêm bao nhiêu người.

Lâm Duệ Hi đối với Lôi Hạo Tường vừa phản cảm, lại vừa có một tia cảm tình không rõ nguyên do, y cho rằng đối với tài trí cộng kiến thức của hắn, đáng lẽ nên kết giao với những nữ tử nho nhã, tinh thông văn chương khí cụ mới đúng, thế nhưng Lôi Hạo Tường hết lần này tới lần khác dính dáng tới mấy loại danh kỹ hoa khôi tốt mã dễ cù. Hắn rốt cục là kẻ tầm thường hay là bậc cao nhân? Lâm Duệ Hi không sao hiểu được.

Liễu Hàm Yên ngồi bên người Lôi Hạo Tường, dùng chất giọng ngọt ngào mà thổn thức: “Vương gia thật đúng là bậc tình, hơn nữa năm rồi cũng không thèm đến thăm ta.”

“Oan uổng a, nàng nhiều khách như vậy, ta muốn gặp còn phải xếp hàng a.” Lôi Hạo Tường mỉm cười nói, khéo môi nhếch lên đầy vẻ phong tình từng trải.

Liễu Hàm Yên thiên kiều bá mị cầm lên chén rượu, đưa lại gần miệng Lôi Hạo Tường, lại nói: “Vương gia thật là, chỉ cần dùng giao tình của chúng ta, còn nói cái gì mà xếp hàng với chờ tiếp...”

Lâm Duệ Hi nhìn bọn họ công khai giữa thanh thiên bạch nhật buông lời tán tỉnh nhau, trong bụng không hiểu sao lại dâng lên một tia hờn dỗi. Trong khoang thuyền, bầu không khí dần dần đặc lại, có điểm bức bối, hơn nữa Lâm Duệ Hi đã uống mấy chén rượu, hơn nữa Lâm Duệ Hi đã uống được mấy chén rượu, trong đầu không khỏi một trận đau. Trong bụng lại dấy lên một cỗ nóng nảy không rõ nguyên do, từng đợt từng đợt khí nóng dâng lên trên đại não.

Hắn che miệng, xoay mặt qua bên cạnh. Lôi Hạo Tường chỉ lo tán gẫu cùng Liễu Hàm Yên, không có phát hiện biểu tình thất thường của hắn, nhưng Cung thân vương lại nhìn ra. Hắn thân thiết đi lại, nhẹ giọng: “Lâm đại nhân, người sắc mặt không được tốt lắm, có phải thân thể khó chịu không?”

Lâm Duệ Hi vội vã buông tay, mạnh miệng trả lời: “Ta không sao... Cảm tạ thân vương quan tâm.”

“Nếu như người thực sự không khỏe, bên kia có một gian phòng cho khách, bắt quá hơi nhỏ một chút, Lâm đại nhân nếu không chê có thể qua đó nghỉ ngơi một chút.” Cung thân vương khách khí nói.

Lâm Duệ Hi nhìn Lôi Hạo Tường một chút, đối phương đang ôm mỹ nhân trong ngực, đã sớm quên mất sự tồn tại của y rồi! Trong lòng không khỏi một trận buồn phiền, không muốn tiếp tục ở lại chỗ này, liền đáp: “Đã như vậy, ta đây xin cáo lui trước, mong thân vương thứ lỗi...”

“Không cần khách khí, cần ta phái người đưa người qua đó không?” Cung thân vương quan tâm hỏi.

“Làm phiền rồi.”

Cung thân vương phân phó gã tiểu tư dẫn đường cho Lâm Duệ Hi, gian sương phòng đó cách yến hội một phòng trà nhỏ nhỏ, âm thanh huyền ảo từ yến hội không thể truyền tới, bên trong coi như vừa thanh tĩnh lại có lối bài trí trang nhã vô cùng. Lâm Duệ Hi nói tiếng cảm tạ gã tiểu tư, nhượng hắn lui xuống, bản thân nằm dài trên trường kỷ, nhắm mắt dưỡng thần.

Trong đầu y một mảnh rối loạn, hồi ức về tháng ngày ở chung với Lôi Hạo Tường không ngừng tái hiện, sau đó y lại thấy cảnh hắn cùng Liễu Hàm Yên ngọt ngào ân ái, chàng chàng thiếp thiếp bên thuyền. Tâm tình đột nhiên có điểm khẩn trương, ngực bỗng nhiên một trận đau nhói.

Lâm Duệ Hi đưa tay nhu nhu ***g ngực đang kịch liệt đập phồng, ngồi dậy mờ mịt nhìn ra bốn phía. Y thầm nghĩ vừa rồi chắc hẳn là nằm mơ, định nằm xuống tiếp tục dỗ mình đi vào giấc ngủ.

Một thanh âm tinh tế từ gian phòng bên cạnh truyền tới, khiến cho Lâm Duệ Hi không khỏi hoảng hốt, nghiêng tai lắng nghe:

“Vương gia,... ta biết người vừa rồi chỉ là khách khí, Hàm Yên cũng tự mình hiểu, ta minh bạch loại thân phận thấp hèn này không thể với tới người.”

“Làm sao có chuyện này, ta từ trước đến nay kết giao không nhìn đến xuất thân, Hàm Yên nàng phải hiểu rõ mới phải.”

“Cảm tạ vương gia... Vương gia có thể đem ta đặt ở một góc trong tâm, ta đã rất thỏa mãn rồi...”

“Ta biết thời gian trước đã khiến nàng chịu không ít cô tịch, hiện tại công việc đã tạm xong, thời gian rảnh rỗi cũng nhiều, ngày sau ta hội bồi thường cho nàng là được.”

Lâm Duệ Hi lúc này đã ý thức được hai người kia là ai, hẩn ngẩng đầu, chỉ thấy hai bóng người đang dựa sát vào nhau in hằn lên cửa giấy. Hẩn khẽ kiềm hơi thở, lặng lẽ hé cửa sổ nhìn.

Dưới ánh sáng nền vàng phiêu ảo, Liễu Hàm Yên vô cùng thân thiết dựa trên vai Lôi Hạo Tường, hai người đưa lưng về phía hẩn, dừng ngắm cảnh ở lan can thuyền, bọn họ hiển nhiên không có phát hiện Lâm Duệ Hi đang ở gần đó.

“Lại nói, nghe đồn vương gia gần đây bận rộn với việc biên soạn thi tập, mỗi ngày đều cùng trạng nguyên gia ở chung một chỗ?”

“Àn, sao vậy? Nàng có hứng thú với chuyện này?”

Lâm Duệ Hi nghe bọn họ nhắc tới chính mình, lại càng chăm chú lắng nghe.

“Không có, thiếp chỉ là hiếu kỳ thôi.” Liễu Hàm Yên cười trừ: “Nghĩ không ra vương gia lại có thể chịu tịch mịch, mỗi ngày cùng một nam nhân ở chung một chỗ, nhưng ngày hôm nay tận mắt thấy trạng nguyên gia, thiếp đã minh bạch một chút.”

Liễu Hàm Yên nói xong, cố tình chờ Lôi Hạo Tường phản vấn. Lôi Hạo Tường quả nhiên thực hợp tác: “Minh bạch cái gì?”

“Trạng nguyên gia lớn lên quả thật vô cùng thanh tú, cả gương mặt, lẫn da dẻ, so với nữ nhân còn muốn đẹp hơn, thảo nào vương gia mỗi ngày ở chung với y lâu như thế cũng không sinh phản cảm.”

Nàng ta có ý tứ gì? Là nói hẩn lớn lên giống con gái hả? Lâm Duệ Hi trong lòng không khỏi tức giận. Chỉ nghe Lôi Hạo Tường cười nói:

“Nói không sai, so với nữ nhân, Duệ Hi quả là hơn hẳn một bậc phong tình.”

“Vương gia, nghe người nói vậy, lẽ nào đối với trạng nguyên gia đã động Long dương tâm?” Liễu Hàm Yên trêu đùa nói.

“Ha ha, không thể nào? Y dù có đẹp đến đâu, cũng chỉ là một nam tử, ta đối với hẩn chỉ có tình huynh đệ.”

“Thật sao? Bất quá, có thể kết giao tình huynh đệ với vương gia, cũng coi như hiếm có rồi...”

Lâm Duệ Hi càng nghe, trong lòng lại càng phiền muộn. Cảm tình của Lôi Hạo Tường đối với y, y rất rõ ràng, y cũng chưa bao giờ hy vọng đối phương sẽ sản sinh cảm giác khác biệt gì với mình, chỉ là nghe chính miệng đối phương nói ra: “Ta đối với hẩn chỉ có tình huynh đệ.”, tâm y thực sự đau xót vô cùng.

Những lời này, y căn bản không muốn nghe, chính là bọn họ cứ chạy tới trước cửa phòng mà nói, y có muốn tránh cũng không biết chạy đi đâu.

Hẩn đang muốn đóng lại cửa sổ, quay về giường, giọng điệu lo lắng của Liễu Hàm Yên đã theo gió truyền đến tai: “Vương gia, ta nghe nói người cùng muội muội của Cung thân vương, Tiểu Tình quận chúa có hôn ước, chuyện này là thật?”

Lời này vừa tiến vào tai Lâm Duệ Hi, cả thân người y bỗng nhiên run lên, tay đặt trên cửa sổ cũng vô thức hạ xuống. Chỉ nghe Lôi Hạo Tường cười khổ đáp: “Nàng từ chỗ nào nghe chuyện này?”

“Thiếp nghe mấy khách nhân nói thế, chẳng lẽ là sai?” Liễu Hàm Yên trong giọng nói rõ ràng mang theo một chút kích động cùng chờ mong.

“Cung thân vương có đề cập qua, nhưng ta không có đáp ứng.”

“Vì sao? “ Liễu Hàm Yên ước hỏi: “Thiếp nghe nói Tiểu Tình quận chúa tài đức vẹn toàn, mỹ mạo xinh đẹp nổi tiếng gần xa... lẽ nào có chỗ nào không vừa ý người?”

“Ta không muốn bị hôn nhân ràng buộc sớm như vậy.” Lôi Hạo Tường hơi hột nói, nhìn bằng đầu gối cùng biết hẳn không muốn tiếp tục đề tài này.

“Kỳ thực cũng đâu phải sớm, vương gia cũng đã đến lúc lập gia đình, lão vương phi lẽ nào chưa từng giục người sao?” Liễu Hàm Yên không ngừng nhấn trọng tâm câu chuyện.

Lôi Hạo Tường cười cười, nghiêng mắt nhìn nàng: “Nàng nghĩ là ta nên mau chóng lập vương phi?”

“Hàm Yên không dám.” Liễu Hàm Yên rất nhanh chóng, thức thời mà cúi đầu.

Lôi Hạo Tường hai mắt mông lung, nhìn cảnh sông nước mênh mông trước mắt, nói nhỏ: “Trừ phi gặp được một người khiến ta thực sự động chân tình, nếu không cả đời này ta cũng không muốn bị ràng buộc vào ai.”

“Ý của vương gia là...Người cho tới giờ vẫn chưa gặp được ai khiến người động chân tình?” Liễu Hàm Yên cắn cắn môi dưới, nói như vậy, chẳng phải chính nàng cũng không thể khiến người kia mảy may rung động sao? Nàng không cam lòng.

“Động tâm có rất nhiều, nhưng chưa có ai khiến ta có ý nghĩ muốn lấy về nhà.” Lôi Hạo Tường bông đùa nói, Lâm Duệ Hi nghe xong trong lòng thầm mắng: “Cái đồ ăn cam không đổ vỏ!”, hẳn đúng là chỉ muốn phong lưu, không muốn chịu trách nhiệm lâu dài mà.

“Vương gia... Vậy người nghĩ, nữ tử như thế nào mới có thể khiến người muốn lấy về nhà.” Liễu Hàm Yên lại hỏi.

“Ha ha, cái này thì ta cũng không nói chính xác được, phải chờ đến khi ta gặp người đó, mới có thể nói rõ được.” Lôi Hạo Tường đã nói đến nước này, Liễu Hàm Yên cũng minh bạch mình trong lòng hẳn có bao nhiêu phân lượng, bản thân muốn tiến nhập vương phủ e là chuyện không thể.

Vô luận Lôi Hạo Tường đối với nàng có bao nhiêu ôn nhu, bao nhiêu tình tứ, bản thân bất quá cũng chỉ là một nữ tử để hắn chơi đùa. Ý thức được điểm này, tâm nàng không khỏi xót xa một trận.

Lôi Hạo Tường không phải không nhìn thấy tâm tư nàng, trên thực tế, mỗi nữ tử cùng hắn kết giao đều có tham vọng muốn ngồi lên vị trí nữ chủ trong vương phủ, bất quá hẳn chưa bao giờ có ý định này với bất cứ ai. Hắn làm bộ như không hiểu khẽ vuốt sợi tóc trên trán Hàm Yên:

“Làm sao vậy?”

Liễu Hàm Yên lúc này ngoại trừ cười khổ: “Không có gì!” cũng tìm không ra lời gì khác để nói. Lôi Hạo Tường ôm nàng, hai người ly khai lan can, tiếng vào một căn phòng gần đó.

Bên ngoài vắng vẻ không một tiếng động, “y nha” một tiếng, Lâm Duệ Hi sắc mặt bình tĩnh đẩy cửa gỗ ra. Y đưa mắt nhìn vào căn phòng hai người kia vừa mới bước vào.

Y cho rằng chính mình đã hiểu tương đối con người của Lôi Hạo Tường, thế nhưng hôm nay nghe xong đoạn đối thoại kia, mới phát hiện căn bản chính mình chẳng hiểu gì về đối phương cả.

Lôi Hạo Tường, người là phóng túng bất kham? Người hiền lành thân thiện? Có lẽ cả hai đều không phải. Duy chỉ một điều y có thể xác định, Lôi Hạo Tường là loại người không phải chỉ ở gần là có thể nhìn thấu được.

Vài âm thanh rên rỉ truyền từ phòng Lôi Hạo Tường cùng Liễu Hàm Yên tới bên tai, Lâm Duệ Hi đỏ mặt, trong lòng đại để cũng đoán ra có chuyện gì, y chợt quay đầu, nhanh chóng ly khai.

6. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 6

Trời cao mây trắng, cờ xí tung bay, chiêng trống vang dội.

Trên mã trường, hai đoàn thanh niên anh tuấn cưỡi ngựa xếp thành hai hàng, bọn họ tay cầm cầu trượng, anh tư tấp sảng[1], đều đứng ở cầu môn của đội mình.

Lôi Hạo Tường cùng Cung Thân Vương đảm nhiệm chức đội trưởng của hai đội, bọn họ đều đang đứng trước các đội viên trong đội mình phát biểu. Cung Thân Vương trên mặt lộ vẻ tự phụ đắc ý, hân hân cao giọng hô:

“Hôm nay chính là cơ hội để các người thể hiện tài năng của mình. Trận đấu lần này nhất định phải thắng, không được phép thất bại!”

Phía bên kia, thái độ của Lôi Hạo Tường lại hoàn toàn trái ngược, hân chỉ mỉm cười, nhàn nhạt nói:

“Việc thắng bại đối với nhà binh chỉ là chuyện thường, mọi người cứ cố gắng hết sức là được.”

Trên khán đài, các nhóm vương thân quý tộc ngồi theo thứ tự thân phận cao thấp. Ngự trên ghế cao nhất chính là đương kim thiên tử bệ hạ, phía bên phải là hoàng hậu nương nương, cạnh nương nương là tiểu thái tử Lôi Thế Hiên, phía sau thái tử còn có đại công chúa Lôi Tử Văn. Bên trái Hoàng Thượng là các Vương thân quý tộc, giữa đám lão nhân lại xuất hiện một thiếu niên thanh tú – Lâm Duệ Hi, y là quan viên duy nhất ở đây, là người được Hoàng Thượng đặc biệt mời đến xem trận đấu này, vô luận ngoại hình hay là thân phận, đều khiến y trở nên nổi bật giữa nhóm người xem trận.

Một tiếng tiếng kèn bén nhọn ngân nga qua đi, mã trận bóng chính thức bắt đầu. Nhóm kỵ mã chạy rầm rập, đập tung cát vàng cuộn cuộn. Tiểu mộc cầu lăn giữa cát bụi, bị cầu trượng một lần lại một lần đánh mạnh. Cung Thân Vương cùng đội viên phối hợp rất ăn ý, bọn họ ngăn đón chặn cướp tiểu cầu, truyền cho nhau, khí thế hùng hực di chuyển tới cầu môn quân địch, dẫn trước một cầu.

Mất một cầu nhưng Lôi Hạo Tường lại hoàn toàn không bối rối, hân linh hoạt giành cầu của cầu nhân phe địch, xem chuẩn liền mãnh lực vung trượng, chuẩn xác đem cầu đưa tới trượng của đồng đội. Cung Thân Vương lúc này còn đang vui sướng, chưa kịp phòng bị, để đối phương đánh tới trước cầu môn. Cung Thân Vương tức giận quát lên: “Phòng thủ!”

Hân dẫn đội viên trong nhóm chạy vội trở về, cuối cùng vẫn chậm chậm một bước, bị Lôi Hạo Tường cướp mất một cầu.

Hai đội tranh giành kịch liệt, ai cũng không nhường ai, cầu nhân chạy qua chạy lại, trên sân cỏ vũ tiếng người hò hét âm ỉ, át cả tiếng chiêng trống.

Trên khán đài, mọi người chuyên chú quan sát trận đấu, thỉnh thoảng cúi đầu thảo luận vài câu, các thiếu nữ quý tộc khuôn mặt vốn trắng nõn cũng vì hưng phấn mà đỏ ửng, hai mắt sáng lên, chăm chú nhìn nhóm kiệt nhân dưới cầu trượng.

Lâm Duệ Hi cẩn thận quan sát Lôi Hạo Tường cùng Cung Thân Vương trong lúc đó đang tranh đấu, tuy đây chỉ là một trận mã cầu bình thường, nhưng lại hứa hẹn rất nhiều điểm thú vị.

Cung Thân Vương khí thế sôi sục, tranh cường được thắng, Lôi Hạo Tường ẩn sâu dấu điểm, trầm ổn bình tĩnh.

Chiến lược của hai người cũng rất bất đồng, Cung Thân Vương thích trượng khu trực nhập, dùng sức mạnh mà tấn công. Lôi Hạo Tường thì lại quan sát tìm cơ hội, xuất kỳ bất ý, công kích bất ngờ.

Xem tình thế là biết Lôi Hạo Tường sẽ thắng..... Lâm Duệ Hi nghĩ thầm.

Trên sân đấu, Cung Thân Vương chỉ chú tâm tấn công mà không phòng thủ, vội vàng nóng nảy nên trận thế bắt đầu hỗn loạn. Lôi Hạo Tường càng đánh càng mạnh, từng bước tiến bực.

Đông! Một tiếng kích cầu thanh thúy vang lên, mộc cầu tại không trung xoay xoay mấy vòng rồi rơi xuống phía trước Lôi Hạo Tường. Lôi Hạo Tường cùng Cung Thân Vương ở phía sau lập tức tiếp tục thúc ngựa đuổi theo, bọn họ đồng thời xuất trượng tranh đoạt.

Cung Thân Vương giận dữ, hân liều mạng thúc ngựa vượt qua Lôi Hạo Tường, ý đồ truyền bóng cho cầu nhân đội mình. Lôi Hạo Tường trong tình thế nguy cấp, khéo léo dùng cầu trượng tạt trụ (ngăn chặn, chống đỡ) đối phương. Hân bất ngờ cướp bóng rồi đập mạnh, Cung Thân Vương bởi vì dùng cầu trượng kẹp bóng quá chặt, cổ tay liền bị vặn ngược. Hân kêu lên một tiếng, chỉ cảm thấy từ xương cổ tay truyền đến đau nhức, cầu trượng tuột ra khỏi tay hân. Cung Thân Vương trên lưng ngựa lay động, suýt nữa té ngã, hân chặt vật ôm chặt cổ ngựa một lúc mới có thể ổn định thân mình.

Bên này Lôi Hạo Tường sớm đưa cầu tới gần cầu môn, hần nhẹ nhàng vung gậy lên, tiểu mộc cầu thoải mái lăn vào giữa cầu môn.

Tiếng hoan hô của mọi người vang lên, trận thi đấu kết thúc. Lôi Hạo Tường lấy mười so với sáu đại thắng (thắng tỉ số 10-6 ấy). Hoàng Thượng ban thưởng cho mỗi người trong đội một chiếc cầu trượng mới. Thân là đội trưởng, Lôi Hạo Tường còn được tặng một viên độ kim mã cầu (cầu mã vàng).

Lôi Hạo Tường giành được thắng lợi, các thiếu nữ quý tộc liền vây lại quanh hần, đều muốn được xem kim cầu. Không ít người đối hần có ái mộ trong tâm. Thậm chí vài cô nương còn bạo dạn tiến đến cạnh hần, đem ngẫu tí tuyết trắng đặt lên vai đối phương.

Lâm Duệ Hi xa xa nhìn Lôi Hạo Tường nụ cười đầy mặt, tựa hồ rất hưởng thụ cảm giác được mỹ nhân vây quanh. Trong lòng Lâm Duệ Hi lại cảm thấy buồn bực, y quay đầu bỏ đi, chợt nhìn thấy Cung Thân Vương đang ngồi im lặng một mình.

Lâm Duệ Hi không khỏi chú ý đến hần, Cung Thân Vương một tay nắm chặt cổ tay của mình, lắc lắc bả vai, đơn độc cước bộ, cả người cao thấp toả ra hơi thở âm trầm. Lâm Duệ Hi thấy động tác của hần, lúc này mới nhớ tới hần đã bị thương trong trận đấu vừa rồi.

Lâm Duệ Hi nhìn Lôi Hạo Tường bên này vô cùng đắc ý, lại so với Cung Thân Vương đang trong tình trạng thảm đạm, trong tâm có chút không đành lòng, hơn nữa Cung Thân Vương trước đây vẫn luôn chiếu cố mình, so tình so lí, chính mình nên đi qua quan tâm một chút. Thấy Cung Thân Vương đã tách ra khỏi đám người, đi đến dưới một gốc cây nhỏ trong mã trường, Lâm Duệ Hi vội vàng đuổi theo hần.

“Cung Thân Vương, người không sao chứ?” Lâm Duệ Hi chạy đến bên cạnh hần hỏi.

Cung thân vương đối với sự xuất hiện của y là ngoài ý muốn. Hần ngẩn người, khiên cưỡng cười nói:

“Cám ơn Lâm đại nhân quan tâm, ta không có việc gì.....”

“Tay ngài không phải đang bị thương sao? Muốn hay không ta giúp ngài gọi ngự y?”

“Chỉ là xây xát một chút mà thôi, không có gì đáng ngại”, Cung Thân Vương cố gắng di chuyển cổ tay, trên xương cốt lập tức truyền đến đau đớn làm hần nhe răng nhếch miệng kêu lên một tiếng.

“Đã đau như vậy còn nói không có việc gì.....”, Lâm Duệ Hi bất đắc dĩ thở dài.

“Không phải, ta chính là.....”Cung Thân Vương thẹn thùng, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp, trên mặt lại đỏ ửng. Cuối cùng, hần xấu hổ thở dài nói:

“Để người nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của ta, thật sự là rất hổ thẹn.....”

“Sao Thân Vương lại nói như vậy, bị thương là ngoài ý muốn, dù là ai thì cũng không tránh khỏi loại tình huống này.” Lâm Duệ Hi an ủi.

Cung Thân Vương cười khổ. “Ta chẳng những đánh thua, còn thua đau như vậy.....”

“Thân Vương, thắng bại đối với nhà binh là chuyện thường, huống hồ, một lần thất bại căn bản không thể nói lên điều gì.”

“Nói là vậy nhưng.....”, tâm tình Cung Thân Vương sáng sủa dần lên, khuôn mặt tuần tú hơi ửng hồng, xấu hổ cười: “Để Lâm đại nhân phải chê cười rồi.”

“Thân Vương nói quá lời.” Lâm Duệ Hi không thể tưởng được đường đường là thân vương phong lưu tiêu sái lại dễ dàng thẹn thùng, Cung Thân Vương ngày thường oai phong, nguyên lai cũng có thời điểm đáng yêu như vậy. Lâm Duệ Hi nghĩ thầm, rằng hần nhất định là sợ mất mặt, cho nên không dám nói cho người khác biết mình bị thương ba.

Y nói:

“Thân Vương, xin đợi ta một chút.”

Dứt lời, Lâm Duệ Hi xoay người rời mã trường, Cung Thân Vương khó xử đứng ở chỗ cũ nhìn y đi xa. Lâm Duệ Hi tìm được ngự y đã ngồi cạnh mình lúc xem thi đấu, hỏi xin hần một bình dược du trị trật khớp tay.

Lôi Hạo Tường lúc này thật vất vả mới thoát khỏi đám người ái mộ, vừa vặn lại nhìn thấy Lâm Duệ Hi, hân vui vẻ hô to:

“Duệ Hi.....”

Lâm Duệ Hi lại không nhìn thấy hắn, cầm được du chạy qua. Có phải y muốn dời đi? Lôi Hạo Tường đi theo Lâm Duệ Hi, nhìn thấy y đến bên cạnh một gã nam tử đang ngồi dưới gốc cây.

Kia là..... Lôi Hạo Tường miễn tuệ sâu sắc nheo mắt lại.

Lâm Duệ Hi giúp Cung Thân Vương thượng được du, lại nhẹ nhàng nắm nơi vết thương, giúp hắn đem ứ huyết nhu tán. Cung Thân Vương thấy động tác thuần thực của y, cười nói:

“Lâm đại nhân, kĩ thuật của ngươi so với thầy thuốc thật không hề thua kém nha.”

Lâm Duệ Hi ngưng ngừng cười, nhẹ giọng nói:

“Mẫu thân ta mắc bệnh phong thấp, mỗi khi thời tiết thay đổi thì toàn thân liền phát đau, duy chỉ có cách dùng được để xoa bóp mới có thể tiêu giảm, lâu dần, ta cũng liền học được.....”

“Lâm đại nhân thật sự là hiếu tử, có đứa con như ngươi, lệnh tôn nhất định là hạnh phúc.” Cung Thân Vương nói vài lời khách sáo.

Lâm Duệ Hi nhớ lại mẫu thân của mình, ánh mắt ảm đạm.

“Đáng tiếc ta không còn có khả năng làm người hạnh phúc.....”

“A?” Y thấp giọng tự nói không làm Cung Thân Vương nghe rõ. Lâm Duệ Hi kinh giác chính mình thất thố, vội vàng đem thương cảm áp chế xuống, nói sang chuyện khác:

“Thân Vương, tay ngài bị thương nặng, muốn hảo hảo chữa khỏi, lúc trở về tốt nhất là tìm thầy y khám lại, bằng không biến thành bệnh phong thấp thì khó có thể chữa được.”

“Cám ơn Lâm đại nhân.” Cung Thân Vương đem tay thu hồi tay áo, cảm kích cười.

Lôi Hạo Tường nhìn thấy bọn họ nói nói cười cười thân mật, mi gian nhăn lại, hắn không biết chính mình là làm sao, một cỗ khí diễm khó chịu tràn đầy trong người.

Thấy Lâm Duệ Hi cùng Cung Thân Vương đứng lên, tựa hồ muốn đi, Lôi Hạo Tường chưa kịp suy nghĩ, vội vã xoay người bước nhanh rời đi.

“Ta là làm sao vậy? Vì cái gì phải né tránh bọn họ?” Lôi Hạo Tường trở lại khán đài một lúc, mới ý thức được vấn đề này. Hắn mờ mịt ngồi ở ghế trên, hai tay còn nắm cầu trượng cùng kim cầu Thánh Thượng ngự ban cho.

Lâm Duệ Hi cùng Cung Thân Vương sau đó cũng trở lại, Cung Thân Vương được Lâm Duệ Hi một phen an ủi chiếu cố, u buồn lúc trước đã trở thành hư vô, hắn không còn để ý tới thắng bại, thân thiết ngồi cạnh Lôi Hạo Tường. Lôi Hạo Tường chẳng biết vì sao, vừa thấy hắn liền tâm tình khó chịu, nhưng trên mặt hắn vẫn lộ ra nụ cười quen thuộc.

Hắn ứng thù Cung Thân Vương vài câu, chuyển hướng qua Lâm Duệ Hi, ôn nhu hỏi:

“Duệ Hi, ngày mốt là đông chí, ngươi muốn hay không tới nhà ta cùng nhau quá tiết?”

“A?” Lâm Duệ Hi không có lộ ra biểu tình vui vẻ như hắn dự định, ngược lại thần tình kinh ngạc.

“Như thế nào? Ngươi không có phương tiện?”

“Ách..... Ta, ta vừa rồi đã đáp ứng Cung Thân Vương, đông chí muốn ta tới nhà hắn, thực xin lỗi.....” Lâm Duệ Hi tiếc nuối nói, Cung Thân Vương phụ họa:

“Đúng vậy, Lâm đại nhân đã đáp ứng ta.”

“Như vậy a, kia cũng không có biện pháp.” Lôi Hạo Tường cười cười, ai cũng không biết trong lòng hắn đang vô cùng tức giận.

“Nếu không, Vương gia cũng cùng đến đi?” Cung Thân Vương nhiệt tình mời.

“Không, mấy hôm nay, lão nhân gia bị trúng gió, muốn đi cũng không thể.” Lôi Hạo Tường uyển chuyển (uyển chuyển, khéo léo cự tuyệt).

“Vậy cũng không còn cách nào.”

Lâm Duệ Hi đối với việc không thể đến nhà Lôi Hạo Tường cũng có chút thất vọng, nhưng sau đó Cung Thân Vương đến lôi kéo hắn nói chuyện, khiến y cũng không tiếp tục chú ý đến người kia nữa.

“Lâm đại nhân, ngài thích đồ ngọt hay là đồ mặn?”

“Cám ơn..... Ta muốn đồ mặn.”

Tiểu Tình quận chúa then thùng kê chấm thức ăn vào tương liêu, đặt trong bát, dùng hai ngón tay nhỏ bé trắng trẻo trình lên:

“Lâm đại nhân, của ngài đây.”

“À, phiền quận chúa rồi.....” Lâm Duệ Hi tiếp nhận trở về, lập tức xấu hổ cúi đầu ăn, rốt cuộc không dám ngẩng đầu nhìn người kia. Y vốn tưởng rằng Cung Thân Vương chính là một mình tiếp đón y, không thể tưởng được muối muội cùng mẫu thân của Thân Vương cũng xuất hiện. Bình thường mà nói, chỉ có chiêu đãi khách nhân thực thân mật thì nữ chủ nhân gia tộc mới có thể ra mặt. Lần trước y đến Cung Vương phủ dự tiệc nhìn thấy Thủy Lăng Lan cô nương, địa vị hiển nhiên không phải là vị chủ nhân kia.

Lâm Duệ Hi không rõ Cung Thân Vương vì sao phải đưa mẫu thân cùng muối muội của mình ra, việc này có phải tuyên bố rằng bọn họ là bằng hữu rất thân thiết không? Y không nghĩ như vậy a.....

Bên cạnh Tiểu Tình quận chúa, lão Vương phi hai mắt lờ lờ sáng lên đánh giá Lâm Duệ Hi, không ngừng thân thiết nói:

“Lâm đại nhân, muốn hay không dùng thử một chút tương liêu? Đây chính là do độc gia chúng ta ngao chế (nấu), bên ngoài cũng khó có thể tìm được a.

“Cám ơn Vương phi.” Lâm Duệ Hi đem thang hoàn dính tương liêu, cũng không quản là cái gì hương vị liền một hơi nuốt vào, Cung Thân Vương nhìn thấy y đang có vẻ lúng túng, lại cười nói:

“Lâm huynh không cần câu nệ, cứ coi nơi này như nhà mình.”

“Đúng vậy a.” Lão Vương phi phụ cùng. “Nếu Lâm đại nhân không chê thì thường xuyên đến đây ba.”

“Được” Lâm Duệ Hi gượng gạo mỉm cười, khuôn mặt càng phát ra đỏ bừng. Y nghĩ mấy người ở đây nhìn mình bằng ánh mắt thực quý dị, đặc biệt là vị lão Vương phi kia, tựa hồ với nhất cử nhất động của y đều thập phần hứng thú. Tiểu Tình quận chúa xấu hổ, cũng giống y cúi đầu, thỉnh thoảng lại ngẫu nhiên nhìn trộm y một cái. Cung Thân Vương nụ cười khả ái, bên trong chắc chắn có thâm ý, làm trong người y sinh ra một loại cảm giác sợ hãi.

Thật vất vả sống qua thời gian ăn cơm, Cung Thân Vương nhấp một ngụm trà, thanh thanh giọng nói:

“Hiếm khi được Lâm huynh đến chơi, nếu huynh không phiền thì chúng ta đi vào hoa viên xem thử a?”

“Ách? Được a.....”

Tiểu tình quận chúa kéo Vương phi, đi theo sau bọn họ, một đoàn người di chuyển đến hoa viên. Cung Thân Vương dẫn Lâm Duệ Hi đi đến một tiểu lương đình, trung tâm tiểu đình là một phiến đá lớn, bên trên đặt một bộ bàn ghế tranh, chung quanh thạch y cũng rải một tấm thảm dương mao ấm áp mềm mại, tựa hồ sớm có chuẩn bị.

“Tiểu Tình” Cung Thân Vương mở miệng, “người gần đây không phải đang luyện tập “tuyệt sơn xuân hiểu” sao? Biểu diễn cho mọi người xem một chút đi.”

Tiểu Tình nhẹ gật đầu tiếp thu ánh mắt ám chỉ của ca ca, nhu thuận đáp lời:

“Vâng, nhưng trong đó có một phần rất khó, ta sợ sẽ không....”

“Việc này quá đơn giản.” Cung Thân Vương mỉm cười, nói: “để Lâm đại nhân chỉ dạy người một chút, cam đoan người lập tức có thể làm được.”

“A?” Lâm Duệ Hi kinh ngạc nhìn hắn, có thể nào cũng không nghĩ tới hắn lại đề xuất yêu cầu này, y vội la lên: “Thân Vương quá khen rồi, ta nào có khả năng chỉ dạy cho quận chúa.....”

“Lâm huynh đừng khiêm tốn, ta đã sớm nghe nói, Lâm huynh cầm kì thi họa dạng dạng tinh thông, kỹ xảo cổ tranh lại tuyệt nhất. Những người dân sống gần phủ Trạng Nguyên đã nghe qua, tất cả mọi người đều nói khúc nhạc tuyệt vời tuyệt luân, nhiều lương ba ngày, đặc biệt là nghe vào buổi tối, càng như thần khúc thiên đường, làm cho người ta như đi vào mộng ảo.” Cung Thân Vương nói đến thiên hoa loạn trụ. Nghe thấy thế, Lâm Duệ Hi cảm thấy vô cùng khó xử.

“Ta chính là buổi tối ở nhà không có việc gì làm, tùy tiện luyện tập luyện tập mà thôi, nào có được như lời Thân Vương nói.” Y trong lòng buồn bực, Cung Thân Vương như thế nào lại biết được sự việc như vậy?

Lão Vương phi nghe xong lời nhi tử miêu tả cũng hưng trí bừng bừng, sáp miệng nói: “Lâm đại nhân cũng đừng từ chối, chỉ dạy một chút cho quận chúa ba, cũng để bổn cung được mở mắt một phen.”

Lâm Duệ Hi từ chối không được bọn họ, đành khẽ gật đầu đáp ứng. Tiểu Tình quận chúa ngồi ở trước thạch bàn, bắt đầu diễn tấu, Lâm Duệ Hi đứng ở một bên cẩn thận nghe.

Lão Vương phi dùng ánh mắt tán thưởng nhìn hai người bọn họ, Cung Thân Vương đứng cạnh mẫu thân, thấp giọng hỏi: “mẫu phi, người nghĩ như thế nào?”

“Tốt lắm. Mẫu phi đối với người chọn rất tin tưởng.”

“Àn, hơn nữa xem ra rất thuần hậu, nên có thể dễ dàng khống chế.....” Cung Thân Vương giương mắt nhìn Lâm Duệ Hi, trên môi hiện ra ý cười ám hàm âm mưu.

“Chính là không biết Tình nhi có thích hay không.” Lão Vương phi lo lắng nói, “nó tựa hồ đối “người nọ” vẫn còn vương vấn chưa quên mà.....”

“Huynh trưởng như cha, lời ta nói nàng dám không nghe theo sao?” Cung Thân Vương hừ mạnh. Đang nói, một lão bộc vội vàng chạy vào, nhanh chóng bái lễ rồi bẩm báo:

“Lão gia, Ngũ Vương gia tới chơi.”

Cung Thân Vương cùng mẫu thân sắc mặt sảo biến, Cung Thân Vương vội vàng nói:

“Mau mời Vương gia vào.”

“Vâng.” Lão nô kia lĩnh mệnh lệnh lui xuống, Lão Vương phi bất an hỏi:

“Ngũ Vương gia vì cái gì bỗng nhiên tới chơi?”

“Ta cũng không rõ lắm, nhưng người đừng lo lắng, đây cũng không phải là sự việc gì nghiêm trọng.....” Cung Thân Vương dùng khóe mắt liếc nhìn Lâm Duệ Hi -người đang chỉ dạy cho Tiểu Tình quận chúa

“Trong này là chỉ vị nên rất cao, lệ như vậy[1]..... – Lâm Duệ Hi đang chuyên tâm đánh đàn hướng dẫn cho Tiểu Tình quận chúa, bỗng thấy Lôi Hạo Tường đang được một gã người hầu dẫn vào, y không khỏi dừng lại, kinh ngạc nhìn đối phương.

Lôi Hạo Tường tiến đến gần Cung Thân Vương cùng lão Vương phi hàn huyên vài câu, tiện thân tình ý cười với Lâm Duệ Hi, nói:

“Duệ Hi huynh, không cần dừng lại, người cứ tiếp tục đàn a.”

Lâm Duệ Hi đối với sự xuất hiện của hắn cảm thấy ngoài ý muốn, y bắt đầu gõ đầu, tiếp tục đàn hoàn khúc nhạc vừa rồi, tất cả mọi người đều không nói một tiếng, im lặng lắng nghe. Tiểu Tình quận chúa lặng lẽ nhìn lên Lôi Hạo Tường, ánh mắt đối phương dừng lại ở Lâm Duệ Hi, tuyệt đối không có một tia chú ý dư thừa đặt ở trên người nàng, Tiểu Tình quận chúa ảm đạm cúi đầu.

Khúc xong, Lôi Hạo Tường vỗ tay đầu tiên, những người khác cũng vỗ tay theo. Cung Thân Vương tiếp tục hướng Lâm Duệ Hi khen ngợi:

“Lâm đại nhân cầm kĩ quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Thân Vương quá khen.” Lâm Duệ Hi một chút cũng không quen được với loại lời tán thưởng khách sáo này, y thực không biết là cầm kĩ của mình có cái gì đặc sắc, không rõ Cung Thân Vương vì sao phải luôn cố lấy lòng y.

Lôi Hạo Tường đi vào trong tiểu đình, tay bắt lộng (đưa đi đưa lại) dây đàn, dùng khẩu khí đùa cợt nói:

“Duệ Hi, người thật đúng là lạnh lùng a, chúng ta quen nhau lâu như vậy, người cho tới bây giờ đều không có đàn cho ta nghe.

Lâm Duệ Hi biết hẳn là cố ý lấy mình ra đùa vui, không khỏi nhún mày nói nhỏ:

“Đây không phải là cái gì đặc biệt, người liền ít khiến trách ta.”

“A a, bị người nhìn thấu rồi.” Lôi Hạo Tường hì hì cười, trong mắt lại lóe ra hào quang không tầm thường.

Tiểu Tình quận chúa ở giữa lắng nghe, chỉ cảm thấy một đầu mờ mịt. Cung Thân Vương cũng tiến đến, hẳn ha ha nói:

“Nói như vậy ta cũng thật có phúc a.”

“Cung Thân Vương thật có phúc khí.” Lôi Hạo Tường cũng cười đến nhân súc vô thương[2].

Lại tới nữa..... Lâm Duệ Hi lại cảm nhận được một cổ không khí âm u quen thuộc giữa bọn họ, trong không khí phiêu tán hương vị bàng phạt toan toan[3].

Lão Vương phi lưu lại một câu: “Các người cứ từ từ tán gẫu, ta trở về phòng gian nghỉ ngơi trước.”

Cung Thân Vương cho người mang cổ tranh xuống, bê lên các thức quả phẩm, mọi người liền đến ngồi ở các phiến đá bên cạnh bànánau khi Lôi Hạo Tường đến, Lâm Duệ Hi hoàn toàn biến thành người ngồi nghe, Lôi Hạo Tường cùng Cung Thân vương cao đàm khoát luận[4], y cùng Tiểu Tình quận chúa tĩnh tọa (ngồi yên) một bên.

Không lâu đã tới giờ Dậu, bầu trời bị những rặng mây đỏ không tầm thường che kín, cảnh vật bốn phía đã ánh lên sắc hồng, Lôi Hạo Tường nhìn sắc trời nói:

“Xem ra đã muốn hạ sương,”

“Vậy chúng ta vào nhà đã.” Cung Thân Vương đề nghị.

“Không cần, thời gian cũng không sớm, chúng ta cũng phải trở về.” Nghe thấy Lôi Hạo tường nói “chúng ta”, Lâm Duệ Hi khốn hoặc nhìn nhìn hẳn, đối phương nhẹ nhàng hỏi:

“Người có đi không?”

“Nga.....”

Hai người cùng Cung Thân Vương cáo biệt, sóng vai đi ra đại môn. Ngồi trên xe ngựa của Lôi Hạo Tường, Lâm Duệ Hi liền vội vàng hỏi:

“Người không phải nói muốn ở nhà quá tiết sao? Như thế nào lại rảnh rồi đi tới?”

“Ta sợ người sẽ bị khi dễ, chạy nhanh tới cứu a.” Lôi Hạo Tường bắt chính cười nói.

“Ta đang nói nghiêm túc, người đừng đùa cợt nữa.” Lâm Duệ Hi trầm mặt, không có tâm tình cùng hẳn đùa giỡn.

“Người vừa rồi còn đang giỡn Như thế nào lập tức liền sinh khí.” Lôi Hạo Tường thấu cận y, dùng khẩu khí làm làm nũng nói.

“Người gần đây trở nên du khang hoạt điều[5] rất nhiều” Lâm Duệ Hi buồn bực đem hẳn đẩy ra, một khi hai người chỉ có thể duy trì được “quan hệ huynh đệ”, vậy nên bảo trì được “huynh đệ khoảng cách”.

“Một khi người đã không thích, ta đây liền thay đổi.” Lôi Hạo Tường nịnh nọt lấy lòng.

“Loại lời ngon tiếng ngọt này người giữ lại nói cùng nữ nhân đi”. Lâm Duệ Hi rất muốn trả lời như vậy, nhưng chính mình không thể nói thành lời, y quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ. Lôi Hạo Tường cũng không nói gì, chỉ gắt gao nhìn y, Lâm Duệ Hi bị hắn nhìn cả người không được tự nhiên, không thể không đem đầu chuyển trở về. Y vừa mới quay lại, Lôi Hạo Tường liền mở miệng.

“Lời ta nói chính là thực.”

“Cái gì?” Lời hắn nói không đầu không đuôi làm Lâm Duệ Hi khốn hoặc không thôi.

“Cung Thân Vương mời người tới nhà hắn, xem ra không phải là việc đơn giản.” Lôi Hạo Tường nói từng chữ.

“Ta không hiểu ý tứ của người.” Lâm Duệ Hi không thích lời nói ám hàm thâm ý như thế này, vì cái gì không thể đem lời nói rõ ra?

“Ai biết hắn vì cái gì đưa mẫu thân cùng muội muội ra chứ?”

Lâm Duệ Hi lắc đầu, Lôi Hạo Tường bật cười nói: “người thật sự ngây thơ như một đứa nhỏ.....”

Hắn định đưa tay lên xoa đầu đối phương, bị đối phương không chịu đẩy ra.

“Người coi ta như tên ngốc.” Lâm Duệ Hi tức giận nói.

“Ta không có a.....”

“Lời vừa rồi của người không phải là vậy sao?”

“Ta không có không nhận ra ý tứ của người.” Lâm Duệ Hi miễn cảm như nhím, Lôi Hạo Tường không thể không cẩn thận chú ý cách dùng ngữ của mình.

“Mời người nói thẳng, người là có ý tứ gì?”

“Được rồi, ta nói thẳng.....” Lôi Hạo Tường hít sâu một hơi, “Cung Thân Vương là muốn cho người cùng Tiểu Tình quận chúa kết hôn, để dựa vào địa vị của người, mời người tới nhà hắn là để tạo cơ hội cho các người ở chung.”

“Ta cùng Tiểu Tình chính là lần đầu tiên gặp mặt.....” Lâm Duệ Hi nghĩ thấy không thể chấp nhận được, y đối với sự hiền thực ôn nhu của Tiểu Tình quận chúa rất có hảo cảm, nhưng y tuyệt đối không nghĩ tới muốn cùng đối phương phát triển thành phu thê.

“Việc này kì thực cũng không quan trọng, mấu chốt là Cung Thân Vương xem trọng thân phận của người, hắn nghĩ thấy người có giá trị lợi dụng.”

Lâm Duệ Hi nhớ tới ngày đó tại mã trường thấy cảnh Cung Thân Vương, rất khó tưởng tượng hắn là ôm loại tâm tình này đến mời mình. Kinh ngạc nhìn Lôi Hạo Tường, hắn đã nhanh chóng phát hiện ra mục đích của Cung Thân Vương, chỉ là chính mình trì độn nhìn không thấu mà thôi, xem ra suy nghĩ của mình thật đơn thuần.

“Vì cái gì?”. Lâm Duệ Hi phát ra nghi vấn.

“Cái gì vì cái gì?”

“Hắn lợi dụng địa vị của ta làm gì? Ta sẽ không làm gì cho hắn cả.”

“Chờ người cùng hắn trở thành một nhà, người không muốn hắn cũng sẽ khiến người phải làm.”

“Vậy hắn coi ta cùng Tiểu Tình quận chúa là cái gì..... Quân cờ sao chứ?”

“Đối với thân phận của hắn mà nói, đem người khác ra làm quân cờ thì cũng không có gì là kỳ quái, bằng hữu của hắn, thân nhân của hắn đều chỉ là quân cờ trong tay hắn mà thôi.” Lôi Hạo Tường trầm ngâm nói

Lâm Duệ Hi nhìn hắn, nhớ tới ngày đó chính mình tại họa phòng nghe được hắn cùng Liễu Hàm Yên đối thoại, Cung Thân Vương trước kia cũng nghĩ tới đem Tiểu Tình quận chúa gả cho Lôi Hạo Tường. Lôi Hạo Tường nhìn ra ý đồ của đối phương, cho nên cự tuyệt, vì thế Cung Thân Vương mới có chủ ý lựa chọn mình thay thế.

Lại nói tiếp, Tiểu Tình quận chúa mới là người đáng thương nhất.....

“Hắn rốt cuộc đem muối muối của mình trở thành cái gì?” Lâm Duệ Hi khó chịu hỏi

“Như người thấy đây, một quân cờ.”

“Hắn trước đây cũng định dựa vào người ba?”

“Là a, đáng tiếc ta không hợp tác.” Ngữ điệu Lôi Hạo Tường mang theo khinh thường, Lâm Duệ Hi ánh mắt thâm trầm đánh giá hắn.

“Người giống như, phi thường không thích Cung Thân Vương.....”

“Ta không có Đoạn Tụ chi phích[1], thích hắn để làm chi?” Lôi Hạo Tường nhìn nhân lang kia, nói.

“Ta không phải có ý tứ này!” Lâm Duệ Hi sắc mặt vì uẩn[2], người này cố tình hiểu sai ý của y. “Ta trước kia thấy các người luôn ở cùng một chỗ, nghĩ rằng các người là bạn tốt, nhưng hiện tại lại phát hiện, tựa hồ đều không phải là như thế.”

“Là a, vậy để ta nói rõ cho người hiểu” Lôi Hạo Tường vội vàng giải thích.

“Ta cùng Cung Thân Vương lúc đó chính là lợi dụng lẫn nhau, thời gian đó trong triều đình các thế lực tranh đấu thật sự rất ghê gớm. Nếu không muốn trở thành hy sinh phẩm, ta phải lựa chọn trong đó một phương. Mà hiện tại, bên trong thế lực Cung Thân Vương cũng bắt đầu phân liệt, ta không nhất thiết phải tiếp tục đi theo hắn. Hắn là phát giác tình thế bất lợi với mình, nên mới vội vã tìm người củng cố lực lượng.”

Nguyên lai người này có tâm kế như vậy..... Lâm Duệ Hi nhận ra con mắt mình thật kém cỏi, những hành động trước đây của Lôi Hạo Tường đều chỉ là đóng giả. Lôi Hạo Tường nhìn sắc mặt của y đã biết y trong lòng đang suy nghĩ điều gì, hắn cười nói:

“Lại đem ta nghĩ thành cái gì đại bại hoại a, phải, muốn sinh tồn được tại triều đình, liền phải như vậy, ta cũng là bản cùng bất đắc dĩ.”

“Ta hiểu”.

“Hơn nữa a.....”, Lôi Hạo Tường lại thay khuôn mặt thâm trầm nghiêm nghị bằng biểu tình tươi cười, “nhưng ta đối với Duệ Hi huynh chính là thiệt tình chân ý, ta là bởi vì thích người mới kết giao với người, một chút ý tứ lợi dụng người cũng không có nga.”

“Người lại đang nói lời hàm hồ gì vậy.” Lâm Duệ Hi đối với lời ngon tiếng ngọt của hắn đã chết lặng, căn bản không đem lời hắn để ở trong lòng.

“Ta chính là nói thật, có việc gì người có thể nói với ta, nhưng đối Cung Thân Vương, nhất định phải quan sát thật kĩ.”

“Một khi đã hắn nhất tâm, một lòng muốn lợi dụng ta..... Nếu ta không đáp ứng thú (lấy) Tiểu Tình quận chúa, hắn lại tìm cơ hội đem nàng hứa gả cho nam nhân có giá trị lợi dụng với hắn ba?”

“Có lẽ vậy.”

Lâm Duệ Hi nhớ tới khuôn mặt ôn nhu ngượng ngùng của Tiểu Tình quận chúa, trong lòng không thể không thương cảm, “cô nương tốt như vậy, không nên luân lạc đến nơi này.....”

“Nữ tử sinh tại hoàng gia đại đều phải chịu vận mệnh như vậy, người cũng đừng quá để ý.” Lôi Hạo Tường nói ra một câu khiến Lâm Duệ Hi cảm thấy là lời phi thường lãnh huyết.

“Nếu người có muối muối, người cũng sẽ đối đãi với nàng giống như Cung Thân Vương ba?”, lời nói của y mang ý chỉ không (kết tội, buộc tội)

“Sẽ không.”

“A?”

“Ta sẽ cho nàng và nam nhân mình thích ở cùng một chỗ.” Lôi Hạo Tường nghiêm mặt nói.

“.....” Lâm Duệ Hi ngữ tắc.

“Nhưng những người muội muội khác, ta không năng lực cũng không quyền lực khừ quản, nếu việc đó khiến chính mình phiền lòng, ta liền lựa chọn không thêm để ý.”

Lời này của Lôi Hạo Tường chẳng những nói ra lập trường của mình, đồng thời cũng cảnh tỉnh Lâm Duệ Hi. Hắn nói xong, trong xe lại chìm vào im lặng. Thật lâu sau, Lâm Duệ Hi mới thấp giọng nói: “Thực xin lỗi.....”

Hắn là vì sự vô lễ vừa rồi của mình mà giải thích, Lôi Hạo Tường trả lời: “Không cần xin lỗi.”

Xe ngựa dừng trước cổng Trạng Nguyên phủ, Lâm Duệ Hi đang muốn xuống xe, Lôi Hạo Tường giật mình vội vàng giữ chặt y hỏi: “Người sẽ không đáp ứng thú Tiểu Tình quận chúa chứ?”

Lâm Duệ Hi dừng lại một chút, rất nhanh trả lời: “Sẽ không.”

Lôi Hạo Tường thở dài nhẹ nhõm một hơi, lộ ra biểu tình thoải mái. Hắn vẫy vẫy tay: “Đi thông thả.”

“Ân, cảm ơn người đã đưa ta về.” Lâm Duệ Hi chăm chú nhìn hắn, đi vào trong đại môn.

7. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 7

“Thiếu gia, này.....” Cẩm Hoan thúc đưa ra một quyển sách tử.

“Cái gì đây?” Lâm Duệ Hi nhìn cuốn sách trên tay Cẩm Hoan thúc, tiếp nhận sách tử kia lật xem. Nguyên lai là một quyển nữ sĩ đồ (tranh vẽ thiếu nữ), mỗi một tờ đều họa một cô gái hoạt bát sống động, bên cạnh mỗi bức tranh chú thích về tính mạng, tuổi, gia thế bối cảnh của các nàng.

Lâm Duệ Hi khó hiểu nhìn về phía Cẩm Hoan thúc. “Đây là.....?”

“Đây là danh sách ta phí rất nhiều tâm tư chép lại từ lời các bà mối, tất cả các cô nương trong đây đều là khuê nữ con nhà gia giáo. Thiếu gia, ngài không phải đã nói đợi công việc hoàn thành, liền lo đến hôn sự sao?”

Nghe lão nhắc tới chuyện đó, Lâm Duệ Hi mới giật mình hiểu ra.

“Người là muốn cho ta xem quyển sách này để tìm đối tượng kết hôn của mình?”

“Là a, thiếu gia ngài nhìn xem, chỉ cần ngài ưng mắt, lập tức có thể mời bà mối đến bàn chuyện.”

“Như vậy có điểm đột ngột.....”

“Sao lại như vậy? Việc này để cũng đã lâu, sang năm là song xuân nhuận nguyệt, tôi thích hợp lo liệu việc vui, thừa dịp năm tốt, không phải vừa đúng lúc sao?” Cẩm Hoan Thúc nói lên điều này liền mi phi sắc vũ.

“Đối với việc này hiện tại ta không có tâm tình.” Lâm Duệ Hi dội thẳng một gáo nước lạnh, nụ cười cứng tại trên mặt Cẩm Hoan Thúc.

“Ngài..... Ngài không có tâm tình? Vậy ngài khi nào thì mới có tâm tình a?”

“Ta nói không thích, tóm lại ta hiện tại một chút cũng không muốn đàm luận mấy cái này.....” Cẩm Hoan thúc, ta còn trẻ, muốn tìm thê tử, sau này còn nhiều cơ hội mà, không cần vội vã lo hôn sự đi?” Lời Lâm Duệ Hi nói rõ ràng là hợp đạo lý, nhưng y biết, mình chính là đang nói lời ngụy biện.

“Nhưng.....nhưng là.....”

“Người không cần nói nhiều.” Lâm Duệ Hi đem danh sách đưa lại tay lão. “Ta biết người là vì ta, nhưng ta hiện tại thực sự không lo lắng mấy cái này, việc này sau này nói tiếp ba.”

“Sau này? Kia.....” Cẩm Hoan thúc còn muốn hỏi tiếp, Lâm Duệ Hi một lời kính cẩn mời lão ra ngoài

“Ta muốn xem sách một chút, người trở về nghỉ ngơi trước đi.” Y nói xong không để cho người kia nói câu nào liền đẩy lão ra ngoài, đóng cửa lại.

Lâm Duệ Hi ngồi ở trước án thư, hai tay duỗi thẳng, nhưng một chữ cũng xem không vào. Việc thành thân, việc Lôi Hạo Tường, việc Tiểu Tình quận chúa tất cả đều hỗn tạp cùng một chỗ, làm y tâm phiền ý loạn.

Lâm Duệ Hi biết chính mình phải thành thân, nhưng y lại phi thường rõ ràng mình ôm tâm tình như thế nào đối với Lôi Hạo Tường, với loại cảm xúc như vậy, y sao có thể đối gạt mình, khinh người lựa chọn một nữ tử làm thê tử?

Nếu y sớm nhận thức Tiểu Tình quận chúa, có lẽ y sẽ không chút do dự lựa chọn nàng làm thê tử, hiện tại cũng sẽ không phải phiền não như vậy.

Y không biết bước tiếp theo phải làm gì, cũng không thể đoán trước sự tình sẽ như thế nào phát triển, y hiện tại chỉ có thể cố kéo dài, trốn tránh.

Vài ngày gió êm sóng lặng qua đi, ngày hôm nay, tiểu tử đặc biệt đa sự – nam phó A Nghiễm cầm tới một phong tín, quý quý túy túy đặt xuống trước mặt Lâm Duệ Hi.

“Đại nhân, đây là người của Cung Vương phủ đưa tới.....” hần thấp giọng nói.

“Cung Vương phủ?” Lâm Duệ Hi hồ nghi tiếp nhận lá thư, trên góc phải bức thư là một hàng tự quyền tú:

Lâm đại nhân, mạo muội gửi thư đến, muốn mời ngài vào giờ tị ngày mai, tới Liễu Hương đình ở thành Tây Hà một phen, có việc thương lượng.

Ở dưới góc phải toạ một chữ “Tình”.

Lâm Duệ Hi suy đoán bức thư này là do Tiểu Tình quận chúa gửi tới, trong lòng y nhất thời tràn ngập nghi hoặc. Đối phương tự nhiên muốn gặp mặt y, rốt cuộc là vì chuyện gì.....

Y đang suy tư, bỗng thấy A Nghiễm đang chăm chú quan sát bức thư trong tay mình, y lập tức đem thư thu hồi lại.

“Người nhìn cái gì?”

A Nghiễm lắc lắc đầu. “Không có.....”

“Mời người đi ra ngoài.” Lâm Duệ Hi không khách khí hạ giọng ra lệnh, tâm nhãn của A Nghiễm cực không thành thật, y đối với hần vô thậm hảo cảm. Hơn nữa trước đây người bảo Cẩm Hoan thúc thu hạ lễ phẩm của người khác chính là hần, nếu không vì Cẩm Hoan thúc cầu xin cho hần, chính mình đã sớm đuổi hần đi.

A Nghiễm chẳng những không có thuận theo rời đi, còn lẩm miệng hỏi: “Đại nhân, đây là thư Tiểu Tình quận chúa ở Cung Vương phủ gửi cho ngài sao?”

“Có chuyện gì sao?”

“Không có..... Chính là tiểu nhân không nghĩ tới đại nhân lại nhận thức Tiểu Tình quận chúa.....”

“Mời người đi ra ngoài.” Lâm Duệ Hi không thềm nghe lời của hần, lại chỉ ra hướng cửa, hơn nữa lần này khẩu khí cường ngạnh không ít.

A Nghiễm chần chờ không muốn đi, sờ sờ cái mũi, một lúc sau thì rời đi.

Ngày hôm sau, Lâm Duệ Hi xuất môn theo lời mời. Việc nam nữ độc thân gặp mặt, dù sao không phải sự việc gì quang minh, bị nhiều người biết thật không tốt, cho nên y không mang theo người hầu nào.

Tiểu Tình quận chúa sớm đã đợi tại Liễu Hương đình, bên người nàng chỉ có hai thị nữ. Thấy Lâm Duệ Hi đến, Tiểu Tình quận chúa đứng dậy, ôn nhu chào y.

“Quận chúa không cần khách khí.”

“Lâm đại nhân mời ngồi.”

Lâm Duệ Hi ngồi xuống, một thị nữ tiến lên châm trà cho y, y tiếp nhận uống một ngụm, thanh thanh giọng hỏi: “Chẳng biết quận chúa tìm ta có sự việc gì muốn thương lượng?”

Không đợi Tiểu Tình quận chúa ra lệnh, hai thị nữ liền thông minh ly khai, đi đến bên ngoài đình tử đứng.

Lâm Duệ Hi hồ nghi nhìn các nàng, lúc này, Tiểu Tình quận chúa mở miệng: “Lâm đại nhân, ta tìm người đến là có một chuyện muốn cầu.....”

Nàng lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ màu vàng, mở ra. Trên khăn được thêu uyên ương vũ mao tiên điểm màu rậm nắng – tượng trưng cho vật đính ước của đôi tình nhân.

“Quận chúa, đây là.....?” Lâm Duệ Hi khó hiểu hỏi.

“Có thể hay không phiền ngài..... Giúp ta đem khăn tay này giao cho Ngũ Vương gia?”

“Ngũ Vương gia?” Lâm Duệ Hi cả kinh, như thế nào cũng không nghĩ tới là nàng sẽ đề nghị như vậy, y bật thốt lên: “Người cùng ngũ Vương gia là có quan hệ gì?”

Y hỏi xong mới phát hiện chính mình quá mức lỗ mãng, Tiểu Tình quận chúa cũng lộ ra biểu tình kinh ngạc, Lâm Duệ Hi vội vàng thêm một câu: “Thập phần thật có lỗi, ta quá thất lễ, quận chúa có thể không cần trả lời ta.....”

“Không, ta nhờ ngài lo liệu việc, là nên nói cho ngài nguyên nhân.” Tiểu Tình quận chúa phi thường thiện giải nhân ý.

Chẳng lẽ nàng cùng Lôi Hạo Tường có quan hệ gì đó không muốn người khác biết? Lâm Duệ Hi bởi vì khăn trướng mà yết hầu khô nóng, nhanh uống một ngụm trà, chỉ nghe Tiểu Tình quận chúa ung dung nói:

“Ta cùng ngũ Vương gia nhận thức rất sớm..... Khi đó ta mới thập tứ tuổi (14 tuổi), ta cùng mẫu thân trong một lần xuất ngoại, không cẩn thận lạc mất nhau. Bị mấy lưu manh vây quanh, may mắn được ngũ Vương gia ra tay tương trợ. Hắn chẳng những đuổi lũ lưu manh đó đi, còn đưa ta về bên mẫu thân. Khi đó..... ta bắt đầu..... âm thầm thích hắn.” Nói tới đây, hai gò má tuyết trắng của Tiểu Tình quận chúa ngượng ngùng đỏ ửng, Lâm Duệ Hi nín thở, chờ nàng nói tiếp.

“Sau đó..... Chỉ cần là sự việc liên quan đến hắn, ta đều đặc biệt chú ý, ta nói tâm sự của mình với ca ca, vì thế hắn chủ động mời ngũ Vương gia tới nhà ta làm khách, để ta có thể thường xuyên gặp hắn..... Ngũ Vương gia với ta thực thân thiết.”

Lâm Duệ Hi cảm thán nghĩ thầm, Cung Thân Vương đâu phải bởi vì muội muội mà cùng Lôi Hạo Tường tiếp cận, hắn rõ ràng là lợi dụng tình cảm của Tiểu Tình quận chúa, Tiểu Tình quận chúa đáng thương còn tưởng rằng ca ca của mình là xuất vu hảo tâm – sự việc này tuyệt đối không thể nói cho nàng.

“Đại ca nói với ta, chờ ta đến tuổi cập kê, hắn sẽ hướng ngũ Vương gia đề xuất.....”

Sự việc tiết theo Lâm Duệ Hi cũng biết, Lôi Hạo Tường thực không có đáp ứng hôn sự này.

Tiểu Tình quận chúa nan kham nói:

“Nhưng ngũ Vương gia lại không thích ta, hắn chỉ coi ta là muội muội, ta biết Cho nên, bị hắn cự tuyệt, cũng là việc ta đã dự kiến trước Chính là lòng ta còn hi vọng, tự đa tình chờ đợi hắn ưng thuận..... Ta biết người như ta không xứng với hắn.....”

“Quận chúa không nên nói như vậy, ngũ Vương gia không đáp ứng, không phải vì người không xứng.” Lâm Duệ Hi vội vàng an ủi: “Chính là trong chuyện tình cảm, có những việc không thể nói rõ ràng.....”

“Cám ơn Lâm đại nhân.....” Tiểu Tình quận chúa kiên cường cười cười, lại nói: “Ta biết..... Lâm đại nhân cũng không thích ta, là ca ca ta tự tác chủ trương muốn ghép đôi chúng ta.”

“Ách.....” Lâm Duệ Hi không thể tưởng được nàng lại đem việc đó nói ra, chính mình tự nhiên thấy xấu hổ.

“Hắn đại khái là sợ ta bị ngũ Vương gia cự tuyệt sẽ đau khổ, cho nên mới vội vã tìm người khác?” Tiểu Tình quận chúa khẩu ngữ tràn ngập cảm kích đối với ca ca.

“Quận chúa.....” Lâm Duệ Hi trong tâm không đành lòng, nếu nàng biết mình chính là quân cờ của ca ca, thì không biết sẽ đau khổ đến nhường nào.....

“Lâm đại nhân không cần để ý đến ý đồ của ca ca ta, cũng không cần để ý ta..... Có thể cùng người mình thích ở chung một chỗ, mới là việc quan trọng nhất.” Tiểu Tình quận chúa nói lời này thì hai mắt lơ đãng nhìn đôi uyên ương trên khăn tay.

“Ân.” Lâm Duệ Hi đối Tiểu Tình quận chúa tràn ngập cảm kích cùng thương cảm, trong tâm hy vọng nữ tử ôn nhu thiện lương này có thể tìm được hạnh phúc.

Tiểu Tình quận chúa đem đề tài chuyển xoay: “Khăn tay này là ta tự thêu, phiền ngài giúp ta chuyển giao cho Ngũ Vương gia, hẳn nhìn thấy sẽ hiểu được.....”

Lâm Duệ Hi đang muốn đưa tay tiếp nhận, bỗng nhiên phát hiện cánh tay của mình không thể cử động, chẳng những như thế, y còn thấy đầu càng ngày càng trầm, trước mắt lại dần dần hoa lên.

Không ổn! Lâm Duệ Hi thân mình nghiêng ngã, gục xuống mặt bàn, đánh đổ chén nước trà trước mặt.

“Lâm đại nhân?!” Tiểu Tình mặt mày thất sắc, chạy qua dìu hắn. Lâm Duệ Hi vô lực đứng lên, giống như ăn mê dược, dần dần mất đi ý thức.

Tiểu Tình quận chúa hướng thị nữ ở ngoại điện hô to: “Người tới a! Các người mau đến.....”

Nàng vừa dứt lời, một mặt bóng người quỷ dị bỗng nhiên xuất hiện phía sau nàng, Tiểu Tình quận chúa cảm giác được sau lưng có người, đang muốn quay đầu lại. Người nọ nhanh chóng đánh xuống một trường vào gáy nàng, trong chớp mắt Tiểu Tình quận chúa cũng hôn mê bất tỉnh.

Lão Vương phi cao quý được vài tiểu nha hoàn dìu đỡ, nhẹ nhàng rảo bước vào phòng ăn.

“Mẫu phi” trước bàn cơm, Cung Thân Vương hiếu kính giúp bà kéo ghế.

“Tiểu Tình đâu?” lão Vương phi nhìn bốn phía, hỏi.

“Nghe hạ nhân nói, Tiểu Tình đã đi ra ngoài, còn chưa có trở về.”

“Đi từ khi nào, tại sao còn chưa về? Nha đầu kia sao lại không quy củ như vậy?”

“Mẫu phi đừng lo lắng, ta đã phái người đi tìm.....” Cung Thân Vương đang nói, bên ngoài bỗng nhiên truyền đến một trận âm thanh tao loạn, liền thấy lão quân gia thần sắc bối rối chạy vào bẩm cáo:

“Phu nhân, thiếu gia, người của Trạng Nguyên phủ tới, nói Lâm đại nhân kim ngọc (giữa trưa) ra ngoài đến giờ chưa về.....”

Lão Vương phi vừa nghe, mày liễu khẽ nhíu, “Lâm đại nhân đi ra ngoài chưa về có quan hệ gì với chúng ta?”

Quân gia chậm rãi nói, “Bọn họ nói Trạng Nguyên gia và tiểu quận chúa của chúng ta gặp mặt.....”

“Ta đi xem thử.” Cung Thân Vương vội vã đứng lên, cùng quân gia đi ra ngoài. Lão Vương phi lo lắng, cũng theo sau.

Trước đại môn, Cẩm Hoan thúc dẫn A Nghiễm và năm sáu nam phó, đang tranh chấp với nô phó trong Vương phủ, mọi người thấy Cung Thân Vương đến mới dừng nói.

“Đây là sao thế này?” Cung Thân Vương khinh khỉnh hỏi, Cẩm Hoan thúc hướng hắn hành lễ, tiếp theo thụ trực yêu can (đứng thẳng lưng), nghĩa phần điền ưng (nôm na là: tức giận tràn đầy trong lòng) nói:

“Thân vương, tại hạ chỉ là một thảo dân, không xứng cùng ngài nói chuyện, thật sự có việc gấp cầu kiến ngài, nhưng người hầu trong phủ ngài chẳng những không thông báo, còn nói chúng ta là cố ý náo loạn!”

Bọn họ liền như vậy nháo ngay ngoài cửa, không ít người đi đường đã nghỉ chân quan khán (quan: quan sát khán: nhìn).

Cung Thân Vương không có đối Cẩm Hoan thúc sinh khí (tức giận), bình tĩnh nhẹ nhàng hỏi: “Là hạ nhân tiếp đón không chu, lão nhân gia bỗng tới tìm ta, chẳng biết mọi người là có cấp sự gì?”

Cẩm Hoan thúc đang muốn mở miệng, A Nghiễm bên cạnh liền cướp lời nhượng nhượng (âm ỉ), “Lâm đại nhân nhà chúng ta hôm nay từ sớm đã xuất môn, đến giờ vẫn chưa về nhà, chúng ta tìm khắp đường lớn ngõ nhỏ cũng không thấy. Sau lại nghe nói là Tiểu Tình quận chúa của Cung Vương phủ mời đại nhân chúng ta đi ra ngoài, chúng ta liền tìm đến!”

Lão Vương phi sau khi nghe xong lập tức sắc mặt đại biến, lời này nếu truyền ra ngoài thì danh tiết của Tiểu Tình quận chúa liền xong rồi! Bà cố gắng nín giận găm nhẹ: “Ở ngoài này loạn nhượng nhượng (âm ỉ), còn thể thống gì? Mau vào trong rồi nói sau!”

Cung Thân Vương vội vàng mời đoàn người Cẩm Hoan thúc vào trong phòng, A Nghiễm còn ở sau hô: “Có phải là các người giấu đại nhân chúng ta? Mau giao ngài ra đây!”

Cẩm Hoan thúc tức giận liếc mắt trừng hấn, quát khê: “Câm mồm! Người liên bót gây thêm rối loạn!”

A Nghiễm lúc này mới ngậm miệng, Cung Thân Vương tiếp lời: “Chúng ta tuyệt đối không có giấu Lâm đại nhân, quận chúa đúng là đã đi ra ngoài từ sớm, đến giờ chưa về, các người nếu không tin, ta có thể cho người tìm trong viện xem.

Lão Vương phi ghé vào tai hấn trách cứ: “Như thế nào có thể tùy tiện mang ngoại nhân vào phòng quận chúa?!”

“Mẫu phi, chỉ có như vậy bọn họ mới có thể tin tưởng a.” Cung Thân Vương hờ hững nói.

Một đám người phong phong hỏa hỏa đi vào phòng quận chúa: “Lan Nhược kính chào thiếu gia” Xa xa liền thấy hai nàng tiểu thị nữ thần sắc quý dị thủ tại trước cửa phòng.

“Các người sao lại ở trong này? Quận chúa đâu?” Cung Thân Vương hỏi, hai nàng thị nữ quay sang nhìn nhau, một người nói:

“Quận chúa..... Quận chúa nàng nàng.....”

Cung Thân Vương không nghe các nàng, tự đẩy cửa ra, bước đi vào phòng gian, lão Vương phi cùng Cẩm Hoan thúc vội vã tiến vào theo. Cung Thân Vương một thanh tiến đến sa trường giường, vừa thấy tình cảnh trên giường, cả người liền bao trùm một hơi lương khí (khí lạnh).....

Trên giường có một đôi nam nữ toàn thân trần trụi, đang ôm nhau say ngủ, là Lâm Duệ Hi cùng Tiểu Tình quận chúa!

“Ta..... trời ơi.....” Lão Vương phi nói chẳng hết câu, chớp mắt liền hôn mê bất tỉnh, bọn thị nữ luống cuống tay chân đỡ bà, Cung Thân Vương tỉnh táo lại nhanh nhất, hấn đối những người đang đứng kia rống to: “Đi ra ngoài, đi ra ngoài! Đi ra ngoài cho ta!”

Cẩm Hoan thúc kinh hoàng thất thố hô to: “Thiếu gia-!”

Lâm Duệ Hi trên giường rốt cục cũng dần dần tỉnh lại, y thần chí không tỉnh táo nhìn nhìn những người trong phòng, lại nhìn tình trạng của mình, cuối cùng y đem ánh mắt hướng đến Tiểu Tình quận chúa bên cạnh.....

Lâm Duệ Hi trong lòng căng thẳng, đầu nhất thời nổ vang một tiếng, trở nên trống rỗng.

“Người để ta chết! Để ta chết đi! Xảy ra nháo sự thế này, ta còn có cái gì mặt mũi xuống phủ gặp cha người!”

“Mẫu phi, người bình tĩnh một chút!”

“Phu nhân, phu nhân.....”

Lâm Duệ Hi sắc mặt tái nhợt ngồi ở tiểu thính (phòng nhỏ), nghe tiếng khóc nháo truyền từ trong phòng đến. Cẩm Hoan thúc đứng bên cạnh y, không ngừng đổ mồ hôi lạnh. Sau khi phát sinh chuyện kia, Tiểu Tình quận chúa bị nhốt lại trong phòng, có thị nữ canh gác, nàng cũng khóc đến thũng nhân (sưng mắt).

Trong phòng tiếng quát to rốt cục cũng ngưng, Cung Thân Vương chậm rãi đi tới, trên mặt lộ ra biểu tình người khác không thể đoán rõ.

“Lâm đại nhân, xin hỏi người có gì giải thích?” Hấn ngồi xuống hỏi.

Lâm Duệ Hi trong lòng có vô vàn lời muốn giải thích, nhưng hiện tại lại một câu cũng nói không nên lời.

“Lâm đại nhân, sự việc của xá muội, người có cái gì để giải thích?” Cung Thân Vương nhần nại hỏi lại lần nữa.

Lâm Duệ Hi nắm chặt bàn tay, hai hàm răng run rẩy xuất một câu: “Chúng ta bị hãm hại.”

“Cái gì?” Cung Thân Vương cao giọng hỏi: “Bị hãm hại là ý tứ gì?”

“Ta không biết nói như thế nào các người mới có thể tin tưởng.” Lâm Duệ Hi gần từng tiếng: “Ta chỉ có thể nói với người, ta cùng Tiểu Tình quận chúa cái gì cũng không làm quá.”

“Hỗn trưởng!” Biểu tình bình tĩnh của Cung Thân Vương đã không cánh mà bay, tức giận rống: “Nhiều người đã thấy được sự việc này như vậy, người còn muốn ngụy biện?!”

“Nếu đã làm ta nhất định thành thật thừa nhận! Ta không tiếp thụ tội danh mà ta không làm!” Lâm Duệ Hi cũng kích động trả lời.

“Vậy người muốn muội muội ta phải làm sao bây giờ?! Danh tiết của nàng phải làm sao bây giờ?!”

Lâm Duệ Hi ngậm miệng không nói gì, Cung Thân Vương lại tiếp: “Cho dù các người thực sự chưa làm qua cái gì, nhưng hiện tại bên ngoài mọi người đều đã biết nàng ngủ cùng một chỗ với một nam nhân! Đời này của muội muội ta đã hủy mất rồi!”

“Ta..... Chúng ta.....” Lâm Duệ Hi gấp đến độ như kiến bò trong chảo nóng, y ngữ vô luân thứ [1] nói: “Chúng ta thực trong sạch! Ban đầu vốn là hẹn gặp mặt tại thành Tây Liễu Hương đình, không biết tại sao tỉnh lại đã ở trong phòng! Còn..... Còn bị thoát quần áo! Chúng ta căn bản cái gì cũng chưa làm qua!”

[1] ngữ vô luân thứ (): dịch nôm na là lời không có đạo lý, thực sự tớ cũng không hiểu tại sao tác giả lại viết vậy, chắc ý tác giả là em Hi luồn cuống nói lung tung. Ai biết câu này xin hãy chỉ giáo

“Đủ rồi! Ta không muốn nghe nữa!” Cung Thân Vương lạnh lùng nói: “Vô luận như thế nào, trinh tiết của muội muội ta đã bị hủy bởi tay người, người phải phụ trách!”

“Phụ trách?”

“Người phải thú (lấy) nàng!” Lời Cung Thân Vương vừa nói ra, Lâm Duệ Hi cùng Cẩm Hoan thúc trợn trừng hai mắt cả kinh, nhưng Cẩm Hoan thúc trừ kinh ngạc, trong mắt còn lóe ra vui sướng.

Lâm Duệ Hi thất kinh hô to: “Cung Thân Vương! Ta cùng Tiểu Tình quận chúa căn bản là không thích nhau! Chúng ta không có khả năng ở cùng một chỗ!”

“Không thích sao các người còn bí mật gặp mặt?”

“Đó là.....- Lâm Duệ Hi trăm khẩu mạc biện (trăm miệng không thể biện bạch), không biết nên hay không nên đem sự việc Tiểu Tình quận chúa phó thác nói ra, nhưng hiện tại không thể tính nhiều như vậy! Y luồn tay vào ngực áo tìm kiếm khăn tay kia vẫn còn!

Lâm Duệ Hi lập tức lấy khăn tay Tiểu Tình quận chúa nhờ y chuyển tới Lôi Hạo Tường ra cho hắn xem: “Đây là Tiểu Tình quận chúa nhờ ta giao cho ngũ Vương gia! Chúng ta gặp mặt chỉ là vì việc này!”

Cung Thân Vương đưa cho gã người hầu bên cạnh xem, gã nhìn kỹ hai uyển ương thêu trên khăn tay, gật đầu nói: “Quả thật là do quận chúa tú (thêu)

Cung Thân Vương đem khăn tay trả lại Lâm Duệ Hi, trầm giọng nói: “Đây rõ ràng là Tiểu Tình vì yên người mà tú, người còn dám đem ngũ Vương gia ra biện bạch?!”

“Không phải vậy!” Lâm Duệ Hi lại vội vàng nói lớn, “đây quả thật là quận chúa muốn tặng ngũ Vương gia! Nếu không tin lời ta người có thể đi hỏi quận chúa!”

“Lâm đại nhân! Ta thật không ngờ người nguyên lai là người như thế!” Cung Thân Vương bị phẫn nói.

“Cái gì?” Lâm Duệ Hi sững sờ trước lời cáo buộc của hắn.

“Nam tử hán đại trượng phu dám tác dám vi (dám làm dám nhận), người chẳng những không dám phụ trách việc do mình gây ra, còn muốn đem trách nhiệm đổ lên trên người nữ nhân! Ta nhìn lầm người! Người căn bản không xứng thú muội muội ta!”

“Ta.....” Lâm Duệ Hi bị hắn nói vậy đôi mắt đỏ ngầu, đang muốn biện bác, bị Cẩm Hoan thúc ngăn lại, Cẩm Hoan thúc thấp giọng nói:

“Thiếu gia, biệt tranh biệt tranh (đừng tranh cãi), Vương gia nói đúng, hôm nay danh tiết của quận chúa đã bị hủy, vô luận như thế nào, ngài nên chịu trách nhiệm.....”

“Ta đích thực cái gì cũng không làm a.....” Lâm Duệ Hi ủy khuất không thôi.

Cầm Hoan thúc hướng Cung Thân Vương nói: “Thân Vương thỉnh yên tâm, chúng ta tuyệt sẽ không để Tiểu Tình quận chúa phải chịu oan ức, chính là thiếu gia của ta hiện tại trong lòng thực loạn, suy nghĩ lẫn lộn mà thôi, khi về chúng ta sẽ hảo hảo khuyên nhủ y, thỉnh Vương gia yên tâm.”

Lâm Duệ Hi như thế nào cũng không nghĩ tới Cầm Hoan thúc đem chính mình văng hỏa khanh lí [2], y cứng lưỡi nhìn đối phương. Cung Thân Vương nghe xong lời của Cầm Hoan thúc, sắc mặt mới dịu một chút, hần gật đầu nói:

[2] văng hỏa khanh lí: đẩy vào hầm lửa nóng, ý nói đẩy vào tình thế nguy hiểm

Lâm Duệ Hi một hơi chạy đến trước cửa chính của Đức vương phủ, thủ vệ của Đức vương phủ không biết y, lập tức ngăn lại hỏi: “Chuyện gì?”

“Tốt lắm, ta cho các người thời gian một ngày, ngày một các người nhất định phải cho chúng ta một cái phúc đáp, nếu sai hẹn, bốn vương nhất định sẽ bẩm báo Thánh Thượng! Để Thánh Thượng tác chủ cho Tiểu Tình!”

Lâm Duệ Hi vừa nghe, lại là cả kinh. Cầm Hoan thúc vội đáp: “Được được, chúng ta đã biết.....”

Ông lôi kéo Lâm Duệ Hi từ biệt với Cung Thân Vương, Lâm Duệ Hi hoảng hoảng hốt hốt đi theo ông, chính mình khi nào thì ly khai Cung Thân Vương phủ cũng chưa phát hiện.

Khi y phục hồi tinh thần lại, phát hiện chính mình đã ngồi trong xe ngựa. Cầm Hoan thúc bên cạnh mặc y buồn rầu thao thao nói: “Thiếu gia a, ngài cũng đừng từ chối nữa, Tiểu Tình quận chúa vô luận là thân gia bối cảnh hay là tướng mạo tài trí, đều là người tốt nhất, ngài nhìn thái độ của Thân Vương là biết, ngài thú nằng liên giai đại hoan hỉ (hạnh phúc lớn), không thú liên tai họa liên miên a..... ”

Lâm Duệ Hi căn bản không có tâm tư nghe lời nói của ông, y khẽ vén bức màn. Trời đã tối, trên ngã tư đường chỉ có ánh sáng đèn ***g yếu ớt, mỏng manh, xe ngựa đang đi qua ngã tư đường gần Đức vương phủ. Lâm Duệ Hi không hề nghĩ ngợi, kêu to với mã phu: “Dừng xe!”

Mã phu chưa kịp dừng hẳn xe lại, y đã vội vàng nhảy xuống, Cầm Hoan thúc ở trong kinh hô: “Thiếu gia! Ngài đi đâu?”

Lâm Duệ Hi không để ý phía sau, chân chạy như điên, trong lòng chỉ có một ước muốn! Y muốn gặp Lôi Hạo Tường! Y muốn gặp hắn! Chỉ có Lôi Hạo Tường mới có thể giúp y vượt qua nan quan!

“Ta..... Ta..... Ta là bằng hữu của ngũ Vương gia, ta đến tìm hắn.” Lâm Duệ Hi vừa thở hổn hển vừa nói.

“Thật có lỗi, ngũ Vương gia đã ra ngoài, nếu ngài muốn vào chờ Vương gia, thỉnh báo danh, chúng ta sẽ vào bẩm báo với Dong phi nương nương.”

Dong phi chính là mẫu thân của ngũ Vương gia, Lâm Duệ Hi thấy sắc trời đã tối muộn, mình cùng đối phương lại chưa hẹn gặp trước, thật sự không thể vào quấy rầy, vì thế vội vã từ chối: “Không cần phiền toái, ta ở ngoài này chờ hắn về.”

Thị vệ thấy y không có gì nguy hiểm, cũng liền tùy ý y. Lâm Duệ Hi bỗng nhìn thấy có một bóng người đứng ở sau sư tử đá ngoài cổng, thất thần nhìn về đầu phố. Tu du chi tế, Cầm Hoan thúc phái một gã sai vặt đến đây tìm y, Lâm Duệ Hi bảo gã sai vặt trở về báo cho Cầm Hoan thúc, nói y nếu không gặp được ngũ Vương gia thì sẽ không về, gã sai vặt khuyên y không được, đành phải mang theo khẩu tín rời đi.

Bóng đêm đen đặc, từ ngã tư đường thổi đến một trận gió lạnh thấu xương. Lâm Duệ Hi chưa ăn cơm chiều, y phục cũng đơn bạc, y vừa lạnh vừa đói, ôm bả vai co lại phía dưới sư tử đá.

Ngọn lửa trong đèn ***g bị một luồng gió thổi tắt, bốn phía trở nên càng thêm âm lãnh (tối lạnh). Thị vệ hướng óc lý đầu (giống phòng bảo vệ bây giờ) hô to, không lâu sau, cánh cửa gỗ “y nha” một tiếng mở ra, một người hầu cầm cái móc và ngọn nến đi đến, thấp lại đèn ***g đã tắt, rồi treo vào vị trí cũ.

Lâm Duệ Hi còn đang theo dõi việc làm của người hầu kia, xa xa bỗng truyền đến tiếng vó ngựa “ba tháp ba tháp”, một mã xa hoa mỹ xuất hiện tại đầu phố hỗn hắc, vài tiểu nha hoàn theo hầu phía sau.

Ở phía sau xe ngựa, hai gã người hầu đang cầm đèn vôi vàng tiến lên trước soi sang.

Là Lôi Hạo Tường sao..... Lâm Duệ Hi vừa xoa xoa đôi bàn tay lạnh như băng của mình vừa nghĩ.

Xe ngựa dừng lại, nhóm hạ nhân mang một chiếc ghế nhỏ đến, vén màn xe lên, Lôi Hạo Tường hơi cúi thân người vạm vỡ, từ từ đi ra. Lâm Duệ Hi vừa thấy hắt, đôi môi trắng bệch vì lạnh vui sướng khê rung động. Y sửa sang một chút mái tóc bị gió thổi loạn, kéo lại vạt áo, đang muốn cất bước từ trong góc đi ra. Bỗng ở trên xe ngựa, một thiếu nữ kiều nhược[1] theo sau Lôi Hạo Tường xuống xe, Lâm Duệ Hi nhất thời đứng sững tại chỗ.

[1] kiều nhược: kiều: đáng yêu nhược: yếu đuối

“Cẩn thận một chút.” Lôi Hạo Tường đưa tay đỡ thiếu nữ kia xuống xe, từ đó có thể nhìn ra quan hệ của bọn họ là không hề bình thường.

Thiếu nữ một tay ôm tiểu thủ lư[2], biểu tình thẹn thùng nhìn Lôi Hạo Tường bên cạnh, để nha hoàn phủ thêm áo khoác cho mình, Lôi Hạo Tường thân thiết giúp nàng cài lại dây cổ áo. Thiếu nữ nhẹ nói “Cám ơn”, hai người nhìn nhau cười.

[2] tiểu thủ lư: lò sưởi nhỏ cầm tay, để giữ ấm

Lâm Duệ Hi nhìn từ xa, chỉ cảm thấy máu trong cơ thể đều đã ngưng kết, từ đầu đến chân phát lạnh. Y chờ đợi rất lâu trong đêm lạnh, người kia cuối cùng cũng trở lại..... Nhưng y hiện tại lại một chút cũng không muốn gặp Lôi Hạo Tường.....

Đối phương đã có ái nhân thân mật như vậy, mình còn tìm hấn để làm gì? Lâm Duệ Hi cười tự giễu, y thu hồi lại đôi chân đang muốn bước đến, đứng im lặng trong bóng đêm, như thể muốn cho bóng nuốt chửng cả thân thể mình.

Lôi Hạo Tường cũng không phát hiện ra y, thần sắc thoải mái cùng thiếu nữ bước lên cầu thang. Một gã thị vệ tiến lên bẩm báo: “Vương gia, có một vị công tử tự xưng là bằng hữu của ngài đã đợi ngài rất lâu.....”

Lôi Hạo Tường đang muốn mở miệng hỏi, Lâm Duệ Hi đột nhiên chạy nhanh về hướng khác. Lôi Hạo Tường nghe tiếng quay đầu nhìn lại, kinh hô: “Duệ Hi?”

Lâm Duệ Hi nghe tiếng gọi của hấn, chạy càng thêm mau.

“Duệ Hi.....” Lôi Hạo Tường thần tình vẫn còn kinh ngạc, vội vã đuổi theo y.

Hai người đỉnh khan liệt phong[3], một trước một sau mà đuổi bắt trên con đường vắng vẻ không một bóng người. Chẳng mấy chốc đã đến Trạng Nguyên phủ, Lôi Hạo Tường rút cục cũng đuổi kịp y. Hấn nhanh chóng bắt được tay áo của Lâm Duệ Hi, đem đối phương kéo vào trong lòng.

“Hô..... Hô..... Hô..... Duệ Hi..... Là người muốn gặp ta sao?” Lôi Hạo Tường vừa thở dốc vừa hỏi: “Rốt cuộc là chuyện gì? Làm sao thấy ta lại bỏ chạy?”

Lâm Duệ Hi đẩy hấn ra, đồng dạng thở dốc, trả lời: “Không..... Không có việc gì.....”

“Như thế nào lại không có việc gì? Người không phải đã đợi rất lâu sao..... Duệ Hi!” Lâm Duệ Hi không đợi hấn nói xong, xoay người chạy trốn.

Trước cửa Trạng Nguyên phủ một người hầu đứng đợi Lâm Duệ Hi trở về, vừa nhác thấy y chạy tới, liền vội vã mở cửa. Lâm Duệ Hi bước nhanh vào trong, Lôi Hạo Tường ở phía sau hô: “Đợi đã.....”

“Không cần để ý đến hấn, mau đóng cửa!” Lâm Duệ Hi hướng người hầu hạ lệnh, Lôi Hạo Tường trơ mắt nhìn cổng đại môn dần khép lại.

“Sao lại thế này.....”Lôi Hạo Tường khó hiểu nhìn đại môn Trạng Nguyên phủ đã đóng chặt.

“Hành động của Lâm Duệ Hi rất dị thường, là mình đã làm gì đắc tội y sao? Chẳng lẽ là.....” Lôi Hạo Tường đột nhiên quay đầu nhìn về hướng tự gia, hấn lập tức liền hiểu được nguyên nhân Lâm Duệ Hi bất thường như vậy.

“Ai..... Thật sự là tiểu dâm chưa a” Lôi Hạo Tường sủng nịch bắt đắc dĩ cười, đối phương hiện tại nhất định không chịu nghe hắn giả thích, đành phải chờ y bớt tức giận rồi nói sau. Lôi Hạo Tường đã tường tận mọi việc, yên tâm rồi đi. Nhưng hắn không biết rằng, chuyện hắn đã biết chỉ là phần vô cùng nhỏ bé...

8. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 8

Lâm Duệ Hi hai mắt trống rỗng nhìn ánh nến trước mặt, tay cầm đũa, một chút cũng không động.

Cầm Hoan Thúc đứng bên cạnh nhìn y thật lâu, rốt cục nhin không được mở miệng: “Thiếu gia, ngài đã nhin đói cả ngày rồi, mau ăn thôi.”

Lâm Duệ Hi nghe xong, lúc này mới bắt đầu gấp đồ ăn, chậm rãi nhai, nhặt nhèo vô vị.

“Cầm Hoan thúc.....”

“Vâng?”

“Người thấy.....” Lâm Duệ Hi dừng một lát, thanh âm có chút trầm trầm hỏi: “Ta nên thú (lấy) Tiểu Tình quận chúa sao.....?”

Thiếu gia, ngài thật muốn nghe ý kiến của lão nô?” Cầm Hoan thúc bình tĩnh hỏi.

“Ân, người nói đi.....”

“Lão nô thấy không có lí do gì khiến thiếu gia không nên thú.” Cầm Hoan thúc nghiêm túc nói: “Lúc trước trên xe ngựa lão nô quên không nói với ngài, quận chúa tuyệt đối xứng đáng trở thành thê tử của ngài. Hơn nữa phát sinh sự việc kia..... Ngài nếu không thú nàng, sẽ mang tội danh bội tình bạc nghĩa, cho dù Cung Thân Vương không truy cứu, người bên ngoài cũng sẽ không bỏ qua cho ngài.”

“Ân.....” Lâm Duệ Hi hữu khí vô lực đáp lại, y đã quá mệt mỏi..... Thứ gì cũng không muốn nghĩ nữa.....

“Nếu như ngài đã có người trong lòng, vậy có điểm không ổn, nhưng ngài hiện tại còn đang cô thân quả nhân, thì có lý do gì để bỏ Tiểu Tình quận chúa? Cho nên lão nô thấy.....”

Cầm Hoan thúc còn đang thao thao bất tuyệt, không phát hiện ánh mắt Lâm Duệ Hi càng ngày càng si ngốc, càng ngày càng ảm đạm. Lâm Duệ Hi buông đũa, nhẹ nói:

“Ta đã biết, Cầm Hoan thúc, người ngày mai sắm sính lễ, tìm một bà mối tới Cung Vương phủ cầu hôn.....”

“Cái gì?” Cầm Hoan thúc nghĩ mình nghe lầm, mấp máy miệng ngơ ngác hỏi.

“Ta mệt quá, ta muốn đi ngủ...” Lâm Duệ Hi kéo thân thể mệt mỏi trở về phòng, Cầm Hoan thúc ở phía sau y hô to: “Thiếu gia! Tốt rồi! Ngài rốt cục nghĩ thông suốt”

Tin tức Lâm Duệ Hi cùng Tiểu Tình quận chúa thành thân không đến một ngày đã truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ, khách nhân đến chúc mừng cơ hồ đập nát cả cánh cửa Trạng Nguyên phủ. Lâm Duệ Hi phở thác mọi việc cho Cầm Hoan thúc, bản thân ngồi buồn bã trong phòng. Y không muốn đối mặt với sự thật, có một số việc y vô luận thế nào cũng không thể trốn tránh

“Thiếu gia..... Thiếu gia.....” một gã nam phó vội vội vàng vàng chạy vào, “Ngũ Vương gia đến đây, ngài ấy nói nhất định phải gặp ngài.”

Đối phương nhất định là đến chất vấn hôn sự của mình cùng Tiểu Tình quận chúa a..... Lâm Duệ Hi buồn rầu nghĩ.

“Để Cầm Hoan thúc tiếp đãi hắn, cứ nói ta đi ra ngoài.....” lời còn chưa nói xong, một thanh âm phẫn nộ đã truyền tới: “Thật có lỗi, ta tự tiện tiến đến.”

Lâm Duệ Hi cùng nam phó kinh ngạc nhìn Lôi Hạo Tường xuất hiện ở ngoài cửa phòng, hắn cười nói: “Xem ra Duệ Hi huynh không chào đón ta a, nghĩ phương trăm kế tìm lý do tránh mặt.”

Lâm Duệ Hi xấu hổ cúi thấp đầu, Lôi Hạo Tường lại nói: “Có một việc rất quan trọng muốn thương lượng với người, người không phiền chứ?”

“Ân”, Lâm Duệ Hi vượt cằm, bảo nam phó kia lui ra. Lôi Hạo Tường lập tức nhanh chóng bước vào trong phòng, thanh âm hỗn tạp bên ngoài đều bị ngăn cách, trong phòng bao phủ một mảnh im lặng khiến Lâm Duệ Hi cảm thấy bức bối.

“Vì cái gì không nghe lời ta nói?” Lôi Hạo Tường trừng mắt nhìn y, nghiêng răng hỏi.

“Ta không hiểu Vương gia đang nói cái gì.” Lâm Duệ Hi ngồi bên chiếc bàn nhỏ tám chân, hai mắt phiêu di nhìn các vật được bài trí trong phòng.

Lôi Hạo Tường một tay nắm mạnh xuống bàn, không để cho y cự tuyệt nắm cằm y quay lại.

“Người đã từng nói, sẽ không thú Tiểu Tình, vì cái gì đổi ý? Cung Thân Vương có mục đích gì, người không phải đã rất rõ ràng sao? Vì cái gì cam tâm để hấn lợi dụng?” Hấn hoá khí bức người, Lâm Duệ Hi ngoan cố đáp lại:

“Việc của ta vốn cùng Vương gia không quan hệ! Ngài không có quyền chất vấn!”

“Người chẳng lẽ.....” Lôi Hạo Tường hai mắt chợt lóe, vốn là định hỏi gì đó, lại đột nhiên cảnh giác quay đầu giương mắt nhìn cửa phòng đã đóng chặt. Lâm Duệ Hi đứng dậy bối rối nhìn hấn, Lôi Hạo Tường bước nhẹ đến cửa phòng, lạnh lùng một chưởng đẩy tung cánh cửa!

“A.....” Trốn bên ngoài chính là A Nghiễm, không kịp bỏ chạy đã ngã sấp xuống đất.

“A Nghiễm?” Lâm Duệ Hi kinh ngạc nhảy dựng lên.

“Người đang làm gì?” Lôi Hạo Tường trầm giọng hỏi, A Nghiễm chột vật đứng lên, liều mạng cúi đầu nói:

“Tiểu nhân chính là nghe nói có khách nhân, định mang nước trà tới.....”

“Vây nước trà đâu?” Lôi Hạo Tường quan sát trên tay gã trống trơn, hừ lạnh.

“Này..... Tiểu nhân..... Quên ở phòng bếp.....” A Nghiễm lắp bắp nói, trên cổ chảy ra một tầng mồ hôi lạnh. Lôi Hạo Tường nhìn gã, trong mắt bắn ra quang mang lạnh như băng, hấn cũng không nói nhiều, miệng chỉ buông ra một câu: “Cút ”.

A Nghiễm sợ tới mức cả người run lấy bầy, liền vội vã chạy mất. Lôi Hạo Tường ‘bang’ một tiếng đóng cửa lại, nói với Lâm Duệ Hi: “Người này không bình thường, nên sớm đuổi đi”.

“Đã biết.....” Lâm Duệ Hi vô thức trả lời. Y bỗng ngẩn ra, suy nghĩ một lúc rồi nói: “Việc trong nhà ta không cần Vương gia quan tâm!”

Mâu quang (con người mắt) Lôi Hạo Tường khế đảo, nhanh chóng nhận ra sự tức giận trong lời nói của y.

“Duệ Hi.....” thanh âm Lôi Hạo Tường lại trở nên nhu thuận, “Người có phải có gì nan ngôn chi ẩn (lời khó nói)?”

“Cái gì?”

“Người căn bản là không thích Tiểu Tình, vì sao phải đáp ứng thú nàng?”

“Hiện tại không thích, nói không chừng tương lai sẽ thích.....” Lâm Duệ Hi buồn bã nói, Tiểu Tình cũng không thích y, bọn họ đều cùng thích một người, quả là một chuyện vừa mỉa mai vừa đáng buồn.

“Duệ Hi!” Lôi Hạo Tường vừa nghe, thần sắc trở nên lại kinh hoảng, “Người đang nói lời ngốc nghếch gì a?!”

“Tiểu Tình quận chúa là cô nương tốt, ta đối nàng không có gì bất mãn, hơn nữa..... Hôn nhân vốn chính là lợi dụng lẫn nhau, kết thông gia với Cung Thân Vương cũng rất có lợi.”

“Sao người có thể nói ra loại lời như vậy? Mới vài ngày ngắn ngủi, người sao lại biến thành thế này?!” Lôi Hạo Tường lắc mạnh bả vai y, Lâm Duệ Hi ánh mắt buồn bã, sự việc mấy ngày nay biến hóa nhanh đến mức chính y không thể tưởng tượng, nhưng ngoài chấp nhận ra y còn có thể làm gì khác?! Y gạt tay Lôi Hạo Tường ra, tức giận nói:

“Ta biến thành như thế nào cũng không liên quan đến Vương gia! Ta muốn thú ai lại càng không khiến Vương gia quản!”

“Người.....” Lôi Hạo Tường cũng phát hỏa, cả giận quát: “Người muốn đem ta bức thành cái gì thì mới cao hứng!”

“Ta khi nào thì bức quá ngài?! Ngài xem bộ dạng ta như vậy làm gì có nửa điểm cao hứng!” Lâm Duệ Hi vì kích động mà không nhận ra thâm ý trong lời nói của mình.

“Đúng thế! Một khi đã người là cam tâm tình nguyện thú quận chúa, vì cái gì còn mang một bộ mặt cau có?! Người rõ ràng cũng không tự nguyện thú nàng!”

“Ta..... Ta.....” Lâm Duệ Hi nhất thời không phản bác được gì, đành kêu: “Ta mất hứng không cần người quản!”

“Ta muốn quản! Người hôm nay không nói rõ ràng ta liền ngồi đây không đi!” Lôi Hạo Tường nói xong, lập tức ngồi xuống ghế thể hiện quyết tâm.

“Người..... Người vô lại!” Lâm Duệ Hi trong cơn tức giận loạn hô lớn: “Người có thời gian nhàn rỗi đến quản ta không bằng về nhà cùng tình nhân của người đi!”

“Tình nhân của ta.....?” Lôi Hạo Tường ngây ngẩn chốc lát mới tỉnh ngộ, “Người là nói người người gặp trước cửa nhà ta?”

Lâm Duệ Hi tức giận quay mặt đi, Lôi Hạo Tường đỏ khốc đỏ cười kéo y lại nói:

“Người lầm rồi! Đó là tiểu biểu muội của ta, nàng tới phủ ở cùng mẫu thân ta đã hơn một năm. Hôm đó nàng là cùng nha hoàn ra ngoài dạo chơi, đã quá muộn nên ta mới đưa nàng về nhà, ta cùng nàng lúc ấy không phải như người tưởng tượng đâu.”

“Biểu muội.....?” Khuôn mặt Lâm Duệ Hi nóng lên, nhận ra sự hiểu lầm của mình, xấu hổ.

“Ta đã biết người vì vậy mà suy nghĩ rất nhiều, đều tại ta không sớm giải thích cho người.” Lâm Duệ Hi ngắn gọn đáp lời: “Không có, là do ta lỗ mãng.....”

“Duệ Hi, ta đã giải thích rõ ràng với người, giờ đến phiên người.” Lôi Hạo Tường nhìn y ôn nhu như nước.

“.....” Lâm Duệ Hi trầm mặc thật lâu, “ta không có gì để giải thích.....”

“Duệ Hi! Người rút cuộc.....” Hốc mắt Lâm Duệ Hi phấp phồng làm những lời còn lại của Lôi Hạo Tường ngưng tại yết hầu.

“Ta không có cách gì khác ngoài làm như vậy! Xin người đừng hời hợt nữa!” Lâm Duệ Hi dùng thanh âm gằn như ai cầu, Lôi Hạo Tường ngơ ngác nhìn hình dáng bi thương của y.

“Thật xin lỗi..... Xin người trở về đi..... Người để ta yên tĩnh một chút.....” Lâm Duệ Hi nhún nhún nói.

Lôi Hạo Tường không hề miễn cưỡng y, cho dù Lâm Duệ Hi không chịu tự mình nói cho hắn, hắn cũng nhất định phải tra rõ nguyên do sự tình! Quyết định như vậy xong, hắn nhẹ nhàng nói – Đã quấy rầy, rồi im lặng rời khỏi phòng.

Sau khi Lôi Hạo Tường đi, Lâm Duệ Hi tâm tình trở nên càng thêm u buồn, y đến cơm chiều cũng ăn không vào, sớm đã lên giường nằm. Nhưng lăn qua lộn lại, vẫn là không có cách gì ngủ được.

Cũng không biết đã nằm bao lâu, chỉ nghe bên ngoài gió đêm gào thét, ánh sáng mờ nhạt xuyên thấu qua song cửa sổ, những cành cây khô như móng vuốt dã thú, đan vào nhau tạo thành một mảng bóng đen kịt.

Ngoài cửa sổ bỗng dưng truyền đến tiếng ‘lạch cạch’, dường như có một chú mèo con đang nhảy vào. Lâm Duệ Hi hơi dụi dụi mắt, mơ mơ màng màng nhìn ra phía cửa sổ. Khắc tiếp theo, một mặt bóng người hiện lên, Lâm Duệ Hi chấn động, hô nhỏ: “Ai!”

Người nọ nói: “Là ta.”, hai phiến cửa sổ lập tức bị đẩy ra. Lâm Duệ Hi chết lặng trên giường, đối phương đóng cửa lại, trong bóng đêm căn lấy cây nến trên bàn, đem hỏa chiết ra đánh lửa lên.

Ánh nền vàng nhạt soi sáng khuôn mặt tuần dật của Lôi Hạo Tường, Lâm Duệ Hi vốn đã đoán được chính là hắn, cũng không có gì quá bất ngờ, y thấp giọng hỏi: “Muộn thế này sao người còn tới? Lại uống đến say như vậy.....”

Lôi Hạo Tường nghiêm mặt nói: “Có một số việc tốt nhất là nên sớm giải quyết. Ta không muốn kinh động đến những người khác, cho nên treo tường vào, hy vọng người không để tâm.”

“Sự việc gì nghiêm trọng như vậy? Không thể để đến ngày mai sao?”

“Ta đã biết nguyên nhân.” Lôi Hạo Tường sợ y không hiểu, lại bổ sung thêm một câu: “Ta biết nguyên nhân người không thể không thú Tiểu Tình.”

Lâm Duệ Hi cúi đầu, yếu ớt nói: “Một khi người đã biết, càng nên thông cảm cho ta.....”

“Ta đương nhiên thông cảm cho người! Người căn bản là bị người gài bẫy! Vì cái gì không tìm ta giúp người?!” Lôi Hạo Tường cáo buộc.

“Tìm người thì phải làm thế nào đây.....” Lâm Duệ Hi không muốn đối mặt với ánh mắt bức thị của hắn, quay mặt đi, nói: “Hơn nữa thú nàng đối với ai cũng đều có lợi, ta cũng không hối hận vì quyết định của mình.....”

“Cái gì mà đối ai đều có lợi?! Người có hay không nghĩ tới tâm tình của ta!” Lôi Hạo Tường rốt cục nhìn không được gằm nhẹ, Lâm Duệ Hi kinh ngạc ngắc đầu.

“Lời này của người có ý tứ gì.....”

“Ta thích người!” Lôi Hạo Tường bất ngờ xuất ra một tin sấm sét, Lâm Duệ Hi bị chấn động tới suy nghĩ không thông, đôi môi khẽ nhếch mà chẳng thể nói thành lời.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ, trầm mặc nhìn nhau đến nửa ngày.

Lôi Hạo Tường nghĩ mình nói qua giản đoản (ngắn gọn, đơn giản) đối phương nghe không hiểu, lại bổ sung: “Ta có thể nói cho người, ngay từ lần đầu gặp gỡ ta đã có hảo cảm với người, nhưng ban đầu cũng không phát hiện. Giờ nghĩ lại, đến chính ta cũng không thể tin nổi..... Nhưng điều này là thiên chân vạn xác! Ta càng ở bên người lại càng quý mến người, lâu dần liền biến thành yêu thương, ta biết người đối ta cũng có tình cảm, chỉ là ngại thế tục không dám mở lời mà thôi.”

“Người..... Người nói bậy bạ gì đó!” Lâm Duệ Hi đỏ bừng mặt, người này cư nhiên mặt không đổi sắc ung dung nói ra những lời như vậy!

“Người nói đi, người chẳng lẽ không thích ta sao?”

“Ta..... Cái gì mà thích với không thích! Đừng nói những lời mất mặt như vậy!” Lâm Duệ Hi không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ xuất ra một câu không hề liên quan.

“Thẹn sao? Thẹn thùng nên nói dối đúng không? Ta nói chính là lời thật tình, vì sao phải thẹn?” Lôi Hạo Tường thoải mái đáp lại, coi như đối phương đã thừa nhận tâm ý.

“Người thật sự là.....” Lâm Duệ Hi thật sự không quen tình yêu cuồng phóng loại này, đành mắng lung tung: “Nếu thực sự thích ta sẽ không nói thẳng ra miệng!”

“Chúng ta trước kia chính là đem lời giấu kín trong lòng, mới có thể sinh ra nhiều hiểu lầm như vậy, mới có thể gặp được nhiều khúc chiết như vậy, thời điểm hiện tại chính là nên nói rõ ràng.

Hắn những câu xác tạc, Lâm Duệ Hi rốt cuộc không thể nói gì thêm, Lôi Hạo Tường trở về vấn chính đề.

“Hai chúng ta thích nhau, người căn bản không lý do thú nữ nhân khác!”

“Ta có, ta phá hỏng danh tiết của nàng.....”

“Ta không tin người cùng nàng lúc đó đã có cái gì, người không phải loại người như vậy!”

“Nhưng tất cả mọi người trong phòng đều thấy chúng ta xích lô nằm trên giường! Bọn họ không tin ta!” Lâm Duệ Hi bắt đầu hạ giọng.

“Chỉ cần chứng minh người bị hãm hại là được!”

“Người bảo ta lấy cái gì để chứng minh?” Lâm Duệ Hi kích động kêu lên: “Mà cho dù là người chứng minh được, nhưng người có thể bồi thường được danh dự của Tiểu Tình quận chúa sao? Toàn thiên hạ mọi người đều biết nàng và một nam nhân ngủ cùng một giường! Người bảo sẽ có nam nhân nào chịu thú nhận? Người nói nàng phải làm sao bây giờ!”

“Người là vì vậy mà đáp ứng thú nhận?” Lôi Hạo Tường nghiêng răng hỏi.

“Đúng vậy, ta không muốn thương tổn nàng.....”

“Người vì không muốn thương tổn nàng, cho nên muốn thương tổn ta?”

“.....”

“Ta phải chịu trách nhiệm về việc ta đã làm!”

“Ồ? Vậy sao?” Lôi Hạo Tường đang từ vẻ giận dữ, bỗng nhiên lạnh lùng cười, hất kéo mạnh người Lâm Duệ Hi, đè xuống giường. Lâm Duệ Hi bị bất ngờ, cả người đều đơ ra, chỉ thấy Lôi Hạo Tường cúi sát vào bên tai y, ái muội nói: “Ta đây cũng làm vậy với người nha..... Yên tâm, ta chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm.....”

Lâm Duệ Hi nhanh chóng hiểu được ý đồ của hắn, trên mặt y hết hồng lại trắng, giãy dụa nói: “Người..... Người lại nói lời bậy bạ! Người đừng làm loạn nữa!”

“Ta chính là muốn làm loạn với người, hơn nữa là vô cùng vô cùng loạn.....” Đầu lưỡi âm áp của Lôi Hạo Tường khéo léo cuốn lấy vành tai y, ngậm vào trong miệng. Lâm Duệ Hi cảm thấy tai vừa nóng vừa tê liệt, vừa xót vừa ngứa, toàn thân không thể ức chế mà rung động.

“Buông ta ra.....” Thanh âm Lâm Duệ Hi mang theo chút dục vọng, hai nắm tay đang dầm vào ngực đối phương lại không còn một chút khí lực.

“Nhìn bộ dáng bây giờ của người, ai có thể tin rằng người chạm qua Tiểu Tình?” Lôi Hạo Tường thì thầm nói nhỏ, miệng vẫn như trước ngậm chặt vành tai Lâm Duệ Hi, một tay lại lặng lẽ xâm nhập vào trong vạt áo của y, bắt đầu lần mò tìm kiếm hai tiểu nhũ châu, hết xoa lại nắn bứt.

Lâm Duệ Hi chống cự càng gay gắt, y dùng sức giữ chặt tay Lôi Hạo Tường, ngăn cản đối phương vuốt ve trước ngực mình. Lôi Hạo Tường rút một tay ra, bất ngờ bắt lấy dục vọng nơi khóe gian của y, Lâm Duệ Hi đành chỉ run rẩy, toàn thân đều cứng đờ.

“Người..... Người không được làm vậy!” Y dùng đôi mắt hàm chứa lệ quang mà trừng đối phương.

“Vậy người muốn như thế nào? Muốn kêu người tới cứu người sao?” Lôi Hạo Tường thản nhiên nói.

“Không cần đến người khác!” Lâm Duệ Hi chẳng biết từ khi nào đã nắm lấy chân nệm trên đầu giường, dầm xuống Lôi Hạo Tường, nhưng y dù sao không phải thật tình muốn dả thương đối phương, động tác có vẻ chậm chạp vô lực. Lôi Hạo Tường thoát cái đã tránh được cây nệm. Hai tay Lâm Duệ Hi run rẩy cầm chân nệm bằng sứ rồi bỗng đập mạnh xuống đất, thanh âm chói tai liên vang lên.

Lâm Duệ Hi cũng không ngờ lại tạo ra tiếng động lớn như vậy, y hoảng sợ, không dám nhúc nhích.

“Không có việc gì không có việc gì..... Không sợ nga.” Lôi Hạo Tường nhẹ nhàng vuốt ve y, bên ngoài phòng bỗng truyền đến thanh âm lo lắng của Cẩm Hoan thúc: “Thiếu gia, trong phòng ngài làm sao vậy?”

Lâm Duệ Hi sợ tới mức mặt không còn chút máu, cuống quýt nói: “Không..... Không có gì.”

“Cần ta vào không?”

“Không cần! Người không cần vào!” Lâm Duệ Hi thất thanh kinh hô, nếu bộ dạng bây giờ của y cùng Lôi Hạo Tường bị thấy được, thì thật sự là nhảy vào Hoàng Hà cũng không tẩy sạch!

Lôi Hạo Tường chắc chắn y không dám phản kháng, hắn phôi phôi cười, bái khai cổ áo của Lâm Duệ Hi. Cẩm Hoan thúc ở bên ngoài vẫn chưa từ bỏ ý định, hỏi: “Thật sự không sao chứ?”

“Không cần, người đi nghỉ đi..... Ân.....” Lâm Duệ Hi nói đến đoạn sau, thanh âm bắt đầu không ổn, Lôi Hạo Tường cắn mạnh vào bả vai tuyết trắng mềm mại, hạ thân còn cố ý dấn vào y mà cọ xát.

Lâm Duệ Hi cả người cứng ngắc, không dám giãy dựa cũng không dám hô lớn, chỉ có thể cắn chặt răng, hai mắt hàm chứa lệ quang tức giận hung hăng trừng đối phương.

Tiếng bước chân của Cẩm Hoan thúc xa dần, Lâm Duệ Hi vẫn không dám lớn tiếng, thấp giọng mắng: “Đáng giận! Người rốt cuộc muốn như thế nào.....”

Thanh âm của y khàn khàn mà vô lực, càng lộ ra hương vị hấp dẫn mê hoặc, Lôi Hạo Tường nghe thấy liền toàn thân tê liệt, mắt lóe ra dực hoả, nói: “Ta muốn ôm người.....”

Lâm Duệ Hi mở miệng, vốn muốn nói chuyện, Lôi Hạo Tường lại đột ngột hôn y, đầu lưỡi giao hoạt tiến vào khuôn miệng nhỏ nhắn, không ngừng khuấy động, hai đôi môi hút chặt lấy nhau, phát ra những thanh âm *** mĩ.

“Ân.....ừ....” Lâm Duệ Hi ngượng ngùng thở hổn hển, hai má y đỏ bừng bừng, trong miệng tất cả đều là hương vị của đối phương. Lôi Hạo Tường ngậm lấy phiến môi y, vừa cắn vừa mút, làm hai cánh môi vốn đậm màu phấn hồng trở nên đỏ tươi, ướt át mê người.

Đây là lần thứ hai Lâm Duệ Hi và hắn hôn môi, lần đầu tiên bởi vì quá mức đột ngột, chính mình hoàn toàn không nhớ rõ là hương vị gì. Lúc này lại gặp nụ hôn cuồng dã kịch liệt như vậy, y hoàn toàn chẳng ứng phó được. Y không thể hô hấp, toàn thân đều như nhũn ra. Lôi Hạo Tường nhận ra, hảo tâm thối lui một chút. Một sợi chỉ bạc nhiều ra khoe miệng, Lâm Duệ Hi khép hờ mắt, thở hổn hển, mở miệng dùng lưỡi khẽ liếm thóa dịch ở bên miệng.

Động tác này mỉa hoặc mười phần, Lôi Hạo Tường thấy dực hỏa thiêu đốt toàn thân. Hắn thở gấp, lại tiếp tục hôn đầy nhiệt tình, hai tay nhịn chẳng nổi vội vàng tháo đai lưng Lâm Duệ Hi, cởi bỏ y phục của y.

Trên cánh tay Lâm Duệ Hi còn khoác hờ chiếc áo, thân thể lại hoàn toàn trần trụi. Lôi Hạo Tường cũng chưa kịp cởi hết y phục, một tay xả hạ quần của chính mình, nâng cao hai chân Lâm Duệ Hi, dùng thứ nam nhân to lớn không ngừng cọ sát vào trung thân y.

Hành động ân ái này khiến Lâm Duệ Hi chịu không nổi, y rên rỉ, miệng lẩm bẩm nói: “Không được..... Ân..... Không.....” Nhưng thân thể y đã hoàn toàn không thể khống chế, hai bắp chân trắng nõn siết chặt lấy cơ thể đối phương, phiến mỏng nhịn không được khẽ lay động, dực vọng đã trưởng đại của y liên tục cọ sát với thứ nam nhân cực lớn của Lôi Hạo Tường. Dịch trắng trong suốt tiết ra từ hai cơ thể, ướt át và nóng bỏng.

Lôi Hạo Tường vừa lòng nhìn thấy y bộ dạng ý loạn tình mê, hắn không cần tiếp tục áp chế y, bởi vì Lâm Duệ Hi đã bất tri bất giác ôm lấy lưng hắn. Lôi Hạo Tường mở rộng hai chân y, một bên vuốt ve phần hông, bàn tay xoa nắn bộ ngực y, khẽ ngắt véo hai tiểu quả đỏ sậm, còn dùng móng tay gãi nhẹ thân thể y qua lớp vải áo, khiến cho Lâm Duệ Hi liên tục rên rỉ.

Thứ dực vọng của hai người đã vừa nóng vừa cứng, khổ gian Lâm Duệ Hi cũng dính nhóp nhớp một mảng, thấm đầy dịch thể cả hai. Lôi Hạo Tường trượt thân thể xuống dưới, dùng miệng đùa bốn mao phát nùng hắc[1] trên thân y. Lâm Duệ Hi sợ hãi hô lớn “Đừng...”, không ngờ tới tiếp theo đối phương lại ngậm lấy tinh khí của y!

“Ừ” Lâm Duệ Hi cả người bắn ra, cơ hồ giật nảy lên. Lôi Hạo Tường nâng hai chân y lên đặt trên vai mình, đầu vùi vào giữa. Hắn đem thứ nam nhân của y ngậm chặt trong miệng, đầu lưỡi linh hoạt không ngừng liếm mút xung quanh, Lâm Duệ Hi xấu hổ nắm chặt tóc hắn, vừa thở dốc vừa kêu lên:

“Không Đừng liếm chỗ đó!”

Lôi Hạo Tường ngẩng đầu nhìn y, cười xấu xa: “Không cần vội, ta sẽ khiến người dực tiên dực tử..... Ta cần phải hảo hảo chăm sóc tiểu bảo bối đáng yêu này một chút.”

“Người..... Người bại hoại!” Lâm Duệ Hi đang muốn đánh hắn, Lôi Hạo Tường lại đột nhiên dùng một ngón tay tiến vào trong cơ thể y, lời mắng giận lập tức chuyển thành tiếng rên rỉ khó nhịn.

Lôi Hạo Tường lấy tay vuốt ve tiểu huyết, miệng vẫn liên thoảng nói ra những lời tình tứ: “Chuẩn bị một chút, khi ta đi vào phải mở rộng, khi ta rút ra thì phải ngậm chặt lại.....”

Nụ hoa bị ngón tay tham lam tiến vào thực khó chịu! Lâm Duệ Hi khóc nức nở, van vãn cầu xin: “Ồ ô..... đừng..... thứ kia..... mau.....mau.... rút ra.....”

“Ngoan... bảo bối, người khóc như vậy thật mê người.” Lôi Hạo Tường cười vô lại, rồi tiếp tục tiến ngón tay thứ hai vào.

“Đừng..... A.....” Lâm Duệ Hi thấy phía dưới mình càng lúc càng đau đớn, khóc lại càng thê thảm.

“Người siết thật chặt..... Cho nên mới thống khổ như vậy.” Lôi Hạo Tường thân kinh trăm chiến, hơn nữa trước đây đã xem không ít những bộ sách về Long Dương thuật (sách sx gay), hẳn nắm chắc mười phần có thể chăm sóc Lâm Duệ Hi, tiếp tục dỗ dành y: “Thả lỏng thân thể, cảm thụ chuyển động của ta ở bên trong người là như thế nào..... Nghe ta, người sẽ nhanh chóng thấy khoái lạc.”

Lâm Duệ Hi thần trí đã không rõ ràng nghe theo lời hắn, tiểu huyết dần dần mở rộng, cảm giác thống khổ quả thực tiêu tán không ít. Lôi Hạo Tường lại tăng lên ba ngón tay, tiểu huyết của y rất nhanh liền thích ứng, không hề đau đớn. Ngón tay hắn rút ra đẩy vào vô cùng thuần thực, Lôi Hạo Tường dần dần tăng lực động. Ngón tay bỗng chạm vào một điểm sâu kín nào đó trong cơ thể, Lâm Duệ Hi liền thấy như có một dòng nhiệt đang xỏ xuyên qua thân thể mình, cảm giác thoải mái khó có thể nói thành lời.

Lôi Hạo Tường gấp thời cơ, thành tục đem ngón tay rút ra, không ngờ Lâm Duệ Hi lại khóc ai cầu: “A..... đừng rút ra.....”

Lôi Hạo Tường nâng cao hông Lâm Duệ Hi, nắm nhiệt vật to lớn của mình đặt đến nơi cửa vào, cười tà mị: “Yên tâm..... Ta cho người thứ còn lớn hơn nhiều.....”(+.III)

Hắn vươn người tiến tới, khối thịt lớn chậm rãi tiến vào, bởi vì vừa rồi phóng túng, tiểu huyết dễ dàng đem hơn phân nửa cơn thịnh to lớn nuốt vào. Hai người đều khẽ rên rỉ, thấy khổ hạ trường nóng tới mức muốn nổ tung, đau đớn hoà cùng khoái cảm. Lôi Hạo Tường cảm giác cơn thịnh của mình bị nụ hoa vừa mềm mại vừa nóng bỏng kia gắt gao ôm lấy, vô cùng phiêu phiêu dục tiên (chín đắm trong dục vọng).

Lôi Hạo Tường hai tay xoa nắn hai phiến mông trắng nõn của Lâm Duệ Hi, mạnh mẽ hữu lực, khiến nó không ngừng run rẩy.

Lâm Duệ Hi thở gấp, phối hợp vận vẹo hông, thứ nam nhân của y tưởng đến phát đau, y một tay ôm Lôi Hạo Tường, tay kia nắm dục vọng của mình mà xoa nắn. Lôi Hạo Tường cũng không muốn bỏ lỡ, động tác tiến vào của hắn càng thêm dùng sức, dường như muốn xỏ xuyên qua đối phương.

Lát sau, Lâm Duệ Hi liền tiết ra, dịch thể nóng ẩm bắn đầy trên hạ thân của Lôi Hạo Tường, còn chảy dọc theo thân thể y, từng giọt từng giọt rơi xuống giường.

Lôi Hạo Tường nâng bổng y lên, nắm hông y hướng hạ thân mình ấn tới, chính hắn cũng hưng hăng tiến nhập, tiếp theo càng ôm chặt thân người Lâm Duệ Hi, rồi mạnh mẽ rút ra đâm vào, như thế lặp lại mấy chục lần, bộc lộ toàn bộ ham muốn chiếm hữu.

Lâm Duệ Hi không động, y nhắm mắt lại ôm lấy đối phương, phần eo mềm mại phóng dăng vận vẹo, tiểu huyết siết chặt lại, Lôi Hạo Tường khẽ rên: “Người thật là tiểu yêu tinh..... Tiểu huyết *** dâng.....”

Lâm Duệ Hi cảm thấy nội bích một trận nóng lên, đối phương đâm mạnh vài cái, rốt cục ngọc dịch đều bắn ra.....

Bầu trời mờ mịt, sương sớm thanh lãnh giăng toả tiểu viện, loáng thoáng truyền đến tiếng gà gáy. Lôi Hạo Tường ngồi quay lưng về phía Lâm Duệ Hi, y phục trên người hắn đầy những vết nhăn nhúm, chứng minh chủ nhân đêm qua đã trải qua một hồi hoan ái kịch liệt.

Lâm Duệ Hi hơi mở mắt, ý thức lơ mơ cảm giác được đối phương đang xuống giường, bên tai vang lên tiếng vải vóc loạt soạt. Lâm Duệ Hi biết hẳn phải đi, y khẽ động thân thể muốn ngồi dậy, nơi tư mật liền truyền đến một trận đau đớn như bị xé rách, khuôn mặt chốc lát đã tái xanh.

“Người nghỉ đi.” Lôi Hạo Tường thấy y nhe răng nhếch miệng (vì đau), yêu thương đem y ấn trở về.

“Người chờ một chút.....” thanh âm Lâm Duệ Hi khàn khàn, y đã kêu rên suốt một đêm, yết hầu đều khô khốc. Y tập tễnh bò xuống giường, mở ngăn tủ tìm ra một cái khăn tay – chiếc khăn sáng màu thêu đôi

uyên ương vàng nhạt.

“Ta quên đưa cho người..... Đây là Tiểu Tình quận chúa nhờ ta giao cho người.”

Lôi Hạo Tường nhìn nhận nhậ nhìn chiếc khăn tay kia, ánh mắt tràn đầy thâm ý. Lâm Duệ Hi thấy hắn không nói gì, liền hỏi: “Người hiểu được dụng ý của nàng không?”

“Ta hiểu.....” Lôi Hạo Tường không hề nói gì, dứt khăn tay vào trong ngực áo

“Vậy.....” Lâm Duệ Hi còn muốn nói rõ ràng, Lôi Hạo Tường lại nhẹ nhàng vừa hôn vừa vuốt ve mặt y, nói:

“Người cái gì cũng không cần quan tâm, cứ giao cho ta.”

Mỗi khi hắn nói như vậy, Lâm Duệ Hi liền thâm giác chính mình vô năng. Y sắc mặt ửng đỏ nhìn đối phương mở cửa sổ nhảy ra ngoài, rất nhanh liền biến mất trong bóng đêm.

9. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 9

Cảnh liễu héo rũ rỏ bóng xuống mặt nước, nụ hoa sắc hồng phấn nộn cùng với sương phong nhẹ thổi, tản mát ra hương thơm nhàn nhạt. Giữa hoa viên mùa đông, duy chỉ có hoa đào ngạo nghễ đơn độc.

Một thiếu nữ thân vận áo choàng lông hồ trắng muốt đứng giữa vườn đào, từng đợt tiếng bước chân từ phía sau truyền tới, nàng ung dung xoay người, không cần nhìn đã đoán được người đến là ai.

“Ngũ Vương gia...” Tiểu Tình hạ thấp mi mắt.

Lôi Hạo Tường nhìn quanh bốn phía, bên bờ sông tiêu điều chỉ có một mảnh liễu tàn, không hề thấy bóng dáng người nào khác. Hắn gật đầu nói: “Cám ơn quận chúa đã giữ lời hứa đến đây một mình.”

“Đối với việc Ngũ Vương Gia dặn, Tiểu Tình tất nhiên sẽ hết sức phối hợp. Tiểu Tình quận chúa khó nén được tình cảm ái mộ trong lòng, cúi thấp đầu, không cho người đối diện thấy được ánh mắt của mình.

Lôi Hạo Tường lấy chiếc khăn tay có tú thêu đôi uyên ương ra, nói: “Thâm ý của người bản vương đã hiểu được, ta vô cùng cảm tạ.”

“Không có..... Chỉ trách ta lỗ mãng, mới làm hại Lâm đại nhân.....” Tiểu Tình hổ thẹn nói.

“Quận chúa không có lỗi.” Lôi Hạo Tường nghiêm mặt: “Người cùng Duệ Hi chính là rơi vào bẫy của Cung Thân Vương.”

Tiểu Tình thầm giật mình, ngẩng đầu khó hiểu, rồi lại nhanh chóng cúi xuống.

“Quận chúa, người không tin sao?” Lôi Hạo Tường đối với phản ứng của nàng không mấy vừa lòng.

“Không..... Ta tin.....” Tiểu Tình sớm mơ hồ cảm giác được âm mưu của ca ca, nàng nhiều lần định giải thích với hắn mình cùng Lâm Duệ Hi trong lúc đó là trong sạch, nhưng đều bị người kia quát bảo ngưng lại, hắn chỉ muốn nàng nhất tâm, một lòng một ý chờ lập gia đình.

Ca ca chẳng những không cho nàng nhắc lại sự việc kia, còn phái người giám thị nhất cử nhất động của nàng, hôm nay cũng là phí rất nhiều tâm tư mới có thể một mình đến gặp Lôi Hạo Tường. Như thế xem ra, nàng cùng Lâm Duệ Hi quả thật là bị ca ca thiết kế.....

Ca ca vì sao phải làm như vậy? Hắn rốt cuộc đang tính toán điều gì..... Biểu tình trên mặt Tiểu Tình bất định, Lôi Hạo Tường quan sát thần sắc của nàng, đại khái cũng đoán ra nàng là đang suy nghĩ điều gì.

“Quận chúa, nếu người thật sự có tâm, ta muốn thỉnh cầu người làm một chuyện.”

“Vương gia xin cứ nói.”

“Ta hy vọng người có thể thối hôn.” Lôi Hạo Tường dùng ngữ khí mềm nhẹ nói, ánh mắt cũng chăm chú nhìn Tiểu Tình, không để cho nàng cự tuyệt

Tiểu Tình không có vẻ bất ngờ, chỉ là cúi đầu càng thấp. Một lúc lâu sau, nàng yếu ớt hỏi:

“Vương gia..... là vì Lâm đại nhân sao?”

“Không phải chính người thù đôi uyên ương này sao? Trông rất giống hai chúng ta, như thế nào còn hỏi vậy?” Lôi Hạo Tường cười khẽ.

Ánh mắt Tiểu Tình nhìn về mặt hồ xa xa, Lôi Hạo Tường nhìn thấy đôi diễm thủy uyên ương, hẳn cho rằng này đôi uyên ương đều là giống đực, lúc ấy còn giặt mình rất lâu.

Nàng nhìn chỗ thù trên khăn tay, liền đã hiểu được quan hệ của Lôi Hạo Tường và Lâm Duệ Hi, thật sự chúc phúc cho bọn họ. Nàng khẽ nói: “Đồng chí ngày đó..... Người bỗng nhiên tới nhà ta, ta còn thăm cao hứng một hồi lâu Nhưng sau này ta mới phát hiện, người là vì Lâm đại nhân mà đến Người người còn nhìn y bằng ánh mắt.....”

Nàng dừng lại, Lôi Hạo Tường hỏi: “Như thế nào?”

“Ánh mắt người nhìn y..... cùng.....giống với ánh mắt ta nhìn người.....” Tiểu Tình ngập ngừng nói xong, nàng khẽ siết vạt áo choàng trên người, nhỏ giọng: “Vương gia thỉnh yên tâm, ta nhất định sẽ hướng ca ca đề xuất thôi hôn”

“Làm khó người rồi, nếu người không có biện pháp mở miệng, ta có thể nghĩ cách khác.....” Lôi Hạo Tường vỗ nhẹ bả vai nàng, Tiểu Tình lắc đầu nói: “Không..... Đây đều là họa do ta gây ra, nên ta sẽ tự giải quyết, hết thấy đều trách ta nghe lời nha hoàn xúi bẩy, tự hẹn Lâm đại nhân ra gặp.....”

“Nha hoàn cũng là do người ca ca phái đến?” Lôi Hạo Tường nhú mi hỏi.

“Àn.....” Ánh mắt của Tiểu Tình lại càng ảm đạm, Lôi Hạo Tường lo lắng hỏi: “Người làm sao vậy?”

“Không có việc gì. “ Tiểu Tình vội vã lắc đầu. “Ta đã ra ngoài lâu như vậy, cần phải trở về, bằng không ca ca sẽ nghi ngờ.”

“Được, người trở về đi, trên đường cẩn thận.”

“Vâng, Vương gia tái kiến.....” Tiểu Tình nhu thuận nói xong, lướt qua Lôi Hạo Tường, cúi đầu chậm rãi bước đi.

Lôi Hạo Tường ánh mắt thâm trầm chăm chú nhìn. Đến khi thân ảnh màu trắng dần dần li khai khỏi tầm mắt, hẳn mới xoay người rời đi.

Xế chiều, trong Cung Vương phủ truyền ra tiếng khắc khẩu (cãi nhau) kịch liệt, không lâu sau, Tiểu Tình quận chúa khóc lóc từ phòng Cung Thân Vương chạy ra ngoài, một đường trở về phòng, tiếp theo liền nhốt mình trong đó.

Cung Thân Vương hạ lệnh, ai cũng không được giúp nàng, đến lão Vương phi cũng không ngoại lệ. Đến khi trời đã sáng ngày, nha hoàn bưng một chậu nước để sơ tẩy đi vào

“Quận chúa, quận chúa? Người có trong đó không?” Nha hoàn hô to được vài tiếng, không thấy đáp lại, nàng đành tự tiện đẩy cửa đi vào.

Trong phòng một mảnh tử tịch, nha hoàn vừa bước vào khuê phòng của Tiểu Tình, liền nhìn thấy một thân người treo trên xà nhà.....

“Á á á-!!!” Nha hoàn thất thanh hét lên, chậu nước đang bưng trên tay bịch một tiếng rơi xuống đất.

Cành cây xám ngắt khảnh khiu khê lay động, trong Trạng Nguyên phủ, một nữ phó đang phơi quần áo lên cây gậy trúc, mấy người hầu cẩn thận quét sạch bụi đất trong sân.

“Thiếu gia! Thiếu gia!” Cẩm Hoan thúc hét to như sấm, vội vã chạy vào tiểu viện tử nơi Lâm Duệ Hi ở, Lâm Duệ Hi đang ngồi ngắm hoa, nghi hoặc đứng lên.

“Làm sao vậy.....?”

“Tiểu Tình quận chúa..... Tiểu Tình quận chúa nàng..... Đã treo cổ tự vẫn.”

Sắc mặt Lâm Duệ Hi đột nhiên trắng bệch, tựa như bị dội vào người cả một chậu nước lạnh, máu trong người chớp mắt đã ngưng kết thành băng.

Không lâu sau khi Lôi Hạo Tường nhận được tin Tiểu Tình tự vẫn, Lâm Duệ Hi đã tới tìm. Hắn ra lệnh cho người hầu lui ra, một mình gặp Lâm Duệ Hi trong sảnh lớn. Lâm Duệ Hi lửa giận bùng bùng chạy ào vào, thấy hắn cũng không thèm chào, câu đầu tiên liền hỏi: “Người đã làm gì với Tiểu Tình quận chúa?!”

“Ta cái gì cũng không làm, chỉ là thỉnh cầu nàng thối hôn mà thôi.” Lôi Hạo Tường trả lời, chuẩn bị hảo hảo đối mặt với cơn giận của y.

“Vậy nàng vì sao..... Vì sao lại treo cổ tự vẫn?!”

“Ta không rõ lắm, việc này ta cũng chỉ vừa mới nghe nói.”

Lâm Duệ Hi đối với thái độ bình tĩnh của hắn, giận dữ nạt: “Tiểu Tình quận chúa vì chúng ta mà tự vẫn! Người chẳng lẽ một chút thương tâm cũng không có sao?”

“Ta rất bất ngờ, cũng rất thương tiếc nàng, nhưng đây là do chính nàng lựa chọn, không liên quan gì tới cũng ta.” Lôi Hạo Tường cố gắng không chọc giận y.

“Nếu người không đi tìm nàng, nàng sẽ không lựa chọn như vậy!”

“Nếu ta không đi tìm nàng, người và nàng liền từng bước từng bước đi vào cái bẫy của Cung Thân Vương, vĩnh viễn không thể quay đầu lại.” Khẩu khí Lôi Hạo Tường đột nhiên tăng lên.

“Dù rơi vào bẫy vẫn còn tốt hơn là phải chết!” Lâm Duệ Hi kịch liệt phản bác.

“Nàng lựa chọn dùng tự sát để phản kháng, ai cũng không thể ngăn cản. Ta nói lại lần nữa, ta đối với lựa chọn của Tiểu Tình rất tiếc thương, nhưng ta không hối hận việc đã đề xuất yêu cầu đó với nàng.”

“Người..... Ta không ngờ người lại lãnh huyết đến vậy!” Lâm Duệ Hi không thể ngờ rằng hắn lại bình thản như thế trước cái chết của Tiểu Tình quận chúa, một mạng người mà ở trong mắt của hắn chỉ như một “lựa chọn đáng tiếc” thôi sao?!

“Nếu ta ngay từ đầu đã biết nàng sẽ dùng cái chết để phản kháng, ta cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn, nhưng hiện tại sự tình đã xảy ra, chúng ta có tức giận cũng vô dụng!” Lôi Hạo Tường dùng ngữ khí cường ngạnh để phản bác.

“Nếu ta ngay từ đầu đã biết người nhẫn tâm như vậy, ta sẽ tình nguyện lấy Tiểu Tình quận chúa!” Lâm Duệ Hi hét lớn.

“Duệ Hi! Ta muốn người hiểu rõ! Không phải là ta khiến Tiểu Tình quận chúa tự sát!” Đối với sự giận giữ của y, Lôi Hạo Tường cũng bắt đầu mất đi sự nhẫn nại.

Lâm Duệ Hi bỗng dưng ngẩng người nhìn Lôi Hạo Tường, sau đó nước mắt liền tuôn rơi.

“Người nói đối với..... mặc kệ chuyện của người.....” y nói ra những lời không đầu không cuối, Lôi Hạo Tường lòng thầm thấy không ổn, đang định mở miệng, Lâm Duệ Hi lại tiếp tục: “Là ta không tốt..... Là ta đã hại nàng!”

“Duệ Hi!”

Lâm Duệ Hi đột nhiên xoay người, chạy ra ngoài cửa. Lôi Hạo Tường vội vàng đuổi theo, không cẩn thận đụng phải mẫu thân đang đi vào.

“Làm sao vậy?” Dong phi đoan trang tao nhã nghi hoặc nhìn hắn, rồi nhìn bóng Lâm Duệ Hi đang chạy xa dần.

“Thực xin lỗi, chốc nữa con sẽ giải thích với người.....” Lôi Hạo Tường nhanh chóng hành lễ với mẫu thân, rồi thẳng hướng Lâm Duệ Hi rời đi mà chạy. Đến khi hắn đuổi tới ngoài cửa lớn, Lâm Duệ Hi đã vô ảnh vô tung (không hình không bóng). Lôi Hạo Tường hỏi thị vệ y chạy đi đâu, thị vệ đều nói không rõ. Lôi Hạo Tường nhớ tới mẫu thân còn chờ hắn trong sảnh lớn, đành phải quay trở về.

Lâm Duệ Hi chạy một đoạn dài chẳng phân biệt được phương hướng, đến khi đã mệt thì chậm rãi đi bộ. Y cũng không rõ tâm trạng hiện tại của mình là như thế nào, có bị thương, có phần nộ, cũng có hối hận.

Y ghét sự lạnh lùng của Lôi Hạo Tường, nhưng càng nhiều lại là uất ức thống hận bản thân mình! Lâm Duệ Hi biết sự việc này không thể trách Lôi Hạo Tường, y đang trút giận lên đối phương, bởi y giống như một con rùa rụt cổ, cái gì cũng không làm, đem hết thấy mọi việc cho Lôi Hạo Tường xử lý, thế nên sự tình mới phát triển đến bước này, chính y cũng không có khả năng tìm ra một đường sống.

Tâm tư Lâm Duệ Hi càng thêm hỗn loạn, bản thân chẳng những yếu đuối vô năng, lại còn vô cùng ích kỉ! Nếu y không tư tâm tác tủy (mượn rượu nói lời thật tâm), nói rằng muốn cùng một chỗ với Lôi Hạo Tường, nói rằng không muốn lấy Tiểu Tình, Tiểu Tình cũng sẽ không phải hy sinh tính mạng!

Hiện tại y đã đạt được mục đích, không cần lấy Tiểu Tình..... Kẻ bỉ ổi vô sỉ nhất kỳ thực chính là y!

Lâm Duệ Hi hoảng hoảng hốt hốt nghĩ, không biết chính mình đã đi bao lâu, cũng không biết đang đi đến nơi nào, đến khi y tỉnh táo lại thì đã đứng ở trước cửa Cung Vương phủ.

Những trận âm thanh ầm ĩ từ trong Cung Vương phủ truyền ra, Lâm Duệ Hi chân mọc rễ trên mặt đất, ngốc trệ nhìn bài biển trên đại môn Cung Vương phủ.

Vài tên nô phó đẩy cửa bước ra nhìn thấy y, lập tức kêu lên sợ hãi: “Lâm đại nhân đến!”

Lâm Duệ Hi đứng lặng, còn chưa kịp phản ứng, đã bị một đám người ba chân bốn cẳng lôi kéo vào trong. Cung Thân Vương vừa nghe nói y đến, lập tức bỏ lại mọi công việc đi ra gặp.

“Cung Thân Vương.....” Đối mặt với hần, Lâm Duệ Hi có cảm giác mâu thuẫn nói không nên lời, tuy đối phương có tâm ý lợi dụng y, nhưng cũng vì thế mà mất đi muối muối.

“Lâm đại nhân! Ta hỏi ngươi, Tiểu Tình ngày hôm qua có phải là ra ngoài gặp người?” Cung Thân Vương hỏa bạo hỏi ra một câu kinh người, Lâm Duệ Hi trong lòng hốt hoảng, luống cuống trả lời: “Không..... Không có a.....”

Người Tiểu Tình gặp không phải y, nhưng cùng y có quan hệ..... Y không dám nói ra sự thật này.

Cung Thân Vương hiển nhiên không tin lời y, hần kích động quát: “Không có? Bằng không nó vì cái gì bỗng nhiên đề xuất nó muốn thối hôn?!”

“Ta không biết.....” Thanh âm Lâm Duệ Hi vì sợ hãi cùng hối hận mà kịch liệt run rẩy.

“Nghe hạ nhân nói, sáng hôm qua nó dắt mọi người đi ra ngoài, kết quả lúc trở về liền tính tình đại biến! Chạy tới nói với ta nó không muốn gả cho ngươi, nó muốn thối hôn! Ta không đáp ứng, nó liền làm ra loại sự việc ngốc nghếch này! Tiểu Tình luôn luôn nhu thuận nghe lời, nếu không có người xúi giục nó, nó như thế nào lại bỗng nhiên như vậy?!”

Cung Thân Vương như pháo sắp nổ, từng bước tiến bức, Lâm Duệ Hi không ngừng kinh hoàng lắc đầu: “Ta thực không biết.....”

Cung Thân Vương sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói: “Có phải là ngũ Vương gia làm?”

Huyết sắc trên mặt Lâm Duệ Hi nhất thời ngưng chảy, giật mình trờ trờ hai mắt –phản ứng này của y chính là đáp án rõ nhất! Cung Thân Vương lửa giận tận trời gầm rú:

“Bốn vương đã biết nhất định là do hần giở trò quỷ!!!”

“Cung Thân Vương! Việc này cùng ngũ Vương gia không quan hệ! Ngài không cần oan uổng hần!” Lâm Duệ Hi sợ Lôi Hạo Tường sẽ bị hần trả thù, vội vàng lên tiếng biện bạch.

“Ngươi không cần che giấu cho hần! Ta vô cùng hiểu rõ trò quỷ của hần!” Cung Thân Vương lớn tiếng kể tội: “Hần là kẻ mặt người dạ sói! Trước mặt một kiểu sau lưng một kiểu! Hần ngoài mặt tỏ ra muốn là kết giao, thực chất lại rất ghen tị với ta! Hần nhất định là không vừa mắt với việc ngươi và ta kết thân, cho nên ở giữa phá đám!”

“Cung Thân Vương! Cho dù ngươi gì bất mãn với ngũ Vương gia thì cũng không nên đổ oan cho hần! Như vậy thật sự không phải là hành động của chính nhân quân tử!” Lâm Duệ Hi không thể chịu được người trong lòng mình bị khinh miệt như thế.

“Bổn vương sao lại đổ oan cho hần? Hần đã làm cái gì ta còn không rõ ràng sao? Ta và hần từ nhỏ đã quen biết. Trước đây, dù là văn hay võ hần đều không phải là đối thủ của ta! Hần thường tỏ vẻ nhận thua, nhưng trong lòng thì luôn tìm cách vượt mặt ta!” Cung Thân Vương hận cũ thù mới cùng lúc tuôn trào. “Hần tự nhận mị lực phi phạm, luôn dây dưa không rõ với mấy danh kỹ, rồi lại không dám lấy các nàng! Lan nhi (Thủy Lăng Lan) chính là một ví dụ! Hần và Lan nhi quen biết nhau trước, nhưng sau Lan nhi lại chọn ta, hần liền hận ta! Còn có trận đấu lần đó, hần cho tới bây giờ đều không có tái đấu với ta trên mã cầu trường. Lần đó hần đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi mới tham gia trận đấu! Hơn nữa còn tìm bằng được nhược điểm của ta rồi mới xuống tay, cố ý làm ta bị thương! Hần vốn tưởng rằng hần là bằng hữu thân thiết nhất của ngươi, hiện tại thấy đám hỏi của hai nhà chúng ta, hần đương nhiên rất tức giận! Rõ ràng hần lợi dụng tình cảm của Tiểu Tình với hần để làm nó thối hôn! Ngươi đến bây giờ còn bảo vệ cho loại gia hỏa ti tiện bỉ ổi đó sao?”

Lâm Duệ Hi không ngờ trước đây giữa bọn họ còn có nhiều ân oán như vậy. Tuy y đã biết Lôi Hạo Tường luôn thâm trầm khó dò, nhưng y không thể tin rằng đối phương lại là loại người hai mặt như Cung Thân Vương đã nói!

Lâm Duệ Hi không ngờ giữa bọn họ trước đây còn có nhiều ân oán như vậy. Tuy y đã biết Lôi Hạo Tường luôn thâm trầm khó dò, nhưng y không thể tin rằng đối phương là loại người hai mặt như Cung Thân Vương nói!

Nhưng, lời Cung Thân Vương lại có vẻ chính xác.....Lòng tin của Lâm Duệ Hi với Lôi Hạo Tường bắt đầu dao động. Chẳng lẽ người kia phá hỏng hôn sự của y và Tiểu Tình quận chúa chỉ là vì trả thù Cung Thân Vương sao? Nhưng nhớ tới những việc mà Lôi Hạo Tường đã làm cho y..... Khôi phục lại niềm tin của mình, Lâm Duệ Hi khẩu bất trạch ngôn (lời nói không kiêng dè) phản bác: “Thân Vương! Ngài lúc trước không phải từng muốn đem Tiểu Tình quận chúa gả cho ngũ Vương gia sao? Ngài căn bản là định lợi dụng hần! Như thế nào hiện tại lại đổ lỗi cho hần?!”

“Đó là.....” Cung Thân Vương bị y nói trúng tim đen, thẹn quá hóa giận, quát: “Đó là bởi vì Tiểu Tình thích hần! Ta mới cho hần một cơ hội! Ai ngờ hần lại không biết tốt xấu như thế!”

“Thân Vương vì sao phải đập thập người khác để nâng cao chính mình [1] như vậy?! Ngài rút cuộc là vì quận chúa hay là vì bản thân, trong lòng ngài tất hiểu rõ!” Lâm Duệ Hi lớn tiếng buộc tội.

Cung Thân Vương hiện giờ đã vô cùng nổi giận, hần giận dữ quát lớn: “Hỗn xược! Ngươi nghĩ thân phận của ngươi là gì? Dám cả gan nói với bổn vương loại lời như vậy!?”

“Thân vương, nếu ngài thực sự ngay thẳng thì sẽ chẳng tỏ ra sợ hãi thế, những lời của ta cũng không thể khiến ngài tức giận”

“Ngươi.....” Cung Thân Vương ngậm miệng không nói được gì, hần dừng một chút, lại khó chịu đáp: “Ngươi nghĩ Lôi Hạo Tường quang minh chính đại sao? Hần làm những việc so với ta còn bỉ ổi hơn nhiều lắm! Chỉ có tiểu mao đầu (đứa trẻ nhỏ) mới vào đời không lâu như ngươi mới có thể bị hần sai khiến vậy.”

Lâm Duệ Hi càng thêm tức giận, người này không chỉ muốn hại Lôi Hạo Tường, mà còn muốn cho y một cước? Lâm Duệ Hi tài ăn nói cũng không kém cạnh, hiện tại lại đang vô cùng tức giận, miệng càng không chịu buông tha.

“Hạ quan vốn chính là một tiểu mao đầu chưa thấy qua thế diện, thật hiếm khi có Cung Thân Vương kiến thức rộng rãi, xin hãy chỉ dạy để hạ được mở rộng tầm mắt.”

Cung Thân Vương bị y một phen châm chọc liền đại phát lôi đình, hần cũng không khách khí, lung tung mắng:

“Ngươi bớt đắc ý đi! Lôi Hạo Tường ở sau lưng ngươi đã nhạo báng ngươi rất nhiều! Hần nói ngươi khờ dại không hiểu chuyện! Nói ngươi không nhìn được nhân tình thế thái! Ngươi còn chẳng hay biết gì! Luôn sùng bái, trung thành với hần.”

Lôi Hạo Tường nói là những lời trêu mếu với Lâm Duệ Hi, lại bị Cung Thân Vương biến tấu thành nhạo báng. Lâm Duệ Hi lại chẳng biết thật tình, nghe hần nói vậy trên mặt liền một trận hồng một trận bạch.

Cung Thân Vương thấy y mắc mưu, càng thêm đắc ý: “Nói cho người một chuyện, cái chết của Trần Chi Hiếu, cũng là ngũ Vương gia thân yêu của người một tay thực hiện!”

Hắn bỗng nhiên nhắc tới người này, Lâm Duệ Hi nhất thời còn không có phản ứng, chỉ im lặng lắng nghe: “Lần đầu tiên thi tập bị hủy, đích thực là Trần Chi Hiếu gây nên, nhưng lần phóng hỏa thứ hai, tất cả hoàn toàn đều là do ngũ Vương gia của người đặt bẫy! Người nghĩ thi tập vì cái gì lại xuất hiện trong nhà Trần Chi Hiếu đúng lúc như thế? Ngũ Vương gia đã sớm mua chuộc được thân tín của Trần Chi Hiếu, bọn chúng liên kết với hộ thành thị vệ để diễn một vở kịch! Trần Chi Hiếu vốn cũng không trong sạch, bị hất gở trò như vậy, dấu vết liền lộ ra ngay! Sau đó bình bại như núi đổ[2], ngũ Vương gia của người mới có thể thắng!”

Lâm Duệ Hi nghe được trọn mắt há hốc mồm, án kiện thi tập trước đây cứ nhiên còn có bí mật này?! Khó trách sự tình phát triển lại trùng hợp như thế! Khó trách Trần Chi Hiếu đến cuối cùng cũng không có thừa nhận tội phóng hỏa! Khó trách Lôi Hạo Tường thường lộ ra cười lạnh mà y không thể hiểu nổi!

“Sao? Giờ đã rõ ngũ Vương gia của người là người thế nào chưa?” Cung Thân Vương cười nhạt.

Lâm Duệ Hi cả người phát lạnh, một câu cũng nói không được, y không thể chịu được dả kích này. Cung Thân Vương trong mắt lóe ra hào quang, hắn rất nhanh lại bày ra một bộ mặt thân thiện, nói: “Lâm đại nhân, mới vừa rồi bốn vương rất xúc động, nói một chút lời thất lễ, hy vọng người đừng để bụng.”

Ánh mắt Lâm Duệ Hi mờ mịt như trước, không nói được một lời.

Cung Thân Vương tiếp tục ghé vào lỗ tai y thăm thăm thì thì: “Hắn vì tư lợi bản thân, làm hại Tiểu Tình mất đi tính mạng, bốn vương tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định, Lâm đại nhân, hiện tại người đã hiểu rõ hắn, cầu người nhất định phải vạch trần sự thật. Ta muốn bẩm báo Thánh Thượng sự việc này, ta phải lột bỏ bộ mặt giả dối nguy hiểm của kẻ kia, để tất cả mọi người thấy được bộ mặt thật của hắn!”

Lời hắn nói Lâm Duệ Hi một câu cũng nghe không vào, những hình ảnh khi ở bên Lôi Hạo Tường cứ xoay tròn trong đầu y. Này nọ cười ôn nhu, này giọng nói âm áp..... Chẳng lẽ đều là giả sao?!

Cung Thân Vương thấy y chẳng nói lời nào, bắt đầu không kiên nhẫn kéo kéo cánh tay y. “Lâm đại nhân, người rốt cuộc có nguyện ý cùng bốn vương hợp tác không? Chẳng lẽ đến nước này mà người vẫn còn muốn bảo vệ ngũ Vương Gia?”

Lâm Duệ Hi vẫn im lặng cúi đầu, khẩu khí Cung Thân Vương bắt đầu tăng thêm: “Tiểu Tình vô tội đã mất mạng, chẳng lẽ người một chút cũng không muốn đòi lại công đạo sao cho nó.....”

Lâm Duệ Hi không đợi hắn nói xong, đột nhiên gạt tay hắn ra, chạy nhanh ra ngoài.

“Lâm đại nhân! Lâm đại nhân!” Cung Thân vương hô to vài tiếng, thấy y không hề dừng lại, hắn hừ lạnh: “Hừ! Đồ không biết thời thế[3]....”

Hắn vừa nói xong thì lão Vương phi nước mắt giàn giụa được thị nữ dìu tới, bà gào khóc gọi tên con: “Tình nhi đều là bị người bức tử! Vì cái gì người phải bức nó như vậy! Ô ô ô..... Vì cái gì phải làm vậy với muội muội của người?!”

Trong mắt Cung Thân Vương bắn ra hàn quang, hắn né tránh ánh nhìn từ đôi mắt già nua của mẫu thân, lạnh lùng nói: “Mẫu thân, người nói chuyện nên chú ý, Tình nhi là bị ngũ Vương gia và Trạng Nguyên gia Lâm đại nhân bức tử.....”

Lão Vương phi run run lau nước mắt, Cung Thân Vương cười lạnh một tiếng: “Mẫu thân, người yên tâm, ta sẽ không buông tha hai tên hung thủ đã bức tử Tình nhi kia.”

Hắn nói xong, lại chăm chú nhìn mẫu thân của mình.

Tuyết trắng rơi xuống từ bầu trời xám xịt. Cước bộ của những người đi đường đều nhanh hơn, cố tìm kiếm một nơi có thể trú bão tuyết. Lâm Duệ Hi mờ mịt bước đi, trong mắt y không có lấy một tia sinh khí, hai chân bước từng bước nặng nề vô định, giống như một cô hồn không chủ, lang thang vất vưởng nơi ngã tư đường.

Y muốn đi đâu? Y muốn gặp ai? Không, Y đâu cũng không muốn đi, ai cũng không muốn gặp.....

Tuyết càng lúc càng lớn, còn có vài giọt mưa lạnh như băng hỗn loạn trút xuống, con đường trước mặt bị phủ đầy tuyết, tìm không được lấy một bóng người.

Tóc cùng thân thể Lâm Duệ Hi phủ một tầng nước lạnh, cả thân thể gần như đã đông cứng, nhưng y vẫn ngoan cố bước đi.

Từng trận gió thổi qua lạnh đến thấu xương, cuốn tung lớp y phục mỏng manh.

Lâm Duệ Hi toàn thân chết lặng, trước mắt một mảnh hỗn hắc, rốt cục trụ không nổi ngã xuống đất.

10. Tình Hãm Trạng Nguyên Lang - Chương 10

“Thiếu gia.....!” Cẩm Hoan thúc ngực ngang nhìn Lâm Duệ Hi đang từ trên giường lao đảo ngồi dậy. Y suy yếu nói:

“Thật xin lỗi, Cẩm Hoan thúc, đã khiến người lo lắng.....”

“Không không..... Thiếu gia, ngài không có việc gì là tốt rồi.” Cẩm Hoan Thúc lau lau nước mắt, thấp giọng: “Thiếu gia, ngài sinh bệnh hôn mê đã mấy ngày nay, trong nhà và trong triều đình đã xảy ra không ít đại sự.....”

Lâm Duệ Hi gật đầu, y hiện tại phải xử lý rất nhiều việc: “Ta biết.....”

Cẩm Hoan thúc nào nề nói: “Khi ngài hôn mê, chúng ta đều rất lo lắng, mọi người đã bắt đầu loan truyền, rằng..... rằng.....”

Lâm Duệ Hi thấy ông ấp a ấp úng liền nhíu mày: “Người cứ nói, ta sẽ không trách người.”

“À..... Mọi người bên ngoài cứ nhiên nói thiếu gia ngài bỏ rơi Tiểu Tình quận chúa!” Cẩm Hoan thúc tức tối nói.

“Mặc kệ mấy lời của họ đi, sau đó thì sao?” Lâm Duệ Hi lại hỏi.

“Ngũ Vương gia nghe xong mấy lời này đương nhiên cũng rất giận dữ, sau đó chúng ta đã báo với ngài ấy là ngài trước khi hôn mê đã đến Cung Vương phủ, vì thế ngũ Vương gia liền đi tìm Cung Thân vương. Hình như Cung Thân Vương đã nói một số lời không dễ nghe, hai người thiếu chút nữa thì đánh nhau.....”

“Đánh nhau?” Lâm Duệ Hi hít mạnh một hơi.

“Không có đánh thật, nhưng không lâu sau việc này đã truyền đến trong cung, Hoàng Thượng triệu bọn họ tiến cung, hai người lại ở trước mặt Hoàng Thượng cãi vã một trận, Cung Thân Vương nói cái chết của Tiểu Tình quận chúa có liên quan tới ngũ Vương gia, sau lại càng làm quá, đã nói ra rất nhiều chuyện.” Cẩm Hoan thúc nói một hơi dài, dừng lại thở gấp, Lâm Duệ Hi vội tiếp: “sau đó ra sao?”

“sau đó Vương phi của Cung Vương phủ, thị nữ của Tiểu Tình quận chúa, còn có A Nghiễm cũng được triệu đến.”

“A Nghiễm?”

“Đúng a! Ai ngờ tiểu tử A Nghiễm đã nhận không ít ưu đãi của Cung Thân Vương, hẳn thừa nhận chính hắn đã chứng kiến toàn bộ sự việc xảy ra tại Cung Vương phủ, tiểu tử này thật sự rất đáng giận!”

“Vậy..... Hoàng Thượng có xử phạt bọn họ không?”

“Hoàng Thượng giao việc này cho tông chính tự xử lý, hôn qua ngũ Vương gia tiến cung, giờ vẫn chưa trở về. Thiếu gia đừng lo lắng quá, tội của ngũ Vương gia và Cung thân vương không phải là đại tội, không cần khẩn cấp.”

“Sự việc này..... Ta cũng có trách nhiệm.” Lâm Duệ Hi áy náy nói.

“Thiếu gia, ngài nói cái gì vậy?” Cẩm Hoan Thúc khẩn trương: “Việc này sao lại có liên quan đến ngài được? Là ngũ Vương gia và Cung Thân Vương xích mích mà thôi.”

“Có lẽ là như thế Nhưng ta cũng có trách nhiệm.....” Lời còn chưa dứt, Lôi Hạo Tường đã từ đâu đi tới. Hãn hơi thở gấp, mấy lọn tóc trên trán bị mồ hôi bắt dính, hai má phỉm hồng.

Lôi Hạo Tường cũng không nói gì, chỉ dùng đôi mắt sáng ngời gắt gao nhìn Lâm Duệ Hi, Lâm Duệ Hi né tránh ánh mắt hãn, nói với nhóm người hầu: “Các người lui xuống đi.”

Trong phòng chỉ còn hai người, Lâm Duệ Hi vươn tay ý bảo: “Vương gia đã ăn cơm chưa? Mời ngồi.....”

Lôi Hạo Tường bỗng nhiên nắm chặt tay y, trong lòng Lâm Duệ Hi chấn động, kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Người đã tỉnh?” Lôi Hạo Tường trầm giọng, thanh âm mang theo trách cứ cùng lo lắng, Lâm Duệ Hi nhìn hãn, mới phát hiện hãn tiêu tụy không ít, hai má hóp lại, hốc mắt xuất hiện hai quầng thâm màu xám nhạt. Bản thân sinh bệnh, hãn nhất định đã rất lo lắng.....

Lâm Duệ Hi ngậy người, cúi đầu nói: “Thực xin lỗi, đã hại người lo lắng.....”

Lôi Hạo Tường thấy y như vậy, khẩu khí rất nhanh đã mềm xuống: “Người không có việc gì thì tốt rồi..... Còn cái gì hiểu lầm, mâu thuẫn, chúng ta cùng nhau nói rõ, hảo hảo giải quyết, đừng không thêm để ý tới ta.”

Lâm Duệ Hi gật đầu, vì sao sau khi đã biết bản chất thật của đối phương, y lại bị sự ôn nhu kia làm cho chấn động? Y cảm thấy vô cùng xấu hổ về bản thân mình.

Lôi Hạo Tường kéo ghế, ngồi xuống bên cạnh y, nắm tay y hỏi: “Duệ Hi, người có khỏe không?”

Lâm Duệ Hi nhẹ nhàng rút tay về, khẽ đáp: “Ừm.....”

Lôi Hạo Tường phát hiện ra sự khác thường của y, hai mắt lóe lên, thấp giọng hỏi: “Duệ Hi, người có chuyện gì muốn nói với ta?”

Lâm Duệ Hi nhìn hãn, lại do dự quay mặt đi. Lôi Hạo Tường nâng cằm y lên kéo trở lại, nhìn thẳng vào hai mắt y, nói: “Ta nói rồi, có cái gì hiểu lầm, chúng ta phải đối mặt nói rõ chứ không được không để ý tới ta.”

Lâm Duệ Hi hít sâu một hơi, rốt cục lấy hết dũng khí: “Cung Thân Vương hãn..... Nói một ít chuyện của người.....”

Lôi Hạo Tường nhú nhú mày, lạnh lùng cười. “Hãn nói như thế nào?”

“Có liên quan đến việc thi tập bị thiêu hủy, hãn nói là người đã hãm hại Trần Chi Hiếu” Lâm Duệ Hi thử gợi chuyện, thấy hãn không có phản bác, mới tiếp tục: “còn có ân oán giữa người và hãn, còn có..... Hãn nói người đã nhạo báng ta trước mặt hãn, nói ta rất khờ dại.....”

Lôi Hạo Tường thừa nhận: “Sự việc thi tập bị thiêu kia quả thật là ta làm, ta và Cung thân vương luôn diện cùng tâm không cùng (bằng mặt mà không bằng lòng), nhưng ta tuyệt đối không có nhạo báng người.”

Lâm Duệ Hi cười nhạt: “Cho dù người đã nhạo báng ta cũng không quan trọng, bởi vì ta quả thật rất khờ dại.....”

“Là rất quan trọng!” Lôi Hạo Tường nghiêm mặt nói: “ta tuyệt đối không có coi thường người! Người phải hiểu người ở trong lòng ta là có bao nhiêu quan trọng!!!”

Lâm Duệ Hi khẽ cười, cúi đầu không nói. Lôi Hạo Tường kéo tay y, ngó sát lại gần y, “ta quả thật đã làm không ít việc không rõ ràng, ta chẳng thể phủ nhận, nhưng đó là do tình thế bắt buộc. Tỷ như chuyện Trần Chi Hiếu, ta nếu không như vậy làm, sẽ không thể khống chế được hãn, và hãn sẽ lại tiếp tục bày quỷ kế hãm hại chúng ta.....”

“Ta hiểu.”

”Người không tin lời ta sao?” Lôi Hạo Tường chợt hỏi, vô thức siết chặt tay.

”nếu ta không tin lời của người, thì ta thực ngốc nghếch.....”

Lời của Lâm Duệ Hi làm hãn yên tâm, Lôi Hạo Tường vui mừng cười nói: “Có những lời này của người, ta không còn sợ nữa.”

"Sợ cái gì?"

"không có, Cung Thân Vương muốn giở trò hại chúng ta, ta đã có biện pháp ứng phó."

"Đúng rồi, việc của Tiểu Tình quận chúa Hoàng Thượng nói như thế nào?"

"Cung Thân Vương nói là ta với người đã hại chết Tiểu Tình."

"à?"

"Đừng sợ." Lôi Hạo Tường vuốt ve tóc y an ủi, lại hừ nhẹ: "Cung Thân Vương quá mức cuồng vọng, hẳn nghĩ Hoàng Thượng sẽ tin tưởng ai?"

"Ý của người ý"

"Duệ Hi, nói cho người biết một việc....." Sắc mặt Lôi Hạo Tường trầm xuống. "Hoàng Thượng từ trước đã đề phòng Cung Thân Vương cùng Trần Chi Hiếu."

Đây là tin tức bí mật sao? Lâm Duệ Hi trở nên khấn trương, cố gắng bình tâm lắng nghe.

"Các phe phái trong triều tranh đấu kịch liệt, đối với Hoàng Thượng không hề có lợi. Thái tử còn nhỏ tuổi, nếu hai phe phái này trở nên mạnh hơn, thái tử sau khi đăng cơ sẽ phiền toái rất nhiều, cho nên phải khiến các thế lực phân tán....."

Lâm Duệ Hi nghe đến đó cũng hiểu được tám chín phần, Lôi Hạo Tường tiếp tục nói: "Cho nên, bước đầu tiên là phải giải quyết Trần Chi Hiếu, ta làm ra việc đó, cũng là vì đại cục."

"Ừm....."

"Sau khi Trần Chi Hiếu gặp chuyện, nhục khí của Cung Thân Vương tăng nhiều, nhưng bên trong cũng bắt đầu phân rã. Hắn lại nhìn chẳng rõ tình thế, định mượn cơ hội này diệt trừ luôn ta..... Duệ Hi, người cho rằng Hoàng Thượng sẽ giúp ai?"

Không cần nói thì hai người đều đã rõ đáp án, Lâm Duệ Hi tiếp lời: "Nói như vậy, người căn bản không cần lo lắng."

"Đúng vậy, bộ dáng của ta hiện tại cũng là đóng kịch thôi, Cung Thân Vương không tồn tại được lâu nữa đâu....." nói lên đây, ánh mắt Lôi Hạo Tường lại trở nên lãnh khốc.

Mỗi khi hắn lộ ra ánh mắt này, Lâm Duệ Hi liền thấy vô cùng khó chịu. Rõ ràng là một người ôn nhu như vậy, lại bởi vì tranh quyền đoạt thế mà trở nên lãnh khốc vô tình, nhưng hắn cũng là thân bất do kỷ, mà bản thân tương lai có một ngày cũng sẽ biến thành thế sao.....?"

"Duệ Hi."

"Ah?"

"Mấy ngày tới có lễ Thánh Thượng sẽ triệu kiến người, người chỉ cần nói thật những lời mà người và Tiểu Tình quận chúa khi gặp nhau đã nói là được, như vậy những lời làm chứng của thị nữ của Tiểu Tình quận chúa và A Nghiễm sẽ thành vô tác dụng."

"cái gì vô tác dụng?"

"Âm mưu của cung thân vương a, là hắn hãm hại người và Tiểu Tình."

Lôi Hạo Tường thấy y tỏ ra không quá vui vẻ, dấm chua trong lòng liền dâng lên, trầm mặt hỏi: "Chẳng lẽ người không muốn tố cáo hắn?"

Lâm Duệ Hi nghĩ nghĩ, rồi gật gật đầu. Lôi Hạo Tường lửa giận dâng lên, thanh âm cũng nâng cao: "Vì sao?"

"Ta mệt....." Lâm Duệ Hi uể oải nằm xuống giường.

"Mệt?"

"Ta đối với hết thấy đều mệt mỏi....." Lâm Duệ Hi chán ghét mấy vụ quan trường tranh đấu này, y không muốn tiếp tục làm lửa chiến lan rộng thêm nữa.

Lôi Hạo Tường nghĩ thầm, y mấy ngày nay đã trải qua rất nhiều việc, cảm thấy mệt mỏi cũng không có gì lạ. Hắn ôm lấy bả vai y, hiền từ nói: "Ta hiểu, vậy người hảo hảo nghỉ ngơi vài ngày, ta sẽ giải thích với Hoàng Thượng, đợi đến khi người muốn làm chứng sẽ mời người vào cung.

"Không cần, ta không cần người nói đỡ." lâm duệ hi mở miệng cãi lại.

"Vậy người....."

"Ta sẽ nói tất cả sự thật, được chưa?" Lâm Duệ Hi nhượng bộ.

"Được....." Lôi Hạo Tường cũng không muốn tiếp tục gây khó dễ cho y.

Lâm Duệ Hi không nói gì nữa, cầm bát cơm chậm chậm ăn. Lôi Hạo Tường ngồi bên cạnh y, không ngừng gấp thức ăn bỏ vào bát, mặc cho y né tránh.

"Người đã ăn chưa?" Lâm Duệ Hi mở miệng phá vỡ bầu không khí trầm mặc.

"Đã ăn....." Lôi Hạo Tường bỗng dừng vươn tay ôm lấy y, ôn nhu nói: "Duệ hi, sau khi sự việc này được giải quyết ổn thỏa, ta sẽ chính thức giới thiệu người với mẫu phi của ta....."

Lâm Duệ Hi lấp bắp kinh hãi, run run hỏi: "mẫu phi của người.....?"

"Ừ, ta muốn nói cho bà người chính người ta muốn ở bên cả đời." Lôi Hạo Tường thích thú cười.

"Nhưng nếu bà....."

"Sẽ không đâu." Lôi Hạo Tường tì trán lên trán y, nhẹ nhàng nói: "ta nhất định sẽ thuyết phục bà, ta nhất định sẽ làm bà thành toàn cho chúng ta, cứ giao cả lên ta, cái gì cũng không cần lo lắng....."

Lâm Duệ Hi im lặng ngồi dựa vào hắn, một đạo hào quang bỗng loé lên trong đôi mắt y.

Lần này, y có lẽ không thể đáp ứng Lôi Hạo Tường.....

Đúng như Lôi Hạo Tường nói, hai ngày sau Hoàng Thượng đã triệu kiến Lâm Duệ Hi đến ngự thư phòng, ở đây còn có Tông Chính tự Thiếu Khanh chủ bộ.

"Lâm khanh, trẫm có một số việc muốn người chứng thực, người không cần gấp gáp, cứ trả lời chi tiết là được." Hoàng Thượng hiền từ nói.

"Hoàng Thượng xin cứ hỏi, vi thần chắc chắn sẽ trung thực trả lời." Lâm Duệ Hi cung kính đáp.

"Tốt lắm, vậy thỉnh Lâm khanh kể lại toàn bộ sự việc khi người cùng Tiểu Tình quận chúa gặp nhau, còn có việc Cung Thân Vương muốn người lấy Tiểu Tình."

Lâm Duệ Hi gật đầu, bắt đầu đem toàn bộ sự tình nói ra, là việc Tiểu Tình quận chúa nhờ y giao chiếc khăn tay cho Lôi Hạo Tường, rồi việc Cung Thân Vương uy hiếp y phải chịu trách nhiệm, chỉ cần y nhớ rõ, toàn bộ đều kể ra hết.

"Ừm" Hoàng Thượng nghe xong dường như rất vừa lòng, người khẽ vuốt râu, suy tư nói: "Xem ra, những lời ngũ Vương Gia nói đều là thật."

"Hoàng Thượng, dù có thế nào thì hại Tiểu Tình quận chúa quả thật là vi thần....." Lâm Duệ Hi áy náy nói.

"Không không, đừng vội tự trách bản thân như vậy, việc này còn chưa được định đoạt. Người yên tâm, chỉ cần người trong sạch, trẫm nhất định sẽ thay người tác chủ."

"Tạ ơn Hoàng Thượng."

"Cũng đã sắp đến rồi, đừng để ý quá đến việc này, Lâm khanh trở về hảo hảo nghỉ ngơi đi."

"Hoàng Thượng....." Lâm Duệ Hi tỏ vẻ không muốn đáp ứng, ngược lại dường như còn có chuyện muốn nói.

“Hoàng Thượng, đây là tự tiến thư (thư tự tiến cử) của vi thần, thỉnh Hoàng Thượng xem.” Lâm Duệ Hi từ trong ngực lấy ra một phong thư, hai tay trình lên. Một lão thái giám tiếp nhận, cung tất kính dâng cho Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng xem xong, không vội nói gì mà chỉ lệnh cho tất cả mọi người lui ra. Người cầm thư hỏi: “Lâm khanh, vì sao đột nhiên lại muốn đi Bảo Thục quận đảm nhiệm chức Thái Thú?”

“Hoàng Thượng, quyết định đó của vi thần không phải là bỗng bột nhất thời, thư này thần đã soạn xong từ nửa năm trước, nhưng là vẫn chưa có cơ hội trình lên, gần đây đã xảy ra rất nhiều sự tình khiến thần lại hạ quyết tâm.”

“Lâm ái khanh, tình hình hiện tại của Bảo Thục Quận người có hiểu rõ?”

“Thần đã rõ, thần biết đảm đương chức Thái Thú của Bảo Thục quận sẽ rất khó khăn, nhưng vi thần đã quyết tâm nhất định phải vượt qua những khó khăn này.”

Hoàng Thượng nhắm mắt trầm tư một hồi rồi mở mắt cười nói: “Khanh có quyết tâm như vậy, trẫm rất yên lòng.”

“Vâng..... Hoàng Thượng, quyết định của người là.....”

“Trẫm đáp ứng tự tiến thư của khanh.”

Lâm Duệ Hi mừng rỡ vô cùng, quỳ xuống khấu đầu: “Tạ chủ long ân.”

“Ái khanh đừng vội tạ ơn,” Hoàng Thượng cười đùa, “nói không chừng trẫm đây là đang hại người ấy á.....”

“Sao có thể như vậy? Đây là lựa chọn của chính vi thần, là phúc hay họa, chỉ có thể tuân theo thiên ý.”

“À, đúng rồi..... Việc này, Ngũ đệ biết không?” Hoàng Thượng bỗng nhiên nhắc tới Lôi Hạo Tường, Lâm Duệ Hi có chút hoảng hốt: “Thần.....thần không có nói với ngài ấy.....”

“Nếu ngũ đệ biết, có lẽ nó sẽ ngăn cản?” Lời của Hoàng Thượng dường như có chứa thâm ý, Lâm Duệ Hi nghe xong lại chần chừ – người giống như biết rõ quan hệ của mình và Lôi Hạo Tường/

Hoàng Thượng vừa cười vừa nói: “Lâm khanh yên tâm, nếu người không muốn cho người ta biết, trẫm nhất định sẽ giúp người giữ bí mật.”

“Tạ ơn Hoàng Thượng.”

“Việc điều chức, trẫm nhất định sẽ sớm xử lý, người định khi nào thì chính thức nhận?”

“Càng nhanh càng tốt..... Tốt nhất là trước rằm.”

“Tốt lắm, công văn mấy ngày nữa là có thể hoàn tất, khanh về nhà đợi tin tức xấu đi.”

“Vâng.”

Về đến nhà, Lâm Duệ Hi đem việc được điều đi Bảo Thục quận nói cho Cẩm Hoan thúc, phân phó ông không được tiết lộ ra ngoài. Cẩm Hoan thúc trước đây không đồng ý việc y một mình đến Bảo Thục quận, nhưng nay thấy y tâm ý đã quyết, cũng không tiếp tục nhiều lời, chỉ đành cung kính đáp ứng ở lại bảo phủ(bảo vệ phủ) theo lời y dặn.

Tiếp theo, Lâm Duệ Hi bắt đầu chuẩn bị đồ đoàn để lên đường, phó dịch cùng tài sản trong nhà y đều không định mang đi. Được Hoàng Thượng ưng thuận, y đem một phần đồ đạc trong Trạng Nguyên phủ và một số thứ được ngự ban tặng cho dân chúng nghèo khổ, trong đó phần lớn là cấp Ngụy bà bà.

Trong lúc này, Lâm Duệ Hi vì lo sợ Lôi Hạo Tường bỗng nhiên đến ngăn cản, cho nên việc thu thập hành lý đều là trộm tiến hành. Nhưng liên tiếp vài ngày Lôi Hạo Tường cũng chưa xuất hiện. Sau hỏi thăm, Lâm Duệ Hi mới biết được người kia mấy ngày gần đây vì Phó Tổng chính tự thẩm tra nên đã lao lực mà nhiệm phong hàn, đành ở nhà dưỡng bệnh. Lâm Duệ Hi một phần lo lắng bệnh tình của hắn, một phần lại thấy thật may mắn – cứ như vậy bản thân sẽ không phải lo lắng đề phòng sợ bị hắn phát hiện.

Lại qua hai ngày, việc điều tra đã có kết quả, không ngoài sở liệu, Cung Thân Vương bị định tội danh hãm hại thân muội muội và vu cáo, miệt thị mệnh quan triều đình, bị bãi nhiệm chức vị, biếm làm thứ dân, Lôi

Hạo Tường và Lâm Duệ Hi được tuyên vô tội. Cùng lúc đó, Lâm Duệ Hi nhận được văn thư điều lệnh chính thức, việc trong nhà cũng đã xử lý xong, y tùy thời sẽ xuất phát đến Bảo Thục quận. Trước khi xuất phát một ngày, y quyết định đi gặp Lôi Hạo Tường một lần.

Lâm Duệ Hi mặc một bộ bạch y chỉnh tề, tóc được vấn bằng vòng bích ngọc. Đây có thể là lần gặp mặt cuối cùng của hai người, y muốn cấp Lôi Hạo Tường lưu lại một ấn tượng tốt đẹp.

Bầu trời âm âm trầm trầm, mây đen ùn ùn kéo tới. Trên Ngã tư đường trập trập gió lạnh thổi tới. Lâm Duệ Hi cùng một tiểu tư đi bộ tới Đức vương phủ. Vừa đúng lúc Dong phi nương nương đã ra ngoài, Lâm Duệ Hi không cần gặp bà, cảm giác thoải mái không ít.

Quản gia tiếp đón y nói cho y biết, Lôi Hạo Tường đã bình phục, đang ở trong viện luyện công. Lâm Duệ Hi bảo tiểu tư chờ trong sảnh chính, một mình theo quản gia đi vào sân sau nơi Lôi Hạo Tường đang tập luyện.

Vừa đi đến cửa tiểu viện liền nghe thấy một trận suyễn khí, Lâm Duệ Hi theo quản gia vào trong, chỉ thấy Lôi Hạo Tường đang đưa lưng về phía bọn họ, thân trên trần trụi, trong tay cầm một cây trường côn, thân hình tinh tráng phủ đầy mồ hôi. Hắn đánh một đòn, mồ hôi trong suốt không ngừng tuôn ra, vài lọn tóc bết dính trên mặt cùng trên lưng, khiến cả người Lôi Hạo Tường tỏa ra một đạo hùng tráng anh vĩ.

Lâm Duệ Hi ngơ ngác nhìn, trên mặt bất giác hiện lên một mặt đỏ ửng. Quản gia vừa chạy tới vừa gấp gấp hô lớn: “Vương gia, ngài bệnh vừa mới giảm, đừng vận động mạnh.”

“Không có việc gì, luyện tập một chút mới tốt cho thân thể.....” Lôi Hạo Tường mới nói được một nửa, bất ngờ nhìn thấy Lâm Duệ Hi đang đứng ngoài cửa, “Duệ Hi?!”

Lôi Hạo Tường buông trường côn, một bước liền chạy vội tới trước mặt Lâm Duệ Hi. “Sao ngươi lại đến đây?” Thanh âm lộ ra kinh hỉ.

Nửa thân trên của hắn đều loã lồ trước mặt Lâm Duệ Hi, y xấu hổ quay đi, thấp giọng nói: “Ta đến xem ngươi đã khỏi bệnh chưa...”

Lôi Hạo Tường không thềm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của quản gia, cao hứng kéo tay y: “Đến đây! Đi vào trong rồi nói.”

Quản gia ở phía sau hỏi: “Vương gia có muốn gọi người tới hầu hạ không ạ?”

“Không cần.” Lôi Hạo Tường nhanh tay đóng cửa, đến khi đã ra khỏi tầm mắt của những người khác, hắn bay nhanh đến hôn lên mặt Lâm Duệ Hi, nhìn người đang đỏ bừng vì xấu hổ kia nói: “Người ở đây, chờ ta một chút.” Nói đoạn, hắn đi ra phía sau tấm bình phong.

Lâm Duệ Hi ngây ngốc đứng tại chỗ, khuôn mặt vẫn đỏ bừng bừng như trước. Y nhìn gian phòng vô cùng hoa mỹ mà không mất đi vẻ thanh nhã, trên tường là những bức thư pháp danh họa và cả trường kiếm cung nỏ, chứng minh chủ nhân của gian phòng này là người văn võ song toàn.

Lâm Duệ Hi chậm rãi đi quanh phòng, cẩn thận quan sát những bức tự họa. Vài bông tuyết trắng tinh từ cửa sổ chậm chậm bay vào, Lâm Duệ Hi nhìn ra, ngoài trời chẳng biết từ khi nào tuyết đã bắt đầu rơi.

Y đi ra ngoài, định đóng cửa sổ, tiếng bước chân dồn dập bỗng vang lên ở phía sau, hai cánh tay rắn rỏi mạnh mẽ kéo y vào ***g ngực ấm áp.

Lâm Duệ Hi bị hơi thở người kia vây quanh, y hít sâu một hơi, cố gắng ghi nhớ thật kỹ hương vị của đối phương.

“Duệ Hi.....” Những nụ hôn của Lôi Hạo Tường không ngừng rơi trên khuôn mặt Lâm Duệ Hi, tựa như một chú bướm đang vờn những cánh hoa, khiến Lâm Duệ Hi cảm thấy nhột nhạt, khẽ cười thành tiếng.

Nếu là Lâm Duệ Hi trước đây, gặp phải loại khiêu khích này chắc chắn sẽ đẩy ra, nhưng hôm nay y lại phối hợp theo như vậy khiến niềm tin của Lôi Hạo Tường càng tăng. Hắn mạnh bạo cắn lên cổ y, hai tay đang ôm đối phương cũng bắt đầu chẳng an phận, cách lớp quần áo không ngừng vuốt ve cơ thể Lâm Duệ Hi.

Lâm Duệ Hi biết, qua hôm nay, bản thân sẽ không còn được hưởng thụ khoảng thời gian ấm áp này, y dần thả lỏng cơ thể, thuận theo tựa vào trong ngực Lôi Hạo Tường.

Lôi Hạo Tường phát hiện ra sự khác thường của Lâm Duệ Hi, hấn ghé sát tai y nói nhỏ: “Duệ Hi..... Sao hôm nay người lại ngoan như vậy?”

“Nếu người không thích, ta sẽ không ngoan.....” Lâm Duệ Hi giãy giụa muốn gạt tay hấn ra. Lôi Hạo Tường nhanh chóng giữ chặt y, nâng mặt y lên rồi hung hăng hôn xuống, dùng hành động để chứng minh tâm ý của mình.

Hai tay Lâm Duệ Hi ôm lấy hấn, nhắm mắt lại hưởng thụ nụ hôn say đắm kia. Hai người càng ôm càng chặt, thân thể dính lấy nhau, hạ thân cũng nhanh chóng trở nên nóng. Lôi Hạo Tường ôm lấy cơ thể y, hai người vừa cuồng nhiệt hôn vừa gấp gáp tiến về phía nội phòng, cùng nhau ngã xuống giường. Lôi Hạo Tường vươn tay kéo sa trường hai bên xuống che đi cảnh xuân quang bên trong. Quần áo theo hơi thở gấp gáp từng thứ từng thứ một rơi ra ngoài.

Lôi Hạo Tường đặt đôi chân trắng nõn thon dài của Lâm Duệ Hi lên vai, vùi đầu vào giữa hai chân y, cái lưỡi linh hoạt hôn dọc một đường theo cặp đùi phần nộn mềm mại.

“Ư...ưm.....” Lâm Duệ Hi cắn ngón tay, không cho chính mình phát ra những âm thanh *** mĩ. Lôi Hạo Tường cố ý kích thích y, dùng răng nhẹ nhàng cạ cạ vào phần thân của y. Lâm Duệ Hi giật nảy, lập tức hừ nhẹ một tiếng.

“Ừm.....” Lâm Duệ Hi cố đẩy đầu Lôi Hạo Tường ra xa. Lôi Hạo Tường không bỏ cuộc, tiến đến hôn lên môi đối phương, đầu lưỡi như hai mảnh xà không ngừng quấn quýt, hấp thụ nhau.

Lôi Hạo Tường khẽ động thân thể để thử dục vọng của mình ma sát trên đùi Lâm Duệ Hi. Lâm Duệ Hi cảm nhận được rõ thứ cứng rắn kia trên người, dục hoả của y lại càng trở nên nóng. Y thở gấp, không nhận được vươn tay ra cầm lấy phần thân kia.

“Cho ta.....” Y phóng dăng mở rộng chân, đôi môi nhỏ nhắn hồng nhuận vừa phát ra những lời mời gọi vừa thở hổn hển. Lửa dục vọng trong mắt Lôi Hạo Tường phút chốc đã đạt tới cực điểm, hấn mở rộng mắt huyết của Lâm Duệ Hi, đặt đỉnh dục vọng của mình ở ngay lối vào. Lâm Duệ Hi phối hợp nâng cao thân thể, Lôi Hạo Tường dùng sức đẩy thật mạnh, không ngừng tiến nhập

“Nga a.....”

Những thanh âm nồng đậm vang lên, tiếng hai thân thể cọ sát từ trong sa trường không ngừng truyền ra.....

Chăn lụa màu lam bị nhàu nát, hai thân thể trần trụi ôm chặt lấy nhau. Lâm Duệ Hi ở trong lòng ngực Lôi Hạo Tường chậm rãi mở mắt nhìn người kia, hấn đang từ từ cảm trên trán y mà nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâm Duệ Hi cố chống thân thể đau nhức ngồi dậy, nhìn ra ngoài sa trường, bầu trời bên ngoài tối đen, hiển nhiên đã tới hoàng hôn rồi. Lâm Duệ Hi gạt chăn lụa ấm áp xuống muốn đứng dậy, một chỉ chân vừa mới đụng tới thảm, người ở phía sau liền ôm chặt lấy y.

“Đi đâu?” Lôi Hạo Tường dùng thanh âm trầm ấm hỏi y, đôi mắt vẫn nhắm, khuôn mặt khẽ cọ sát vào mái tóc y.

“Ta phải trở về.” Lâm Duệ Hi nhặt quần áo ở trên đất lên.

“Lưu lại dùng bữa đã, ta sẽ giới thiệu mẫu phi ta cho người làm quen.” Lôi Hạo Tường giữ tay ngăn y lại, ngữ khí giống như một đứa nhỏ đang làm nũng.

“Không..... Ta đáp ứng Cẩm Hoan thúc trở về ăn cơm.” Lâm Duệ Hi vội vàng tìm một cái cớ từ chối.

“Vậy ngày mai đi, ngày mai tới ăn cơm được không?”

“Nói sau đi.” Lâm Duệ Hi rất nhanh mặc quần áo vào, thắt chặt đai lưng.

“Từ từ, ta tiễn người.....” Lôi Hạo Tường cũng muốn đi theo, lại bị y ấn bả vai áp trở về. “Người nghỉ ngơi đi, ta dẫn theo phó dịch, không cần lo lắng.”

“Được rồi.” Lôi Hạo Tường nắm lấy tay y, tự đặt lên mặt mình vuốt nhẹ.

Qua ngày mai, bản thân sẽ không còn được thấy hấn, không còn được nghe thanh âm của hấn... Trong lòng Lâm Duệ Hi dâng lên một trận chua xót, y nhanh chóng rút tay trở về, khẽ dụi dụi mắt.

“Mắt ngươi làm sao vậy?” Lôi Hạo Tường kéo tay y xuống quan sát.

“Không có việc gì.....” Lâm Duệ Hi nhân lúc cảm xúc của mình còn chưa dâng trào, vội vàng nói tái kiến với hắn rồi chạy nhanh ra khỏi phòng.

Tiểu tư thấy y đi ra liền nhanh chóng đi theo. Đôi mắt Lâm Duệ Hi đỏ lên, vẻ mặt ai thương, đến đi đường cũng thơ thơ thần thần.

“Đại nhân, có cần tiểu nhân gọi kiệu cho ngài không ạ?” Người tiểu tư quan tâm hỏi.

“Ừm.....” Lâm Duệ Hi hữu khí vô lực trả lời.

Rời Đức vương phủ, sau khi đã kên kiệu, Lâm Duệ Hi ôm mặt, rốt cuộc không thể ức chế mà rơi nước mắt.....

Ngày hôm sau, do đêm trước trong kinh có bão tuyết nên tường thành nguy nga đều phủ một lớp tuyết dày. Gió sớm thổi trên nền tuyết trắng, vài cành đào kiên cường ngạo nghễ vươn mình cô độc.

Lâm Duệ Hi đứng ngoài Trạng Nguyên phủ, phóng tầm mắt nhìn lên bầu trời trong xanh đầy nắng.

“Thiếu gia, xe đã chuẩn bị xong.” Mã phu đặt bao hành lý cuối cùng lên xe, đi đến bên cạnh y bấm báo.

“Ừm.” Lâm Duệ Hi không tiếp tục lưu luyến, y bình tĩnh lấy ra một phong thư giao cho Cẩm Hoan thúc, nói: “Nếu Ngũ Vương gia đến tìm ta thì giao phong thư này cho hắn, ngàn vạn lần nhớ kỹ, phải giao tận tay cho hắn.”

“Lão nô đã biết.” Cẩm Hoan thúc cẩn thận tiếp nhận.

Lâm Duệ Hi lại dặn dò thêm vài câu, cuối cùng từ biệt Cẩm Hoan thúc cùng nhóm hạ nhân, lên xe ngựa đi tới biên thành xa xôi.

Một thời gian sau.....

Ngư dân người quảng lưới, kẻ kéo lưới, một số người ở sau vội vàng gỡ tôm cá ở trong lưới ra cho vào các thùng gỗ.

Trên bến tàu, một thiếu niên vận bộ y lam xám, đi tới chỗ mấy lão ngư dân đang tát bắt làm việc. Đoàn người thấy y, đều nhiệt tình chào hỏi:

“Lâm đại nhân, hôm nay sớm vậy?”

“Lâm đại nhân tốt lành.”

Lâm Duệ Hi mỉm cười đáp lại: “Mọi người tốt lành a, tất cả vất vả rồi.”

“Lâm đại nhân, ta mấy ngày nay đã bắt được không ít tôm cá, ngài có muốn lấy một ít về?” một lão trung niên nhiệt tình hỏi.

“Không cần, các người giữ lại mà bán a.....” Lâm Duệ Hi vội vàng từ chối.

“Ai, đây chỉ là mấy con tôm con cá thôi, đại nhân đừng ngại.” Lão trung niên cố gắng dúm rá tôm vào trong tay Lâm Duệ Hi. Thịnh tình không thể chối từ, Lâm Duệ Hi đành phải nhận lấy.

“Trương đại thúc, người nếu mỗi lần đều làm như vậy, ta về sau cũng không dám tới tuần tra nữa.....” Lâm Duệ Hi cười đùa.

“Ha ha..... Lâm đại nhân nếu không dám đến, chúng ta liền đem ngư hoạch đưa tới nha môn là được.”

Người khác tiếp lời: “Vậy nha môn chẳng phải là sẽ hôi tanh tận trời[1] sao?”

Mọi người đang nói cười vui vẻ, bỗng một nam tử bộ dáng có vẻ là sư gia vội vàng vàng chạy đến, hô to:

“Lâm đại nhân! Lâm đại nhân!” sư gia tới bên cạnh Lâm Duệ Hi vừa thở vừa nói: “Ngài..... Ngài mau trở về, khâm sai đại thần..... Mang theo thánh chỉ đến đây.....”

Lâm Duệ Hi nghe xong cũng cả kinh, y vội từ biệt các ngư dân, nhanh chóng theo sư gia hồi nha môn.

Ba vị khâm sai ngồi trong phòng khách, mấy nha dịch đang ở tiếp đón bọn họ. Họ vừa thấy Lâm Duệ Hi tiến đến liền đứng lên.

“Thái thú Bảo Thục quận Lâm Duệ Hi tiếp chỉ.” Vị khâm sai dẫn đầu lấy ra một quyển thánh chỉ màu vàng.

Lâm Duệ Hi cùng sư gia, nha dịch vội vàng quỳ xuống. Khâm sai kia cất giọng đọc:

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết.... Thái Thú Bảo Thục quận Lâm Duệ Hi, nhận chức Thái Thú tới nay đã nửa năm đã được những thành tựu đáng kể, đời sống nhân dân có cải thiện lớn, được người dân kính yêu[2]. Nay Bảo Thục quận đã được quản lý rất tốt, hiện giờ quyết định sát nhập Bảo Thục quận vào lãnh địa của Đức Vương gia, phong Đức Vương gia làm Bảo Thục Hầu Vương, Lâm Duệ Hi tiếp tục giữ chức Thái Thú, toàn lực phụ trợ Hầu Vương. Khâm thử”

“Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.....”

Lâm Duệ Hi tiếp nhận thánh chỉ, mở mịt đứng lên.

Cái người gọi là Đức Vương gia, chẳng lẽ chính là..... Y đang trầm ngâm suy nghĩ, một thanh niên anh tuấn mặc cẩm y từ sau đại thụ nhanh chóng tiến tới.

Lâm Duệ Hi thấy hấn, kinh ngạc há hốc miệng. Nhóm khâm sai cùng sư gia vội vàng khom người cung kính: “Bái kiến ngũ Vương gia.....”

Lôi Hạo Tường đi một mạch đến trước mặt Lâm Duệ Hi đang đứng ngây ngốc rồi mạnh mẽ vươn tay ôm chặt y vào trong ***g ngực.

“Vương..... Vương gia!” Lâm Duệ Hi lập tức tỉnh táo lại, giãy giụa đẩy tay hấn ra. Lôi Hạo Tường gắt gao giữ chặt y, cắn lên vành tai y, hung hăng nói nhỏ: “Bảo ta đừng tới tìm ngươi? Nói chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt? Còn dám gạt ta là người đã có tình nhân tại Bảo Thục quận? Bắt đầu từ giờ khắc này, ta muốn cho tất cả mọi người biết tình nhân của ngươi là ai!”

Nghe thấy câu cuối cùng kia, Lâm Duệ Hi mới giật mình, đáng tiếc đã quá muộn, Lôi Hạo Tường nhanh hơn một bước giữ chặt khuôn mặt y, hôn thật mạnh lên đôi môi đang khẽ nhếch lên.

Lâm Duệ Hi hoàn toàn cứng ngắc, bốn phía vang lên những âm thanh ngạc nhiên trầm trồ khiến y vô cùng xấu hổ. Đầu lưỡi bá đạo của Lôi Hạo Tường quấy loạn một vòng trong miệng y rồi mới hảo tâm buông ra.

“Tiểu bảo bối, ngươi lần này trốn không thoát được nữa rồi.” Lôi Hạo Tường cười tà mị nói, Lâm Duệ Hi ngậm chặt miệng, khuôn mặt như hoa Hải Đường hồng diễm.

Trời xanh ngàn dặm, nắng vàng rực rỡ, hoa hè bướm lượn, liễu biếc sóng dài[3], Bảo Thục quận nơi đây đang bắt đầu bước vào một mùa hè mới.

HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuong-dich-nam-nhan-chi-nhat-tinh-ham-trang-nguyen-lang>